

Apocalipsa - Comentarii F. B. Hole

Apocalipsa - Introducere

Profetie a victoriei finale a voii si planului lui Dumnezeu

Cartea spre care ne indreptam acum gandurile are caracteristici foarte precise. Este singura carte a Noului Testament care se numeste ea insasi "profetie" si in care este clar vazuta victoria finala a voii si scopului pe care le are Dumnezeu. Insi cuvantul victorie, tradus a birui sau a invinge, se gaseste de mai multe ori (de 17 ori) decat este in cealalta parte a Noului Testament (de 11 ori). Ea a fost scrisa in mod evident cand primul secol se apropia de sfarsitul lui; cand, asa cum arata evanghelia si epistolele lui Ioan, invatatori falsi si antihristi incepusera sa se inmulteasca, si cand, ca o consecinta, inima adevaratilor sfinti se putea descuraja si un simt al infrangerii se putea strecura printre ei. Cat de potrivita deci era prezentarea victoriei finale data la sfarsitul scrierii inspirate. Alte trasaturi caracteristice vor fi aduse in lumina in timp ce vom continua citirea acestei carti.

Apocalipsa 1:1

Revelatia lui Isus Hristos pe care Dumnezeu I-a dat-o (1.1)

Cartea aceasta este "revelatia lui Isus Hristos, pe care Dumnezeu I-a dat-o", adica descoperirea lucrurilor care vor avea loc, pentru ca intelesul pe care-l are revelatia sau apocalipsa este descoperirea. Desigur, este adevarat ca descoperirea acestor lucruri de viitor depinde in intregime de revelatia lui Isus Hristos in Gloria Sa, dar primul inteles este ca Dumnezeu I-a dat lui Isus aceasta descoperire a lucrurilor viitoare pentru ca El sa le arate robilor Sai. Fiecare propozitie din versetul 1 este demna sa fie luata in seama cu atentie.

Revelatie data celor ce sunt robii Sai (1.1)

Este de remarcat, mai intai, ca despre revelatia aceasta se spune ca fiind data lui Isus mai degraba decat a-si avea originea in El. El este prezentat deci ca slujitor al voii si al planului lui Dumnezeu, asa cum este in evanghelia dupa Marcu, si in aceasta evanghelie aflam pasajul in care El spunea ca nu stia ziua si ceasul venirii Sale. Aici, de asemenea, El este Slujitorul lui Dumnezeu care face cunoscut lucrurile viitoare asa cum I-au fost date. Pe langa aceasta, Ioan, care a primit de la El revelatia, vorbeste despre sine nu ca de un apostol, ci ca de un rob, iar cei carora le-o transmite nu sunt numiti sfinti, ci robi. Era un timp cand starea de saracie spirituala devenea pronuntata, incat in timp ce sunt mesaje catre adunari – care arata aceasta lipsa – revelatia este data celor care sunt in adevar robi ai lui Dumnezeu si care de aceea o vor intelege. Este un fapt care ramane pana in ziua aceasta ca oamenii care nu s-au intors la Dumnezeu si sunt crestini de nume n-o apreciaza, daca n-o considera chiar absurda; iar credinciosii care sunt plini de gandirea lumii nu sunt folositi de ea.

Revelatie facuta cunoscut printr-un inger, prin semne (1.1)

O alta trasatura de remarcat este caracterul indirect in care este data aceasta revelatie. Dumnezeu l-a dat-o lui Isus, si Isus i-a dat-o prin semne lui Ioan, nu direct, ci prin ingerul Sau. In plus, El nu i-a spus-o direct, i-a ■aratat-o prin semne”. In evanghelie, Ioan foloseste cuvantul ■semn” pentru minunile facute de Domnul Isus. Aici este un verb format din aceeasi radacina. El a aratat prin semne aceste lucruri lui Ioan; si aceasta da caracterul acestei carti. Profetia este transmisa nu intr-un limbaj simplu literal, ci in simboluri sau semne. Toate acestea sunt desigur ca sa ne faca sa intelegem ca este o rezerva in metoda revelatiei, potrivita cu lipsurile care incepusera sa se arate in adunare. Cat de diferita era metoda acelor revelatii facute mai de timpuriu lui Pavel, ca de exemplu in Fapte 26.16-18; 2 Cor. 2.1-4; 1 Tes. 4.15-17.

Revelatie a unor lucruri care au sa se intample in curand (1.1)

Lucrurile aratate prin semne sunt de asa fel incat ■trebuie sa se intample in curand”. Expresia aceasta ne ajuta sa intelegem ca mesajele catre adunarile din capitolele 2 si 3 au o semnificatie profetica. Cele adresate adunarii din Efes erau la inceputul care avea sa aiba loc cand Ioan primea profetia, care ne conduce direct la venirea Domnului si chiar la starea vesnica. Cititorul este avertizat prin aceasta sa nu ia atitudinea pe care o avusesera iudeii cand au primit profetiile lui Ezechiel. Atunci ei spusera: ■Viziunea pe care o vede el este pentru zile indepartate si el profeteste despre timpuri indepartate” (Ezec. 12.27). Este o tendinta inradacinata in inimile noastre de a evita taria pe care o are Cuvantul lui Dumnezeu, nu tagaduindu-l, ci impingandu-l la o asemenea distanta in viitor incat pare potrivit sa fie ignorat.

Apocalipsa 1:2-3

Revelatie descrisa in trei feluri (1.2)

Dupa ce a primit revelatia, Ioan o dezvaluie si o descrie in trei feluri. Ea este ■cuvantul lui Dumnezeu” si faptul acesta daruie de indata cartii autoritate deplina si o pune pe aceeasi treapta cu celelalte Scripturi Sfinte. Apoi ea este ■marturia lui Isus Hristos”, iar mai tarziu ni se spune ca marturia aceasta este ■duhul profetiei” (19.10). Marturia aceasta sustine ca Isus, care a suferit si a fost dispretuit aici, El este Domnul tuturor lucrurilor in cer si pe pamant, El va veni si toata puterea, stapanirea si Gloria sunt in mainile Lui. El va face judecata si va aduce la indeplinire tot planul lui Dumnezeu. Acesta este acum duhul profetiei. Cand cercetam lucrurile profetice, o mare drama se desfasoara inaintea ochilor nostri si vedem fiarele, si Babilonul, si alte forte anti-crestine, dar daca nu privim la ele in legatura cu marturia lui Isus, le vom pierde invatatura si puterea lor reala. In al treilea rand, ea vorbeste despre ■toate lucrurile pe care le-a vazut”, pentru ca revelatia a ajuns la el intr-o forma de viziuni. Cuvintele ■si am vazut”, ■si am privit” se intalnesc frecvent in aceasta carte.

Profetie care exercita o influenta puternica asupra noastra (1.3)

Apoi o binecuvantare speciala este data cititorului, celui care aude si tine cuvintele profetiei. Sa notam indeosebi ca avem sa tinem – adica sa observam – aceste lucruri. Aceasta arata ca profetia

este facuta ca sa aiba o influenta puternica asupra noastra. Ea este pentru a ne lumina mintile si a ne calauzi pasii. Punctul principal nu este ca noi sa fim in stare sa explicam cu exactitate fiecare simbol folosit sau sa identificam in mod sigur fiecare "fiara" sau "lacusta", ci sa realizam cum toti acesti actori in drama trista a razvratirii si judecatii omului sunt ca un cadru pentru gloria Domnului care vine, si ca totul este pentru a ne conduce la despartirea inimilor noastre de veacul cel rau de acum. In felul acesta vom "tine" lucrurile care sunt scrise.

Apocalipsa 1:4

Carte adresata tuturor adunarilor din toate timpurile (1.4)

Ioan isi adreseaza cartea celor sapte adunari din Asia, dupa cum spune versetul 4. In aceste adunari era portretizata istoria intregii adunari, asa cum arata versetele 2 si 3; putem considera ca aceasta carte este adresata intregii adunari in timpul trecerii ei prin lume si putem lua pentru intreaga adunare harul si pacea din salutul de la inceput.

Har si pace de la cele trei Persoane ale Dumnezeirii (1.4)

Harul si pacea vin de la cele trei Persoane ale Dumnezeirii, dar fiecare dintre cele trei este prezentata intr-un fel care difera de restul Noului Testament. Intai este Dumnezeu in maretia Sa care nu se schimba; El este cel vesnic si neschimbat si de aceea cu privire la trecut El era, iar cu privire la viitor El este cel ce va veni. El este deci mai presus de furtunile pe care le vedem in aceasta carte ca se vor manifesta violent pe pamant si chiar in cer.

Duhul Sfant prezentat in sapte feluri (1.4)

A doua Persoana numita aici este Duhul Sfant. El nu este prezentat ca un singur Duh, cum este in epistole, ci ca "sapte duhuri", o aluzie pe care o presupunem a fi din Isaia 11.2. In versetul de aici ele sunt "inaintea tronului Sau", ca fiind gata sa actioneze in guvernarea pamantului. Duhul este unul in ce priveste Persoana Lui, si faptul acesta este mult subliniat in legatura cu formarea adunarii si activitatile Lui in ea, dupa cum vedem in 1 Corinteni 12. Totusi in activitatile Lui de guvernare, El este vazut in sapte feluri, si lucrarile finale ale guvernarii divine sunt vazute in aceasta carte de la sfarsitul Bibliei.

Apocalipsa 1:5-6

Domnul Isus prezentat in trei feluri (1.5)

In al treilea rand, harul si pacea vin de la Isus Hristos, care este prezentat in trei feluri. Este este Martorul credincios in contrast cu toti altii care au dat marturie despre Dumnezeu. Fiecare dintre ei si toti au gresit in vreun fel. In El, Dumnezeu Insusi a fost prezentat in mod perfect, si tot adevarul a fost mentinut pe deplin. Privind la El in felul acesta, gandurile noastre trebuie sa se indrepte indeosebi in trecut. Dar El este si "Intaiul nascut din morti" si aceasta Il caracterizeaza in prezent. Adunarea este intemeiata pe El, ca fiind nascut dintre cei morti. In adevar, numai dupa ce El a fost

inviat si S-a inaltat la cer, a fost daruit Duhul Sfânt pentru a putea fi formata adunarea. In al treilea rând, El este Mai-Marele imparatilor pamantului. El este in felul acesta chiar de pe acum, de drept, dar nu-Si va lua public acest drept pana ce va veni din nou, incat, considerandu-L in felul acesta, gandurile noastre se indreapta spre viitor. Cat de cuprinzator deci – in trecut, prezent si viitor – ne este El prezentat! El este toate acestea, si El va fi toate acestea, chiar daca niciun suflet n-ar fi primit mantuirea Lui.

Lauda Celui care ne iubeste (1.5, 6)

Dar noi am primit binecuvantarea vesnica prin El si de aceea Il cunoastem intr-un fel intim care ne conduce la o izbucnire de lauda. El ne iubeste si a dovedit lucrul acesta prin faptul ca mai intai a implinit lucrarea de curatire, spalandu-ne de pacatele noastre cu insusi sangele Sau, si apoi lucrarea de inaltare, facandu-ne regi si preoti pentru Dumnezeu si Tatal Sau. Numai fiind curatiti de pacatele noastre putem fi introdusi intr-un astfel de loc, si este demn de notat ca in mod direct avem binecuvantarile crestine mentionate, Il avem pe Dumnezeu prezentat in lumina in care Il cunoastem – Dumnezeu si Tatal Domnului nostru Isus Hristos – si nu numai Cel vesnic ■"Eu sunt" ca in versetul 4. Domnului Isus, cunoscut prin har, li recunoastem gloria si puterea in vecii vecilor. Gloria si stapanirea au fost intotdeauna urmarite de oamenii cazuti. Niciunul dintre ei n-a fost gasit demn sa le primeasca si, daca in vreo anumita masura au ajuns la ele, nimic altceva n-a rezultat decat asuprirea multimii si dezastrul final pentru ei insisi. Aici insa este Unul demn sa le aiba si sa le foloseasca spre slava lui Dumnezeu si spre binecuvantarea oamenilor – demn datorita a ceea ce este El si a ceea ce a facut El. Este remarcabil ca avem exact aceleasi cuvinte in 1 Petru 5.11. Ceea ce este atribuit acolo ■"Dumnezeului oricarui har" este atribuit aici lui Isus Hristos: dovada clara a ceea ce este El.

Apocalipsa 1.7

Aratarea venirii lui Hristos vazuta de toti

Versetul 7 ne da pe scurt tema principala a cartii. Sfarsitul care va avea loc este anuntat inainte de a se vedea treptele care duc la el. Aceeasi trasatura caracterizeaza multi Psalmi ai Vechiului Testament. Aratarea publica si glorioasa a lui Hristos va aduce toate la bun sfarsit. Orice ochi Il va vedea in orice loc se vor gasi oamenii, pentru ca despre Iahve se spune: ■"din nori Iti faci carul si umbli pe aripile vantului" (Ps. 104.3). Zaharia spusese: ■"isi vor intoarce privirile spre Mine, pe care L-au strapuns" (12.10) si se vor implini aceste cuvinte. El spusese de asemenea ca vor fi in Israel unii care vor vedea enormitatea pacatului lor national in lepadarea Lui si vor jeli amarnic ce au facut, intr-o pocainta adanca. Versetul 7 spune ca toate semintiile pamantului se vor jeli din cauza Lui; evident, nu in pocainta, ci pentru ca li se pecetluiește soarta si isi vor da seama de faptul acesta. Dovada clara ca lumea nu se va intoarce la Dumnezeu ca sa se pregateasca pentru venirea Domnului.

Apocalipsa 1:8-11

Cel ce este Alfa si Omega, invingator (1.8)

In versetul 8 auzim glasul Domnului Dumnezeu Atotputernic, Cel care exista din eternitate, care garanteaza implinirea venirii Sale la timpul hotarat. Isus Hristos este vazut, asa cum s-a subliniat, ca Slujitorul sfant si perfect al gloriei Sale; Omul inaltat, prin care El va administra lumea cu dreptate. Nimic nu poate invinge pe Cel care este Inceputul si Sfarsitul a toate.

Ioan, partas la necazul, imparatia si rabdarea in Isus (1.9)

Pana aici am avut ceea ce se numeste prefata. De la versetul 9 pana la sfarsitul capitolului avem istorisirea lui Ioan cu privire la viziunea Domnului care i-a fost daruita, din care rezulta scrierea acestei carti. Istorisind-o, el nu se prezinta pe sine insusi ca apostol, ci ca un frate al celor carora le scrie si ca un partas in necazurile de acum si in perspectiva de viitor. Era un timp caracterizat de necaz pentru sfintii de pe pamant si de rabdare pentru Hristos glorificat in cer. El asteapta cu rabdare sa vina ceasul cand imparatia va fi a Lui. Noi suntem chemati sa avem parte de aceeasi rabdare, cum vom vedea in versetul 10 din capitolul 3 si cum spunea apostolul Pavel in 2 Tesaloniceni 3.5.

In ziua Domnului, in duh, pentru a intelege lucrurile lui Dumnezeu (1.10)

In acel timp Ioan suferea necazul care este adus de izolare. Exilat in Patmos, el nu mai avea legatura cu cei credinciosi, totusi nu era nicidecum izolat de Domnul sau. Intr-o anumita zi a saptamanii, care este ziua Domnului, a fost dus in afara lui insusi prin puterea speciala a Duhului Sfant al lui Dumnezeu, intr-o conditie in care a fost in stare sa vada si sa auda lucruri ceresti. Este bine ca noi sa ne amintim ca desi niciodata n-am avut nevoie si de acea niciodata n-am venit sub o actiune speciala a Duhului Sfant, totusi numai prin actiunea si puterea obisnuita a Duhului deosebim si intelegem orice lucru al lui Dumnezeu.

Cele vazute, scrise intr-o carte si trimise celor sapte adunari (1.11)

Ioan ne spune ce a auzit. O voce puternica i-a poruncit cu autoritate ca lucrurile pe care avea sa le vada sa le scrie intr-o carte si s-o trimita celor sapte adunari din provincia Asiei. Ioan a devenit astfel un "vazator". De asemenea, I s-a spus ca era intentia divina ca revelatia pe care avea s-o primeasca sa fie scrisa intr-o carte (Gr. biblion). In dorinta lor de a se descotorosi de revelatia scrisa a lui Dumnezeu, oamenii blameaza Scriptura si ii acuza de "inclinare la bibliie" pe cei care accepta Sfanta Scriptura si o respecta ca pe Cuvantul lui Dumnezeu. Le-ar place ca noi sa privim revelatia intr-o carte ca fiind mai prejos de demnitatea divina. Noi, dimpotriva, o privim ca fiind in totul potrivita felului Sau de a lucra cu oamenii pe care i-a daruit cu priceperea de a citi si a scrie si care au invatat sa transmita cunostinta de la o generatie la alta cu ajutorul cartilor. Cele sapte adunari aveau sa aiba cartea, iar ceea ce simbolizau ele – intreaga adunare de-a lungul secolelor pana la venirea Domnului – aveau de asemenea sa cunoasca. Cele sapte adunari, fie ca le vedem istoric sau profetic, difereau mult in caracterul si starea lor, totusi aceeasi revelatie a lucrurilor care vor veni avea sa fie folositoare pentru fiecare. Sa noteze acest lucru cei ce nesocotesc studiul profetiei! Oricare ar fi starea noastra spirituala personala, va fi pentru sanatatea si binecuvantarea noastra daca vom capata o intelegere clara a scenelor solemne ale judecatii prin care Dumnezeu va conduce istoria trista a pamantului la un rezultat triumfator.

Apocalipsa 1:12-18

Fiul Omului vazut de Ioan in gloria Sa de Judecator (1.12-13)

Dupa ce a auzit glasul puternic ca de trambita, Ioan s-a intors sa vada Persoana mareata care l-a rostit si astfel a fost adus fata in fata cu Domnul si i s-a daruit sa-L vada pe Acela pe care Il cunoscuse mai inainte atat de bine pe pamant, dar acum aratat intr-un caracter si in mijlocul unor imprejurari care ii erau cu totul noi. Domnul Isus Se prezinta pe Sine Insi lui Ioan ca ■"Fiul Omului". Acesta nu era un titlu necunoscut lui Ioan, pentru ca Isus in zilele Sale pamantesti vorbise despre Sine in felul acesta. Ce era nou era faptul ca Fiul Omului Isi schimbase conditiile smeririi Sale cu starea Sa in glorie. Ioan tocmai primise sarcina a scrie intr-o carte ce a vazut, si a facut lucru acesta cu credinciosie. Pe parcursul acestei carti el descrie o multime de lucruri care au trecut prin fata ochilor lui, insa toate depind de aceasta dintai viziune minunata a Fiului Omului in gloria Sa de judecator. Insa cuvintele Domnului fusesera ca Tatal l-a dat Lui autoritatea sa judece ■"pentru ca El este Fiul Omului" (Ioan 5.27).

Descrierea Fiului Omului (1.13-17)

Descrierea care ne este data in versetele 13-17 ne vorbeste in intregime despre judecata. Altadata Ioan staturse la pieptul lui Isus la cina, acum pieptul Lui se arata in alt fel, incins cu un brau de aur. Capul Lui era ca al ■"Celui Batran de zile" din Daniel 7, in prezenta Caruia ■"s-a tinut judecata si s-au deschis cartile". Ochii simbolizeaza inteligenta si discernamantul, iar ochii Lui erau ca o flacara de foc, nu numai pentru a face deosebire, dar si pentru a rezolva toate lucrurile in mod perfect. Tot asa, picioarele Lui, care vin in contact cu pamantul, si sub care sunt puse toate, erau ca arama stralucitoare, arzand intr-un cuptor, intocmai cum altadata arama altarului stralucea sub focul jertfelor. Glasul Lui era plin de autoritate si de maretie, irezistibil ca vuietul furtunii oceanului. ■"Mana dreapta" vorbeste despre putere. Vorbirea Lui era ca ■"o sabie ascutita cu doua taisuri", adica hotararile Lui aveau toata puterea de actiune a cuvintului lui Dumnezeu. In final, toata infatisarea Lui era ca soarele care straluceste in puterea lui, prea luminos pentru ochii muritori. Nu este de mirare ca in prezenta aceasta a Lui – Fiul Omului ridicandu-Se pentru judecata, investit cu autoritatea gloriei Dumnezeirii – Ioan a cazut la picioarele Lui ca mort.

Harul Lui tot atat de mare ca si gloria Lui

Dar desi el era un slujitor, si de aceea supus cercetarii judecatii, Ioan era de asemenea un sfant, si prin urmare un om caruia i s-a facut parte de harul Sau. Harul Sau este tot atat de mare ca si gloria Sa. Mana Lui cea dreapta care tine cele sapte stele a fost pusa peste Ioan, de aceea el a putut fi ridicat si intarit ca sa primeasca si sa scrie viziunile prin care avea sa fie transmisa revelatia. ■"Nu te teme" ■"a fost cuvantul care i-a dat siguranta.

Gloria Domnului Isus aratata in trei feluri prin cuvintele Lui (1.17-18)

Gloria judecatoreasca a Domnului a fost aratata in viziune; avem gloria Sa prezentata in cuvintele Sale, in trei feluri. Intai, gloria Dumnezeirii. El este ■"Cel dintai si Cel din urma, si Cel viu" ■". Compara

aceste cuvinte cu versetul 8, unde Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, Se numeste pe Sine ■Alfa si Omega■, Inceputul si Sfarsitul. Nimeni altcineva nu poate fi ■Cel dintai■ sau ■Inceputul■, decat daca este o Persoana in unitatea Dumnezeirii: Isus este Dumnezeu. In al doilea rand este gloria rascumpararii, a mortii si a invierii. El ■era■ sau ■a devenit■ mort, dar acum este ■viu in vecii vecilor■. Cel care este revelat ca Judecator universal, a gustat El Insusi judecata si moartea, si a inviat mai presus de puterea ei in viata de inviere. In al treilea rand este gloria stapanirii. Moartea si Locuinta mortilor (hadesul) sunt cei mai mari dusmani ai omenirii pacatoase, reprezentanti ai blestemului sub care i-a adus pacatul. Avand cheile, El este Stapanul absolut al acestor doi. In felul acesta Isus Se prezinta pe Sine Insusi in Dumnezeirea Sa; in starea Sa de inviere, rascumpararea fiind implinita; El este Stapan absolut al vechilor dusmani ai omului.

Apocalipsa 1:19

Ioan, pregatit sa scrie ce i s-a poruncit (1.19)

Cata incurajare trebuie sa fi fost toate acestea pentru Ioan! Si ce incurajare trebuie sa fie si pentru noi! Ea l-a pregatit sa scrie ce i s-a poruncit in versetul 19. Ea ne va pregati si pe noi sa citim si sa intelegem ce a scris el si sa facem fata, fara sa ni se inspaimante inimile, cercetarii evenimentelor desfasurate in aceasta carte.

Impartirea acestei carti facuta chiar de Domnul: ce ai vazut, cele ce sunt si cele ce vor fi dupa acestea (1.19)

Versetul 19 trebuie notat cu atentie, pentru ca el cuprinde chiar impartirea facuta de Domnul in privinta acestei carti. Ioan avea sa scrie 1) viziunea pe care o avusese chiar atunci; aceasta a facut-o in versetele de mai inainte. Apoi 2) avea sa scrie despre ■cele ce sunt■ si 3) ■ceea ce va fi dupa acestea■ sau ■vor avea loc dupa acestea■. Iar in versetul 1 din capitolul 4 glasul din cer il ridica pe Ioan in cer ca sa vada ■cele ce trebuie sa aiba loc dupa acestea■; de aceea cand trecem in capitolul 4 incepem cea de a treia parte a acestei carti. Prin urmare, foarte clar capitolele 2 si 3 formeaza cea de a doua parte. Credem ca versetul 19 este o cheie importanta pentru cunoasterea corecta a Apocalipsei, de aceea il rugam pe cititor sa-l noteze cu atentie. Nu ezitam sa spunem ca orice explicatie a viziunilor din aceasta carte care incalca aceasta impartire sau nu tine seama de ea este sortita sa fie incompleta, daca nu chiar cu totul gresita.

Apocalipsa 1:20

Cele 7 sfesnice: 7 adunari

Ultimul verset din capitolul 1 este introducerea in ■cele ce sunt■ redate in capitolele 2 si 3. In viziune Fiul Omului era vazut in mijlocul a sapte sfesnice de aur si tinand sapte stele in mana Sa dreapta. Ne este dat intelesul acestor simboluri. Fiecare sfesnic este o ■adunare■. Fiecare stea este un ■inger■ sau ■trimis■ sau ■reprezentativ■ al unei adunari. Nu avem aici, deci, intreaga adunare in locul ei de privilegiu, cum este prezentata de Pavel in Efeseni, Coloseni si in alte epistole, ci fiecare adunare locala in responsabilitatea ei de a fi o lumina pentru Hristos in timpul cand El este absent,

fiind respins de pamant. Intreaga adunare in unitatea ei nu poate fi vazuta de oameni, dar o adunare locala poate fi vazuta, si starea ei practica poate fi diferita de a altora. Ingerul poate insemna unul sau mai multi in fiecare adunare care reprezinta starea ei. Domnul nu isi trimite hotarirea in fiecare caz adunarii ca intreg, ci ingerului, aratand in felul acesta din nou rezerva pe care o avea in judecata starii lor. Aceasta atitudine de rezerva caracterizeaza intreaga carte, cum am mai observat.

Apocalipsa 2:1

■Cele ce sunt■ vazute din trei puncte de vedere

■Cele ce sunt■ din capitolele 2 si 3 pot fi studiate in trei feluri. Intai, ca o indicare a starii celor sapte adunari din provincia Asiei, pe cand se apropia de sfarsit cel dintai secol. Pe atunci toti apostolii, in afara de batranul Ioan, plecasera si grija lor de pastor nu se mai arata. Pericole felurite au fost observate si descoperite de Domnul si intinari felurite au fost date pe fata. Din cele sapte adunari, numai la doua, cea dintai si cea din urma, se face aluzie in alta parte a Scripturii. Efes poate ca era incununarea lucrarii apostolului Pavel, si de aceea cuvintele Domnului cu privire la ea, 25 sau 30 de ani dupa moartea lui, este o lectie pentru noi, o cercetare a constiintei. Avem doua aluzii la Laodiceea in epistola lui Pavel catre coloseni, dar sunt de ajuns ca sa arate ca el avea o oarecare ingrijorare cu privire la starea lor chiar de pe atunci, si in acea epistola el le-a dat tocmai adevarul care i-ar fi putut pastra. Daca sfintii din Laodiceea ar fi primit dezvaluirea catre coloseni a intaietatii supreme a lui Hristos, Capul trupului Sau, adunarea, El le-ar fi fost ■totul si in toti■. Atunci Hristos nu S-ar mai fi prezentat pe Sine Insi ca stand afara la usa si batand, ca in Apocalipsa 3. Aici din nou este un adevar care sa ne faca sa ne cercetam adanc. Dar in al doilea rand, am putea citi aceste doua capitole ca unele care ne dau o expunere a conditiilor care se pot afla si in adunarile locale ale sfintilor care sunt astazi. Cand trecem prin cele sapte scrisori putem vedea ca intr-o oglinda starea noastra colectiva si putem intelege cuvantul hotarator al Domnului cu privire la ea, si putem descoperi ce trebuie corectat si remediul situatiei. Iar in al treilea rand, pentru ca intreaga carte este o profetie, asa cum vedem in versetele ei de la inceput, avem in cele sapte adunari o dezvaluire a drumului istoric pe care il are adunarea de nume, vazuta ca un intreg in care lumina lui Dumnezeu avea sa fie mentinuta in timpul absentei lui Hristos din lume. Adunarea avea sa fie sfesnicul sau purtatorul de lumina pana in clipa in care Se va arata Hristos ca sa faca judecata si sa-Si arate autoritatea pe pamant. Numarul sapte are semnificatia unui intreg spiritual si cele sapte scrisori dau o vedere deplina a istoriei. Cand le vom cerceta, sa le privim in toate aceste trei feluri.

Apocalipsa 2.1-7

Efes Catre Efes Domnul Se prezinta ca Acela care sustine ingerii raspunzatori, in timp ce cerceteaza critic toate adunarile. Nimic nu scapa privirii Lui. Catre Efes, ca si la fiecare adunare, El spune: ■Stiu.■ Aici, in Efes, El stia ceea ce era bun si de laudat – faptele, osteneala, neprimirea celor rai, punerea la incercare a celor cu pretentii, rabdarea si ravna pentru Numele Domnului. Dar avea un lucru insemnat impotriva lor: ei isi parasisera dragostea dintii. Acest defect strica imaginea care era favorabila. Ce anume era? In timp ce mecanismul se misca destul de corect, motivul principal se slabise intr-un mod serios. Se petrecea cu adunarea ceea ce fusese cu Ierusalimul, asa cum preciza

Ieremia 2.2. Adunarea, de asemenea, isi pierduse dragostea din timpul cand era logodita, care o dusesese pentru scurt timp chiar in pustie din dragoste pentru Domnul ei. Si daca iubirea fata de Cel ce este Capul descreste, iubirea care circula in madularele trupului Sau nu poate ramane neatinsa. Nicio ravna sau activitate exterioara nu poate compensa aceasta piedica launtrica. O astfel de decadere primejduieste totul si nu cere nimic mai putin ca o adanca pocainta, cum arata versetul 5. Daca ■dragostea dintai■ va fi recuperata, ■faptele dintai■ vor urma in mod natural. Ele pot fi vazute de ochii oamenilor exact ca faptele mentionate in versetul 2, insa in ochii Sai sunt cu totul diferite. El apreciaza toate potrivit cu motivul care este dincolo de ce se vede. Motivul principal are toata importanta pentru El. Si aceasta, in asa masura incat, daca dragostea dintai este permanent slabita, posibilitatea de a da lumina se duce si sfesnicul este luat din locul lui. Aceasta este starea de lucruri care se desfasura in zilele din urma ale apostolilor. Daca adunarile sfintilor sunt judecate in felul acesta astazi, care sfesnic ar ramane? Nu sunt prea multe adunari caracterizate de zelul exterior descris in versetele 2 si 3; dar ce s-ar arata daca motivul fundamental ar fi dezvaluit? In adevar, o intrebare patrunzatoare! Nu au tarie cuvintele acestea: ■Pocaieste-te■? Asa ar trebui sa fie, deoarece toti cei care au urechi de auzit sunt chemati sa auda mesajul Duhului catre biserici. Ceea ce se spune in mod special unei biserici prin ingerul ei este de toata importanta pentru toti sfintii din toate timpurile. Este demn de notat ca mesajul acesta, desi este spus de Cel ■care semana cu Fiul Omului■ (1.13), de asemenea este ■ceea ce Duhul spune■ (2.7). Ce spune Domnul, spune Duhul – Domnul in mod obiectiv lui Ioan, si Duhul in mod subiectiv prin Ioan, pentru ca el era ■in Duhul■ (1.10) in acest timp. Si totul era ■Cuvantul lui Dumnezeu■ (1.2). In felul acesta este aratata unitatea Persoanelor divine. In versetul 7 avem mentionat ■ingingatorul■ pentru prima oara. Cuvantul tradus in felul acesta se intalneste de 17 ori in aceasta carte. Chiar si in conditiile din Efes era necesara biruinta, si este dat stimulenta de a manca din pomul vietii care este in paradisul lui Dumnezeu. Omul n-a mancat din pomul vietii in Eden. Ingingatorul trebuie sa fie aici cel care ramane sau care se intoarce la ■dragostea dintai■. Asa cum arata epistola lui Ioan, este cea mai stransa legatura intre dragoste si viata. In afara dragostei lui Dumnezeu n-am avea nicidecum viata. Avand viata, ea se arata in dragostea care se indreapta si spre Dumnezeu si spre fratii nostri. A manca din adevaratul Pom al vietii (22.2), fata de care pomul din Eden era numai o imagine, inseamna a fi umplut de viata dragostei divine in acea mare masura care poate fi posibila unei creaturi. Biruinta era necesara sfintilor din Efes la sfarsitul celui dintai secol. Ea era necesara sfintilor in general in cele dintai etape ale istoriei adunarii. Ea ne este necesara noua astazi.

Apocalipsa 2.8-11

Smirna

Cuvintele adresate ingerului bisericii in Smirna sunt cele mai scurte dintre toate cele sapte. In 4 versete sunt cuprinse toate. Este de observat ca ea impartaseste, impreuna cu Filadelfia, pozitia placuta de a nu primi de la Domnul vreun cuvanta de mustrare. Dimpotriva, ea primeste un cuvanta de lauda. Necazul si chiar moartea de martir caracterizau imprejurarile din afara ale adunarii din Smirna, si Domnul li S-a prezentat intr-un caracter care se potrivea in totul acestei situatii. El este ■Cel dintai■ si de aceea nimeni nu l-o putea lua inainte incat sa devina o piedica. El este ■Cel din urma■ si de aceea numai El poate avea ultimul cuvanta in orice situatie. Totusi El a fost mort si a inviat, si

aceasta da garantia ca El detine puterea invierii celor care sunt ai Sai. Cunoscut in felul acesta de catre sfintii din Smirna, ei trebuie sa fi fost mult intariti in fata necazurilor care se apropiau. Dupa ce S-a prezentat in felul acesta, Domnul spune din nou: ■Stiu■. Necazul si saracia ii caracterizau in fata celor dinafara. Ei trebuie sa fi fost oameni lipsiti cu totul de vreo atractie pentru oricine care nu patrundea dincolo de ce se parea la suprafata. Pentru Domnul, ai carui ochi vad totul, era cu totul altfel si judecata Lui surprinzatoare era: ■dar esti bogat■. In felul acesta, aici avem exact opusul a ceea ce indata El spune celor din Laodiceea, care pretindeau ca erau bogati, iar in ochii Lui erau mizerabili, saraci. In felul acesta Duhul vorbeste bisericilor si, daca avem ureche sa auzim, vom fi folositi. Intotdeauna de-a lungul istoriei bisericii, timpurile de saracie si necaz au fost insotite de imbogatire spirituala; timpurile de belsug si de lipsa a greutatilor au avut saracie spirituala. Asa stau lucrurile si astazi. Ei aveau sa faca fata si unei impotriviri de natura religioasa. Erau aceia care pe nedrept se numeau iudei; erau aceia care pretindeau ca au o pozitie religioasa pamanteasca, fiind oameni pe care El i-ar fi recunoscut in lume. Spunand ca ei erau acestia, in mod natural isi considerau ca ale lor prosperitatea si bunurile pamantesti, si respingeau pe cei care aveau parte de necaz si saracie. Ca urmare, ei ii vorbeau de rau si ii insultau – pentru ca aceasta pare sa fie semnificatia cuvantului ■blasfemiau■ de aici – pe cei care erau cu adevarat sfinti ai lui Dumnezeu. Cel care are ochii ca o flacara de foc le vedea adevaratul lor caracter si il dadea pe fata. Ei nu erau ■iudei■, ci o sinagoga, cuvant care inseamna ■a aduce impreuna■ - o ■sinagoga a Satanei■. Erau probabil oameni asemenea iudeizantilor, care se impotravisera cu tarie apostolului Pavel, acum insa si mai mult avansati in raul lor, fiind impreuna ca o partida si dezonorand cu totul pe Domnul. In Efes fusesera cei care spuneau ca erau apostoli. Aici ii gasim pe cei care spuneau ca erau iudei. Inainte de a termina de vazut cele sapte biserici vom gasi pe altii care predind a fi ceva, dar in fiecare caz vom auzi glasul Domnului respingand cu totul pretentiile lor. A avea pretentii este o inclinatie naturala a firii pacatoase, incat putem foarte usor s-o vedem in zilele noastre. Sa ne pazim cu grija de ea. Versetul 10 arata ca inapoia lumii care persecuta si a afirmarii de sine a ■iudeilor■ care defaimeaza se ascunde puterea diavolului. El este marele instigator al impotrivirii care vine si de la lumea pagana si de la lumea religioasa, persecutand pana la inchisoare si moarte. Dar Acela care detine puterea invierii Se aseaza pe Sine Insusi alaturi de acesti sfinti in necazul si saracia lor, indemnandu-i la credinciosie, chiar pana la moarte, si aratandu-le cununa vietii. Puterea mortii este arma cea mare a diavolului; puterea vietii de inviere este in mainile lui Hristos. Cele ■zece zile■ de necaz se refereau fara indoiala la o perioada de incercare precisa, insa limitata, care statea inaintea bisericii din Smirna din timpul celui dintai secol. Dintr-un punct de vedere profetic ea se extindea la izbucniri succesive de persecutie in timpul primelor secole, care se zice ca ar fi fost in numar de zece si s-au sfarsit sub imparatul Diocletian. Aceste persecutii au avut ca rezultat, sub mana carmuitoare a lui Dumnezeu, stavilirea tendintei de a merge in jos a bisericii si prevenirea navalirii spiritului lumesc care mai tarziu a ajuns aproape sa domine. Persecutiile au stimulat ■dragostea dintai■ si nicidecum n-au stins-o. In situatia aceasta n-a fost data nicio mustrare bisericii din Smirna. Lectia care ne este foarte necesara este ca necazul este starea normala pentru crestini, daca ei nu sunt impiedicati de lume, asa cum precizeaza Pavel in 2 Timotei 3.12. ■Necazul cel mare■ este cu totul alt lucru. Promisiunea facuta invingatorului are o referire speciala la ceea ce avea sa fie inaintea lor. Multi dintre ei aveau sa fie loviti cu cea dintai moarte, moartea trupului, dar niciunul din ei nu avea sa fie atins de moartea a doua, care va veni la timpul potrivit asupra adversarilor lor. Faptul acesta avea sa-i incurajeze atunci pe martiri, si fara indoiala a fost o incurajare pentru martirii din toate

veacurile. Este uneori o tendinta de a privi promisiunile felurite date invingatorilor ca fiind speciale si exclusive pentru ei. Promisiunea din versetul 11 nu este data in felul acesta, pentru ca niciun credincios adevarat nu va fi vatamat de moartea a doua. Ele trebuie private mai degraba ca promisiuni cu lucruri subliniate in mod special, calculate sa actioneze ca un stimulent si incurajare, desi ele pot fi impartasite in intregime sau intr-o anumita masura de toti sfintii.

Apocalipsa 2.12-17

Pergam

Catre Pergam Domnul Se prezinta pe Sine ca Acela care are toata cunostinta, toata puterea Cuvantului lui Dumnezeu, care patrunde si imparte in bucati tot ceea ce este incurcat si imposibil de clarificat in ochii oamenilor. Sfintii din acel timp al istoriei bisericii din Pergam aveau nevoie sa-L cunoasca in lumina aceasta, pentru ca alianta cu lumea era o invatatura raspandita printre ei. Nu mai putin ea este si in zilele noastre, cand alianta cu lumea este acceptata ca un lucru corect de majoritatea crestinatatiei. Toate lucrurile din Pergam erau expuse deschis, incat sabia ascutita le putea imparti si analiza, si de aceea avem cuvantul: ■Stiu■. Scaunul de domnie al lui Satan era poate o aluzie la o anumita forma satanica de idolatrie practicata in Pergamul de altadata, dar avand in vedere biserica, indicand profetic cea de a treia etapa a istoriei bisericii; si vedem in ea o aluzie la sistemul lumii al carei dumnezeu si stapanitor este Satan. Biserica incepuse sa se stabileasca in sistemul lumii, adica sa-si gaseasca in lume locuinta care s-o satisfaca. Aceasta a deschis usa relor mentionate in versetele 14 si 15. Totusi numele si credinta lui Hristos nu fusesera parasite, erau chiar tinute cu tarie si unii dintre ei erau atat de mult alipiti de ele incat au infruntat impotrivirea violenta a lumii, chiar pana la moartea de martir. Antipa este numit ■credincios■, o recomandare deosebit de insemnata. Numele lui intentioneaza in adevar sa ne vorbeasca, deoarece in limba noastra inseamna ■impotriva tuturor■. Acel sfant, care datorita credinciosiei lui vede ca toata lumea este impotriva lui, este cu adevarat un Antipa. Dar in timp ce ei aveau martori credinciosi printre ei, aveau de asemenea, fara o respingere categorica, pe cei care tineau invatatura lui Balaam si a nicolaitilor. Ni se da aici un sumar al invataturii lui Balaam, pentru ca toate detaliile sunt in Numeri 25.1-9 si 31.16. Balaam l-a indemnat pe Balaac sa le puna inainte o piatra de poticnire, ademenindu-i la idolatrie si la desfranare, doua lucruri care intotdeauna merg impreuna in lumea pagana. Cel dintai este cel mai fundamental dintre pacatele impotriva lui Dumnezeu; cel din urma este impotriva omului si a lui Dumnezeu. Amandoua aceste pacate sunt vazute printre pagani in formele lor cele mai grosolane, dar intr-un mod spiritualizat sunt active in crestinatate. In 2 Petru 2.15 citim despre ■calea lui Balaam... care a iubit plata nedreptatii■. In Iuda 11, despre ■ratacirea lui Balaam■ si despre calea lui, se da un exemplu care a fost urmat de multi spre distrugerea lor. Aici insa avem doctrina lui, adica un sistem de invatatura care sustine ca alianta cu lumea este cu totul corecta pentru poporul lui Dumnezeu. Se pare sa nu fie o cunoastere sigura cu privire la nicolaiti sau la faptele lor, date pe fata in Efes, sau doctrina lor aratata aici. Numele lor este compus din doua cuvinte grecesti care inseamna ■cuceritori ai poporului■; acesta pare sa dea ideea despre acel fel de invatatura care inalta o casta preoteasca, ducand la acea sclavie spirituala a poporului ■de rand■ si care s-a stabilit in sistemul Romei. Cat de rea a devenit stapanirea preoteasca ne este data o marturie in Ieremia 5.31, si aceasta cand erau preoti pamantesti randuiti de Dumnezeu. Cu cat mai

rau si uracios este astazi inaintea lui Dumnezeu! In Pergam niciunul din aceste rele nu era pe deplin sustinut in asa fel incat intreaga adunare sa fie caracterizata de ele. Erau in mijlocul lor unii care ■tineau■ lucrurile acestea; nu se mergea atat de departe incat sa se spuna ca le invatau. Cuvintele Domnului arata inasa ca adunarea nu trebuie sa tolereze in mijlocul ei pe cei care sustin lucruri atat de fundamental rele, ca acestea. Este un gand solemn pentru noi. Din nou cuvantul este ■Pocaieste-te■ (v. 16) si daca acest cuvant nu este ascultat, Domnul va intra in actiune si va folosi sabia ascutita cu doua taisuri impotriva celor care invata aceste rele. El va avea a face cu ei, daca adunarea nu se ocupa de ei. Sa fim dintre cei care au urechi sa auda glasul Duhului in privinta aceasta. Se vor gasi unii care vor invinge in aceasta stare de lucruri, si promisiunea facuta lor se refera intai la Vechiul Testament si apoi la obiceiul comun din acele zile. Mana ascunsa era cea pastrata in chivot si in felul acesta ascunsa de ochii omului. Era un tip al harurilor lui Hristos in smerenia Lui, deosebit de frumoasa in pretuirea divina, dar ascunsa de ochii oamenilor. Invingatorul se va hrani cu ea si in felul acesta va avea comuniune cu ea, fapt care este foarte placut inaintea lui Dumnezeu, in timp ce comuniunea cu lumea devenea caracteristica adunarii din Pergam. Piatra alba era data in acele zile ca o recunoastere a achitarii unei datorii. Invingatorul va avea nu numai acest lucru, dar pe ea este un nume nou, cunoscut numai lui insusi si Celui caruia i-a dat-o; un simbol deci ca Domnul ii recunostea ca fiind ai Sai, avand in vedere comuniunea cu El Insusi. Putem spune ca invingatorului ii este promisa comuniunea si cu Tatal si cu Fiul. Sa primim faptul solemn ca aceasta comuniune cu Dumnezeu si comuniunea cu lumea sunt cu totul opuse si se exclud una pe alta. Nu le putem avea pe amandoua. Trebuie sa fie ori una, ori alta.

Apocalipsa 2.18-29

Tiatira

Catre Tiatira Domnul se prezinta ca ■Fiul lui Dumnezeu■ care are ochii ca o flacara de foc si picioarele ca arama stralucitoare. Este un fapt remarcabil deoarece in viziunea din capitolul 1, Ioan a vazut aceste trasaturi caracterizand pe Cel care era ca ■Fiu al Omului■. Dar daca, asa cum credem, adunarea din Tiatira reprezinta profetic acea perioada in care s-a inaltat la putere ierarhia Romei, cat de potrivita este schimbarea acestei denumiri! Roma admite ca El este Fiul lui Dumnezeu, totusi pune atat de mult accentul pe faptul ca El era Fiul Mariei, incat in final Maria devine cel mai insemnat fapt. De aceea Fiul lui Dumnezeu este Cel care are ochii care patrund si discern toate, si picioarele care vor zdrobi orice rau. Si din nou avem cuvantul: ■Stiu■. El stia chiar si in Tiatira lucrurile care erau bune; nu numai faptele, dar si dragostea, credinta, slujirea, rabdarea. Pe langa acestea, faptele lor din urma erau mai multe decat cele dintai – ele au crescut cu timpul. Desi lucrurile erau foarte intunecate, dupa cum arata versetele urmatoare, ochii ca o flacara de foc deosebeau ce era bun, acolo unde poate noi nu am fi vazut ceva. Este un gand instructiv pentru noi astazi, pentru ca atunci cand lucrurile sunt in adevar rele, noi suntem prea repede gata sa condamnăm totul fara exceptie. Dar pe de alta parte, dupa ce a recunoscut ce era bun, Domnul condamna fara crutare ce era rau. Permiterea de catre ei a activitatilor Izabelei era un lucru foarte grav. Nu ne indoim ca sfintii din Tiatira la sfarsitul celui dintai secol aveau sa inteleaga indata la ce sau la cine facea Domnul aluzie. Vazand profetic, simbolismul se potriveste exact ierarhiei romane. Sa notam cele patru puncte care urmeaza.

- Izabela, o femeie, simbol al unui sistem (2.20-23)

Mai intai, femeia Izabela. Orice cititor atent al Scripturii stie ca Izabela nu era un barbat. Atunci, de ce se subliniaza ca era o femeie? Pentru ca in simbolismul Scripturii o femeie este deseori folosita ca sa reprezinte un sistem, in timp ce un barbat reprezinta energia care il pune in miscare. In Evul Mediu s-a vazut dezvoltarea sistemului roman in toata puterea lui de inrobire. In al doilea rand, numele Izabela ne duce gandurile inapoi la vremurile intunecate din istoria lui Israel, cand Ahab domnea cu numele, dar se vanduse ca sa faca nelegiuiri sub influenta sotiei lui. Izabela era o persoana cu totul din afara care s-a introdus si s-a intarit in Israel si a devenit potrivnicul si persecutorul ferm al adevaratilor sfinti ai lui Dumnezeu. In al treilea rand, ea insasi se numeste profetesa. Pe timpul lui Ahab ea a facut acest lucru, luand sub protectia ei sute de profeti falsi. Roma a facut acest lucru, avand pretentia ca este singura autorizata sa expuna Cuvantul lui Dumnezeu. Lozinca lor a fost si este inca: ■Ascultati de biserica■ si pentru toate problemele practice aceasta insemna intotdeauna sa asculti de colegiul cardinalilor, cu papa in fruntea lor; adica ascultati de ierarhia Romei – ascultati de Izabela! Ei pretind ca sunt singura autoritate in invatatura. In al patrulea rand, intregul sens al invataturii lor este in directia desfasurarii spirituale si a idolatriei, care insemna o totala atitudine lumeasca. Ceea ce era un inceput in Pergam a devenit raspandit si recunoscut ca un lucru corect in Tiatira. In cele patru sau cinci secole dinaintea reformei, papii si intregul sistem papal au practicat si s-au slavit in toate uraciunile de felul cel mai pronuntat si scandalos care sunt in lume. Istoria arata cat de multe au fost secolele in care s-au inmultit uraciunile Romei. A fost dat desigur timp de pocainta. Dar judecata, desi zabovea de mult timp, nu va ramane inactiva pentru totdeauna. Nu chiar adunarea din Tiatira este amenintata, ci Izabela si copiii ei; acestia, sisteme mai neinsemnate si totusi asemanatoare care s-au nascut din ea. Izabela si iubirii ei vor fi aruncati intr-un necaz mare; copiii ei vor fi loviti cu moartea spirituala. Nu se spune de necazul cel mare, desi trebuie sa stim ca ceea ce reprezinta Izabela se va dezvolta in Babilonul mistic din capitolul 17 si va fi distrus in timpul perioadei necazului celui mare. Cand va veni judecata, va fi finala. Dar intre timp Domnul lucreaza in asa fel incat sa se arate tuturor adunarilor ca El cerceteaza rarunchii si inimile. Judecatile Sale in carmuire se exercita inaintea actiunii Sale finale si pentru totdeauna. Cuvintele din partea a doua a versetului 23 sunt in adevar o incurajare. Dumnezeu Se va ocupa de sistemul cel rau, totusi fiecare suflet va fi judecat in mod individual. Fiecare va fi rasplatit dupa faptele lui. Persoana individuala nu este pierduta in multime. In cazul Tiatirei se vede o ramasita care este a lui Dumnezeu, asa cum arata versetele urmatoare.

- cei care vor invinge (2.24-29) In versetul 24 se spune: ■celorlalti■ care sunteti in Tiatira; deci este o ■ramasita■ care se poate distinge din multime. Domnul Insusi Se adreseaza direct acestei ramasite, care este caracterizata mai degraba de virtuti negative decat pozitive, mai degraba asemenea celor sapte mii din Israel care nu si-au plecat genunchii inaintea lui Baal. Acestia n-au fost de acord cu doctrina Izabelei si, fiind simpli, n-au cunoscut adancimile Satanei care erau in ea. Deci in Izabela Noului Testament, asemanatoare femeii ■cu ochii facuti si cu capul impodobit■ din 2 Imparati 9.30, care a amestecat paganismul cu religia curata a lui Israel, aveau sa se gaseasca adancimile Satanei. Nu este cazul ca aceasta sa ne surprinda, pentru ca la sfarsit, cand ea isi schimba oarecum caracterul, si in capitele 17 si 18 se prezinta cu numele ■Babilon■ scris pe fruntea ei (17.5), relele nenumarate care sunt in ea vin la suprafata. In zilele Tiatirei, ele erau in

ascuns. Desi se gaseau sfinti tematori de Dumnezeu care nu cunoscusera aceste bucurii rele, ochii ca flacara focului cercetau toate aceste adancimi. Ce descoperire este data aici! Este frumos sa vezi pe Domnul tratand pe acesti sfinti adevarati, care nu discerneau lucrurile, cu o intelegere care trece dincolo de ceea ce fratii lor mai cunoscatori le-ar fi putut arata. El pune asupra lor numai aceasta: ce aveau, ei sa tina cu tarie pana ce va veni El. Aceasta este cea dintai mentionare a venirii Lui in cuvintele adresate adunarilor, si ea este o indicatie clara ca, vazute din punct de vedere profetic, cele spuse Tiatirei merg pana la sfarsit. Daca vor tine cu tarie ce aveau pana la venirea Lui, ei vor tine si ■lucrurile■ Lui pana ■la sfarsit■ si vor fi in felul acesta unii invingatori, cum spune versetul 26. Promisiunea fata de acestia este foarte semnificativa. O dorinta nestavilita de a avea putere asupra natiunilor a caracterizat sistemul roman chiar de cand si-a inceput existenta, si de-a lungul veacurilor au fost timpuri cand au atins un succes partial, desi niciodata nu l-au putut obtine in intregime. Dar chiar lucrul acesta il va avea invingatorul din Tiatira in ziua care va veni: ■ii voi da autoritate peste natiuni■ (v. 27). Domnul va primi autoritate de la Tatal Sau, si El o va delega sfintilor Sai, care vor judeca lumea, dupa cum citim in 1 Corinteni 6.2. Ceea ce Roma incercase sa apuce inainte de timp pentru propria ei glorie, va fi a lor ca dar al lui Dumnezeu. Mai departe, ■steaua de dimineata■ le va fi data, fapt pe care il intelegem ca o aluzie la cea dintai miscare pe care Domnul o va face in legatura cu cea de a doua venire a Lui – venirea Lui in vazduh pentru ai Sai. Aceasta va fi ca un vestitor al zilei care va veni. In aceasta a patra adunare si in adunarile care mai raman, chemarea catre cel care are urechi sa auda vine la sfarsit, dupa cuvintele date invingatorului. Vazand profetic lucrurile, acesta este semnificativ. El arata ca incepand din acest loc, cei care au urechi de auzit se vor afla numai in cercul restrans al invingatorilor. Enormitatile sistemului Isabelei sunt atat de pronuntate incat nu mai este nicio adresare catre biserica de nume. Pozitia pierduta nu mai este castigata din nou; nici chiar atunci cand este vorba de Filadelfia.

Apocalipsa 3:1-6

Sardes

Catre Sardes, Domnul Se prezinta nu numai ca Acela care avea cele sapte stele, cum s-a mentionat mai inainte, dar si cele sapte Duhuri ale lui Dumnezeu. Aceasta este o trasatura noua. In capitolul 1.4 se spunea ca erau ■inaintea tronului■, dar acum aflam ca ele sunt in stapanirea lui Hristos. Plinatatea puterii spirituale pentru guvernarea pamantului, potrivit cu Isaia 11.2, este a Lui. Si nu numai puterea, dar si vitalitatea; aceasta insemna mult cand era vorba de adunarea care era moarta, desi avea numele ca traieste. Moartea caracteriza starea lor generala, totusi erau printre ei lucruri care nu erau moarte, desi aproape sa moara, si acestea puteau fi intarite daca ei erau veghetori. Nu ne indoim ca aici avem, din punct de vedere profetic, o descriere clara a formei politice a protestantismului care si-a avut izvorul in reforma. Credem pe deplin ca reforma a fost in totul o lucrare plina de putere a Duhului lui Dumnezeu, totusi nu putem decat sa recunoastem ca de la inceputul ei a fost slabita de un element larg al politicii lumesti care a intrat in ea, asociata cu multa incredere in mai-marii lumii, si chiar cu forta armelor. Ca rezultat, elementul lumesc a inabusit foarte mult pe cel spiritual, si de aceea lucrurile din Sardes n-au fost gasite ■desavarsite (complete) inaintea lui Dumnezeu■. Oameni sinceri ai lui Dumnezeu au lucrat in ea, dar faptele lor au fost restranse si niciodata n-au ajuns depline. Ei ■au primit si au auzit■ mult mai mult decat au aratat in

lucrarile lor. Sardes este chemat sa-si aminteasca aceste lucruri care i-au fost incredintate, sa le tina cu tarie si sa se pocaiasca; adica sa se judece pe ei insisi in lumina lor, si aceasta desigur ar conduce la o mai deplina recunoastere a faptelor lor. Daca ei nu se trezesc dintre cei morti ca sa devina veghetori, vor avea a face cu venirea Domnului intocmai ca lumea. Afundati in moartea spirituala ca si lumea, vor fi tratati ca lumea. Dar precizarea aceasta arata ca si adunarea din Sardes isi va continua existenta pana la a doua venire. Versetul 4 arata ca alianta cu lumea inseamna intinare. Dar erau in Sardes cativa care scapasera de aceasta intinare si promisiunea data lor se pare sa-i identifice cu invingatorii din versetul urmator. Aici din nou virtutea invingatorului pare a fi negativa; dar cand intinarea cu lumea este situatia generala, nu este usor lucru sa te curati de ea, si Domnul recunoaste lucrul acesta. Curatia lor va fi aratata in ziua care va veni; numele lor vor fi in cartea vietii si va fi marturisit inaintea lui Dumnezeu Tatal. Fara indoiala, noi avem nevoie sa ne indreptam urechea spre aceste lucruri, pentru ca politica protestantismului ne inconjoara si suntem mai mult influentati de ea decat de sistemul roman corupt. Nu suntem constienti ca, avand firea pacatoasa in fiecare dintre noi, avem o continua tragere inapoi in favoarea unei religii de tipul pe care-l intelege lumea si-l patroneaza? Pentru a invinge in Sardes trebuie sa avem vitalitate spirituala si curatie.

Apocalipsa 3:7-13

Filadelfia

Catre Filadelfia, Domnul Se prezinta cu o particularitate noua in aceasta carte. El este caracterizat de acea sfintenie care respinge orice rau, de adevarul care da pe fata tot ce nu este real, si El are cheia care deschide si inchide orice usa. Referinta este in mod clar la Isaia 22.20-23, unde Eliachim este intr-un anumit sens un tip al Mesiei care va veni. Ca si in Smirna, adunarea din Filadelfia a avut a face cu impotrivirea, iar a-L cunoaste pe Domnul in felul acesta avea sa fie indata o provocare si o incurajare: o provocare cand se gandeau la sfintenia si adevarul Sau; o incurajare cand realizau ca totul era sub controlul Sau.

- **putina putere, pazirea Cuvantului si netagaduirea Numei Sau (3.8-9)** Domnul le cunostea faptele si pe baza aceasta erau judecate toate lucrarile in Filadelfia. Nu crezul pe care-l marturisim, ci lucrarile pe care le facem sunt punctul crucial. In adevar, lucrarile pe care le facem dau semnul cel mai bun pentru ceea ce credem in adevar. Cunoscandu-le faptele, Domnul recunostea ca aveau putina putere, au pazit Cuvantul Sau si n-au tagaduit Numele Sau. Ne putem aminti ca in cuvantarea Sa catre ucenici (Ioan 14) Domnul a subliniat Numele Sau si Cuvantul Sau. Ii lasa cu libertatea de a se adresa Tatalui in Numele Sau si le-a dat poruncile si Cuvantul Sau ca sa fie tinute. Pe cand dispensatia legii se apropia de sfarsitul ei, Maleahi a fost inspirat sa cheme pe cei evlaviosi din Israel ca sa-si aminteasca toate randuielile si judecatile date prin Moise, si in Luca 1.6 aflam ca doi soti evlaviosi ■ umblau fara pata in toate poruncile si randuielile Domnului ■. Si pe cand vederea profetica a Bisericii se apropie de sfarsitul ei, se arata lucruri asemanatoare. Dar chiar asa fiind, Domnul nu socoteste ca ar fi mare puterea Filadelfiei. El spune ca ea are ■putina putere■, fapt pe care este bine sa ni-l amintim. A tine cuvantul Sau, atat cat este cunoscut, si a nu tagadui Numele Sau nu este maximum, ci minimum de asteptat de la cei care Il iubesc. Am vazut mai inainte ca Smirna si

Filadelfia sunt cele doua din cele sapte adunari carora nu li s-a adresat niciun cuvânt de mustrare; acum notam ca amandoua aveau sa faca fata unei impotriviri religioase de acelasi fel. Apar din nou cei din sinagoga Satanei, care pe nedrept pretind ca sunt iudei. In zilele lui Pavel, Satan se transforma intr-un inger de lumina, deci nu este un lucru nou ca isi ia o imbracaminte religioasa. Smirna a fost intarita impotriva relelor aduse de acesti oameni, iar Filadelfia este inconjurata de asigurarea ca va veni un timp de schimbare in bine cand se va arata ca Domnul ii iubeste. Adevaratii filadelfieni pot avea asigurarea si bucuria acestei dragoste, in timp ce asteapta ziua cand ea se va arata in lumina intr-un fel public.

- paziti de ceasul incercarii care va veni peste lume (3.10) Aceasta ne conduce la ceea ce avem in versetul 10. Ziua de razbunare si de manifestare este in viitor, atat pentru Domnul cat si pentru sfintii Sai. Acum este ziua rabdarii Lui si a lor, pentru ca El nu intervine in mod public in prezent, in cursul zilei omului. (In 1 Corinteni 4.3 ■judecata■ omului in gr. este ■ziua■.) Pentru acum El a acceptat lepadarea cu care a fost intampinat si sta la dreapta Tatalui, rabdand pana ce va sosi ceasul cand El va lua imparatia. Cuvantul rabdarii a ajuns la noi si avem sa-l tinem, acordandu-ne potrivit lui spiritele si intregul fel de viata. Sfintii din Filadelfia au facut lucrul acesta si sunt incurajati de siguranta ca Domnul va face deosebire intre ei si ■cei care locuiesc pe pamant■ sau ■locuitorii pamantului■. Acestia sunt o categorie de oameni care apare de mai multe ori in cartea aceasta – oameni asemanatori acelora care ■se gandesc la lucrurile de pe pamant■ despre care ii avertiza Pavel pe sfintii din Filipi. Crestinul este chemat sa fie un ■locuitor al cerului■, exact opusul acestora. Acesti lucratori ai pamantului sunt ai lumii si de aceea ei vor avea a face cu mania din carmuirea lui Dumnezeu care va veni peste lume. De aceasta, cel din Filadelfia va fi scutit cu totul. El va fi pazit nu numai de necazul cel mare, dar chiar si de ceasul acela; adica de perioada limitata de timp in care va fi acest necaz. Marele eveniment descris in 1 Tesaloniceni 4.16, 17 va avea loc – cea dintai miscare in legatura cu venirea din nou a Domnului - si despre aceasta venire vorbeste versetul 11. Domnul recunoaste deci ca Filadelfia avea anumite lucruri pe care le stapanea. Indemnul Lui este: ■Tine cu tarie ce ai!■ (v.11). Nu erau oameni cu mare putere, care sa mearga dintr-o cucerire in alta; nici stapaniri mari, care sa le poata da mereu lucruri noi, ca lumina si cunoastere. Aveau sa tina cu tarie ceea ce aveau. Acesta nu este un lucru neinsemnat. Cat de des in istoria bisericii vedem crestini jefuiti de ceea ce altadata era socotit ca o ademenire, ca sa-si cheltuiasca toata energia in urmarirea unor lucruri! In felul acesta s-au introdus ereziile de la inceput, asa cum vedem si in 2 Ioan 9: ■Oricine o ia inainte si nu ramane in invatatura lui Hristos...■ Gnosticii de atunci n-au ramas in invatatura lui Hristos, sub pretentia de a merge mai departe spre o cunoastere mai dezvoltata.

- Promisiune data invingatorului (3.12)

Promisiunea data invingatorului este exprimata in termeni figurativi. Un stalp ne vorbeste despre sustinere; si pe stalpi se faceau inscriptii. Invingatorul care aici avea putina putere si era in afara sinagogii celor care ziceau ca erau iudei, urmeaza sa fie un stalp plin de putere in templul lui Dumnezeu si sa nu mai iasa din el. Va fi pe el o descriere a lui Dumnezeu, a cetatii lui Dumnezeu si a lui Hristos Insusi. Pana in capitolul 21 nu avem descrisa cetatea lui Dumnezeu, insa ea este un simbol al Bisericii ca centru al administrarii ceresti. Repetarea de patru ori a cuvintelor ■Dumnezeul Meu■ in versetul 12 este foarte izbitoare. Dumnezeu ne este cunoscut ca ■Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos■ si El este ■Tatal gloriei■ (Efes. 1.17). Aceasta glorie este vazuta aici si noi

suntem asociati cu Hristos si, prin El, cu Dumnezeu. Este evident, din versetul 11, ca ceea ce reprezinta adunarea din Filadelfia din punct de vedere profetic se continua pana la venirea Domnului. Credem ca, deoarece fiecare din cele patru adunari de la urma se continua pana la venirea Sa, ele reprezinta patru faze sau stari care s-au dezvoltat in ordinea data si care vor fi pana la sfarsit. Faza Tiatirei poate fi localizata clar in sistemul roman si in sistemele fiice care s-au nascut din el. La fel, Sardes poate fi localizat in protestantismul politic si national, care in ultimele secole s-a despartit de marile nelegiuiri ale Romei. Urmeaza Filadelfia, care insa arata o faza ce nu poate fi localizata in acelasi fel. Nu putem indrepta privirile spre un anumit grup de credinciosi care sa prezinte trasaturile pe care le-am vazut, incat sa aratam spre ei si sa spunem: Acestia sunt cei ce reprezinta Filadelfia. Cu multi ani in urma, cativa credinciosi incepuera sa gandeasca si sa spuna ca ei erau Filadelfia, cand unul mai intelept decat ei i-a avertizat ca astfel de pretentii ar da la iveala ca au devenit ca Laodiceea. La fel si Laodiceea, ea nu descrie un anumit grup pe care sa-l numim, ci mai degraba descrie faza sau starea trista care devine foarte pronuntata la sfarsitul istoriei adunarii. In timpul ultimelor doua sute de ani a fost o lucrare de trezire plina de har in biserica de nume, care a facut sa se raspandeasca nu in putine locuri ceva din masura de dragoste si devotament aratate de Filadelfia. Dar in ultimul secol s-au stricat multe lucruri printr-o miscare opusa, facuta pe furis de catre cel rau, trasatura ei fiind glorificarea omului si a puterii mintii lui. Ea s-a dezvoltat in asa-zisa ■critica superioara■ care la randul ei a condus la acea atitudine a intregii credinte in Hristos care se rezuma in cuvantul ■modernism■. Oamenii sunt atat de inaltati in satisfactia lor inchipuita incat se simt competenti sa critice Cuvantul lui Dumnezeu, in loc sa dea voie Cuvantului sa-i critice pe ei. Ei au o parere foarte umflata despre ei insisi.

Apocalipsa 3:14-22

Laodiceea

Catre Laodiceea Domnul se prezinta in trei feluri. Nu numai ca toate promisiunile lui Dumnezeu sunt amin in El, adica sunt ferme si duse pana la implinire in El; ci El Insusi este ■Amin■. El ia acest titlu pentru Sine, amintindu-ne de felul in care Domnul vorbeste despre Sine de doua ori in Isaia 65.16, ca ■Dumnezeul adevarului■, literal ■Dumnezeul Aminului■. Iahve, Dumnezeu adevarului, este Isus din Noul Testament; si este semnificativ cuvantul ■adevarat, adevarat va spun■ deseori rostit de buzele Lui, care este in adevar Cuvantul, Amin. In legatura cu aceasta, El este Martorul credincios si adevarat. Ce este El, aceea si spune. Adunarea a fost lasata in locul unde se da marturie, dupa cum este aratat de fiecare adunare din aceste capitole, fiind reprezentate de cate un sfesnic; dar adjectivul ■credincios si adevarat■ nu se pot aplica aici. In ceea ce adunarile au dat gres - iar Laodiceea este cea mai pronuntata in acest esec - se gaseste in perfectiune in El. In al treilea rand, El este ■Inceputul creatiei lui Dumnezeu■. De aceea separat de El nimic din aceasta creatie nu poate fi cunoscut; si cum vedem in Laodiceea, El sta afara. Ce parte pot avea ei atunci in aceasta creatie?

- **indiferenta fata de Hristos si mandria cu ei insisi (3.15-17)** Este evident ca ei n-au parte cu El si aceasta pentru ca doua lucruri ii caracteriza. Erau indiferenti fata de Hristos si umflati de ingamfare cu ei insisi. Acestea sunt doua trasaturi foarte nefavorabile care trebuie sa ne dea de gandit fiecareuia

dintre noi. Ele sunt raspandite in crestinatatea care este astazi si putem foarte usor sa ne molipsim de ele. Nici rece, nici in clocot, ci caldicel, aceasta este o consecinta. Cu cateva secole mai inainte oamenii simteau adanc lucrurile lui Dumnezeu. Nu putem aproba violenta in vorbirea si in faptele care deseori duc la controverse, totusi putem admira convingerile lor ferme. Tendinta de acum este exact in directia opusa. Convingerile sunt superficiale. Orice lucru poate fi tolerat; toate pot fi primite. Nimic trainic nu se produce; niciun fel de zel nu se desfasoara. A fi caldicel este moda. Pot oamenii sa invete tot ce le place despre Hristos, nu conteaza. Intotdeauna asa este cazul, cand cei care se gandesc mult la Hristos, se gandesc putin la ei insisi, in timp ce cei care se gandesc putin la Hristos, se gandesc mult la ei insisi. In felul acesta era si Laodiceea. Ei se socoteau bogati si tot avansau in bogatie, si in felul acesta erau multumiti cu ei insisi, neavand nevoie de nimic. Bogatia cu care se laudau nu era aurul si argintul, ci fara indoiala ceva de natura intelectuala. Modernismul acesta este lucru obisnuit astazi, si pretinde a fi cel mai avansat lucru in gandirea religioasa, mult mai avansata decat notiunile crude ale zilelor de inceput. Felul acesta de gandire s-a strecurat in acele cercuri in care altadata ar fi fost cu totul refuzate. Laodiceea nu numai ca se considera in felul acesta, dar se si lauda cu el. Ea il sustinea si il vestea. Aceasta arata insa propria nebunie si marginire a acestor oameni, si pretentia lor este respinsa categoric de Cel care le stia toate faptele. Smirna nu pretindea nimic, insa Domnul le stia saracia si totusi a spus ca ei erau bogati. Laodiceea pretindea ca era bogata si ni se spune despre saracia ei in termeni plini de severitate: nenorocit, de plans, sarac, orb, gol. Limbajul este foarte accentuat, pentru ca articolul hotarat este inaintea adjectivelor: cel nenorocit... Aceasta inseamna ca toate aceste lucruri erau intr-un sens predominant. Aici este o ilustrare a aceluia cuvint insemnat: ■Nu cine se recomanda singur este dovedit bun, ci acela pe care Domnul il recomanda■ (2 Corinteni 10.18). Sa tinem seama de lucrul acesta.

- harul lui Dumnezeu care inca se continua (3.18)

Desi pretentiile adunarii din Laodiceea sunt respinse atat de hotarat si expuse fara crutare in adevarata lor stare, harul Domnului inca se continua. In versetele 18-20 el se exprima in trei feluri. Intai este sfatul pe care Domnul il da adunarii prin inger. Inca le erau la dispozitie ■aur curatit prin foc■, ■haine albe■ si ■alifie pentru ochi■. Se laudasera cu bogatiile lor, al caror simbol este aurul, insa bogatia lor inchipuita nu facea fata focului. Cand ■bunurile■ lor aveau sa treaca prin foc, pretentiile lor aveau sa dispara. Dar focul doar rafineaza aurul adevarat, in timp ce consuma toate lucrurile aratoase omenesti care stralucesc. Aveau nevoie de o dreptate care era divina in originea ei, cand lucrurile fara valoare ale inchipuirii lor aveau sa fie vazute de ei in lipsa lor de valoare. Mai departe in aceasta carte ■hainele albe■ sunt folosite ca simbol al faptelor drepte ale sfintilor. Numai cel sfant, care se afla in starea de dreptate inaintea lui Dumnezeu, fiind indreptatit in Hristos, poate produce aceste fapte ale dreptatii in viata de toate zilele. Cei din Laodiceea, care se laudau cu ei insisi si cu faptele lor, isi puteau inchipui ca ar fi bine imbracati, insa in realitate erau goi. Aveau vesminte de un anumit fel; nu aveau vesminte albe. Si, mai rau ca toate, erau atat de orbi incat nu-si vedeau nevoia care duce la deznadejde. Cand era pe pamant, Domnul spusese: ■Ochiul este lumina trupului tau... Daca ochiul tau este rau, si trupul tau este plin de intuneric. Ia seama deci ca lumina care este in tine sa nu fie intuneric■ (Luca 11.34, 35). O ilustrare trista a ceea ce este inaintea noastra. Ei se laudau fara indoiala ca erau bogati in ■lumina■ printre alte lucruri pe care le aveau, dar in realitate erau plini de intuneric; orbi cu privire la ei insisi si fata de Domnul, si de aceea

aveau nevoie de alifie pentru ochi. Sfatul Domnului este: ■Cumpara de la Mine■ aceste lucruri necesare. El este singura lor Sursa si, vorbind in felul acesta, El folosea imaginea care se afla in Isaia 55, unde toti cei insetati sunt invitati sa cumpere fara bani si fara plata. Absenta acestei sete era partea gresita a Laodiceei, totusi aceasta nu schimba faptul ca tot ce aveau ei nevoie avea sa se obtina de la Domnul pe baza acelorasi cuvinte pline de har. In Noul Testament, Domnul Isus vorbeste in totul la fel ca Iahve in Vechiul Testament.

- disciplinarea din partea Domnului, expresie a harului (3.19-20)

In al doilea rand, mustrarea si disciplinarea Domnului sunt o expresie a harului Sau. Acesta este un adevar care vine la lumina in Scriptura din primele zile ale lui Iov, totusi el este usor trecut cu vederea daca suntem infectati de spiritul de satisfactie proprie, asa cum era caracterizata Laodiceea. Era o minoritate asemenea aceluia ■popor smerit si mic■ despre care citim in Tefania 3.12. Acestia sunt in contrast cu ■cei incantati de mandria ta■ si ■ingamfati■ despre care se spune in versetul 11. Majoritatea celor din Laodiceea erau asemenea celor ■ingamfati■, totusi ei nu primesc mustrarile si disciplinarile, asa cum face minoritatea. In felul acesta stau lucrurile in timpul nostru, care este foarte laodicean in caracter. De aceea majoritatea aroganta se simte foarte intarita in pozitia ei. Ea poate spune ca minoritatea niciodata nu se arata ca ar prospera asemenea ei, ci intotdeauna este in necaz si sub mana care disciplineaza din partea lui Dumnezeu. S-ar parea deci ca minoritatea este dezaprobată si, in contrast cu ea, ei sunt cei aprobati. Daca ignoram invatatura data peste tot in Scriptura, am putea gandi si noi tot asa. Realitatea este tocmai dimpotriva. Disciplina vine peste ■toti aceia pe care-i iubesc■ (v.19), ca sa-i faca plini de ravna si sa se pocaiasca. Un om plin de zel este cel care arata caldura, dorinta, cu totul opus starii de caldicel. Pocainta este opusul satisfactiei cu tine insuti, care caracterizeaza pe cei ingamfati. Spiritul Laodiceei este foarte puternic in privinta aceasta in zilele noastre, de aceea se cuvine sa dam toata atentia acestor cuvinte solemne ale Domnului nostru. Versetul 18, deci, este un sfat pentru majoritatea ingamfata; versetul 19 arata disciplina pentru minoritatea saraca. Dar intre acestea doua se afla un anumit numar care ar fi greu de clasificat. Acestia nu sunt stabiliti in mandria celor dintai, nici nu pot fi identificati cu cei care sunt ai lui Hristos si sunt iubiti de El. Pentru cei din al treilea grup este o invitatie si o propunere pline de har. Domnul Isus este afara, la usa, dar bate. El este inlaturat chiar de cei care spun ca sunt biserica Sa! Ce situatie tragica si ce coborare care a inceput cu parasirea dragostei dintai, cum s-a vazut in Efes! In final va fi o totala lepadare a Lui. La cea de a doua Sa venire va fi o implinire a cuvintului: ■te voi varsa din gura Mea■, pentru ca vor fi cu totul dezgustatori. Daca El intarzie, vor fi unii care au urechi ca sa auda glasul Lui in timp ce El bate la usa si cheama. De aceea este nadejde in harul Sau. Invitatie este foarte cuprinzatoare: daca ■cineva■. Singura limitare este in a avea urechi care sa auda glasul Lui si deci pregatirea de a-l deschide usa. Atunci El va intra si va avea comuniune cu noi in imprejurarile noastre marunte; si apoi ne va ridica sa avem comuniune cu El in cercul larg al ceea ce li place Lui. Este un privilegiu mare, in adevar. Sa fim siguri ca primim invitatie Sa si sa ne bucuram de ea. Aceasta este si o chemare puternica evanghelică pentru zilele din urma, cand multi sunt crestini numai de nume si totusi lipsiti de orice realitate si de viata.

- invingatorul (3.21-22)

Vor fi invingatori chiar si in Laodiceea. Pocainta si realitatea vietii vor fi semnele acestora, ca rezultat al auzirii glasului Domnului, si ei vor avea parte cu El la tronul Lui. El invinge – in situatia Lui asupra intregii puteri a raului care L-au atacat ■din afara■ - si este asociat cu Tatal Sau pe tronul Sau. Cei care aud glasul Lui, in timp ce El este in afara unei biserici caldica, vor fi asociati cu El intr-un loc dinauntru in ziua care va veni. Ultimul verset al acestui capitol trebuie sa ne aduca aminte din nou ca, ceea ce spune Duhul fiecarei adunari este nu numai pentru acea adunare, ci pentru oricine are urechi de auzit. Judecata incepe la casa lui Dumnezeu, si starea fiecarei adunari este cercetata cu severitate, totusi cuvintele Domnului pentru fiecare din ele arunca lumina pretioasa care straluceste pentru toti. Corectarea necesara unei adunari este binevenita pentru toate, daca au urechi de auzit. Ceea ce este local este in felul acesta imbinat cu ceea ce este universal.

Apocalipsa 4.1

Rapirea adunarii simbolizata de suirea lui Ioan la cer

Gandim ca este foarte important versetul 1 din capitolul 4. El introduce ■lucrurile care vor fi dupa acestea■, adica, potrivit capitolului 1.19, cea de a treia sectiune a acestei carti. Viziunea ia o noua intorsatura si Ioan vede o usa deschisa in cer si aude o chemare plina de autoritate ca sa se suie in scenele ceresti. Fiind, asa cum ne spune, ■in Duh■, tot ce experimenta si vedea aveau pentru el o realitate vie, si prin viziunea aceasta ne transmitea realitati profetice. In primul rand pozitia pe care o avea Ioan se schimba. A parasit scenele pamantesti pentru cele ceresti, pentru a vedea de acolo felul in care Dumnezeu are a face cu pamantul in judecata. Gandim ca schimbarea aceasta are o semnificatie simbolica. Capitolul 3 se termina cu cuvantul ■adunari■ si el nu mai pare decat in capitolul 22.16; aceasta inseamna ca adunarile nu mai apar in prezentarea lucrurilor care ■trebuie sa aiba loc dupa acestea■. Adunarea ca un intreg este simbolizata in capitolul 19.7 si din nou in 21.9 ca ■sotia Mielului■, dar ea este atunci manifestata in pozitia ei cereasca. Suirea lui Ioan in cer este ca un simbol al rapirii adunarii, asa cum este redata detaliat in 1 Tesaloniceni 4.17, si de la acest punct incepe viziunea lucrurilor care au loc pe pamant dupa plecarea adunarii. Apoi, notam ca inainte ca lui Ioan sa i se permita vederea judecatilor guvernamentale ale lui Dumnezeu pe pamant, i se arata izvorul secret al tuturor acestor lucruri. In ziua Domnului care va avea loc, oamenii vor vedea si vor simti judecatile, dar vor fi cu totul in nestiinta de unde vin ele. Noi nu trebuie sa fim in nestiinta in privinta aceasta, si de aceea capitolul acesta si urmatorul se ocupa cu viziunea lui Ioan a scenelor ceresti si a Aceluia in care sunt incredintate toate judecatile. Istorisirea celor vazute de el ne da o imagine a lumii ceresti intr-un timp solemn, de pregatire a actiunii de judecata pe pamant.

Apocalipsa 4.2-3

Tronul si Cel ce sedea pe el

Atentia lui Ioan a fost atrasa in primul rand de tronul central si de Cel care sedea pe el. Nu vedea cerul ca fiind ■casa Tatalui Meu■ (Ioan 14.2), casa vesnica a celor sfinti, ci ca locul autoritatii si al stapanirii, si gloria divina i se parea ca razele pietrelor pretioase. Astfel de pietre reflecta lumina – gloria lui Dumnezeu, care in ea insasi este o lumina prea stralucitoare pentru ochii omenesti. Tronul

judecatii era totusi incercuit de un curcubeu, aratand ca in judecata Dumnezeu Isi aminteste de promisiunea Sa de indurare, ca in Geneza 9.13. Totusi curcubeul acesta era de un fel supranatural, de o singura culoare, si aceasta de o nuanta nevazuta in curcubeul lumii de acum.

Apocalipsa 4:4-5

Cele 24 de tronuri care inconjurau tronul lui Dumnezeu (4.4)

Apoi 24 tronuri mai mici inconjurau tronul central, si pe acestea sedeau niste batrani in haine albe de preoti, dar incununati ca imparati. Imediat observam o asemanare cu ceea ce vazuse Daniel cu vreo sase sute de ani mai inainte, cand spunea: ■Ma uitam... pana cand s-au pregatit niste tronuri si Cel Batran de zile S-a asezat■ (Daniel 7.9) si apoi nu numai Cel care semana cu un Fiu al Omului a primit stapanirea, ■dar sfintii Celui Preainalt vor primi imparatia■ (7.18). Aici deci este o vedere generala nu numai a lui Dumnezeu, Stapanul suprem, dar si a imparatiei preotilor care vor judeca lumea, potrivit cu 1 Corinteni 6.2. Li identificam pe batrani cu sfintii inviati la cea dintai inviere, si numarul lor corespunde cu cele 24 cete in care David ii impartise pe urmasii lui Aaron – familia preoteasca sub lege. Doisprezece este numarul administrarii, si de aceea 24 se potriveste colectivitatii preotesti compusa din sfintii si ai Vechiului Testament si ai Noului Testament, acum glorificati impreuna.

Judecata facuta in lumina deplina a Duhului lui Dumnezeu (4.5)

Versetul 5 arata ca tronul este caracterizat nu de har, ci de judecata, insa o judecata care are sa se faca in lumina deplina a Duhului lui Dumnezeu. In capitolele 2 si 3 adunarile erau fiecare un ■sfesnic■ sau ■lampadar■ si Domnul avea cele sapte Duhuri ale lui Dumnezeu. Acum cele sapte Duhuri ale lui Dumnezeu ard ca niste lampi inaintea tronului, luminand cursul judecatilor divine.

Apocalipsa 4:6-8

Marea de cristal si cele patru fapturi (4.6-7)

■Marea■ este aici plina nu cu apa de curatire, ca altadata inaintea templului, ci este o mare de cristal, vorbindu-se de o stare de curatire deplin stabilita; si ■in mijlocul■ si ■imprejurul■ tronului, ca sustinere, erau patru ■fapturi vii■. Sunt multe asemanari cu fapturile vii din Ezechiel 1, care mai departe in acea carte sunt numiti heruvimi. Sunt si deosebiri: de exemplu, numai patru aripi sunt mentionate, in timp ce aici sunt sase aripi, potrivitandu-se mai degraba cu serafimii din Isaia 6.

Dumnezeu, de trei ori ■sfant■ (4.7-8)

Cea dintai mentionare a heruvimilor (in Geneza 3.24) da desigur impresia ca erau un fel de fiinte ingeresti. Pe de alta parte, Ezechiel 1 si Apocalipsa 4 si 5 prezinta viziuni daruite profetilor, iar fapturile vii se arata a fi mai degraba simbol al actiunilor de carmuire a lui Dumnezeu in sfera creatiei. Caile lui Dumnezeu au taria leului, rezistenta vitelului, inteligenta omului, repeziciunea si inaltarea vulturului. Fapturile vii sunt de asemenea ■pline de ochi■ nu numai inainte si inapoi, dar si

pe dinauntru – caci cerceteaza cu atentie tot viitorul si tot trecutul, si secretele launtrice adanci ale cailor lui Dumnezeu. De aceea ele isi aduc contributia spre lauda Lui, dandu-I slava si cinste si multumiri fara incetare, spunand ca El este de trei ori sfant si El este viu in vecii vecilor. De notat, de trei ori sfant! Tatal, Fiul si Duhul Sfant, un Dumnezeu Atotpuernic, El era si este si va veni.

Apocalipsa 4.9-11

Inchinarea adusa de cei 24 de batrani

Cand fapturne vii aduc multumiri, batranii cad in inchinare, aruncandu-si cununile inaintea tronului. Ei atribuiu Domnului toata slava, cinstea si puterea pentru lucrarea Sa in creatie si pentru suprematia Sa, si in felul acesta era potrivit sa-si arunce cununile inaintea Sa. Pentru ca toate au venit in fiinta pentru placerea Sa, judecatile Sale trebuie acum sa se arate ca sa salveze pentru buna Sa placere tot ce fusese intinat de pacat. Dar era nevoie de ceva mai mult decat puterea creatoare si de judecata curatitoare. Acest ceva ni-l aduce inainte capitolul 5, adica sangele rascumparator al lui Hristos.

Apocalipsa 5.1-4

Nimeni vrednic sa deschisa cartea judecatii

Cartea din mana Celui ce se dadea pe tron, scrisa pe amandoua partile si pecetluita cu sapte peceti este in mod evident cartea judecatii, acum completa din cauza pacatului omului. Oamenii au umplut paharul nelegiurii lor, amintirea lor scrisa era completa, dar pecetile inca le retineau. Cine era vrednic sa rupa pecetile? Aceasta era intrebarea care se ridica. Judecata este pe deplin meritata, dar cine s-o infaptuiasca? Era intrebarea care se ridicase in intamplarea istorisita in Ioan 8.1-11. Pacatoasa era vinovata si legea era clara. Dar cine era acolo atat de curat fata de orice invinuire a legii incat sa fie vrednic sa execute sentinta aceasta? Toti acuzatorii au plecat pe furis si Cel care era singurul vrednic a respins lucrarea aceasta in acel timp. Misiunea Lui era atunci sa mantuiasca si nu sa judece. Acum in sa vine ceasul judecatii si El este gata sa actioneze. In viziune Ioan a plans mult. El nu se bucura la gandul ca judecata impotriva raului nu se facea din cauza lipsei unei persoane demne s-o execute. Dimpotriva, aceasta i-a adus plans, gandind ca va fi o lipsa in privinta aceasta. Stim ca ■ pentru ca nu se aduce repede la indeplinire hotararea impotriva faptelor rele, de aceea este plina inima fiilor oamenilor de dorinta sa faca rau ■ (Eclesiastul 8.11). Ar fi un adevarat dezastru daca n-ar fi executata niciodata, si Ioan putea foarte bine sa planga la acest gand.

Apocalipsa 5.5

Leul din semintia lui Iuda, vrednic

Batranii totusi stiau din secretele cerului si unul din ei i-a dat lui Ioan cheia a toate. Printr-un Om va judeca Dumnezeu lumea in dreptate, si acest Om a invins si are autoritatea sa judece. El este Leul din semintia lui Iuda, o aluzie la Geneza 49.9-10, si in acelasi timp Radacina lui David, din care isi

trage David autoritatea si victoria. Dreptul la cununa de la El a venit. Ea este in mod dublu a Lui, ca Invingator. Versetele de la sfarsitul Psalmului 78 arata ca planurile lui Dumnezeu pentru guvernarea pamantului sunt centrate in David si in Iuda. Toate au esuat in urmasii immediati ai lui David, pentru ca el avea sa se planga: ■Desi casa mea nu este asa inaintea lui Dumnezeu■ (2 Samuel 23.5), si totusi totul se implineste in Hristos. Nimic nu da gres.

Apocalipsa 5:6

Mielul injunghiat

Leul lui Iuda, deci, a invins si de aceea este vrednic sa deschida cartea judecatii. Dar cum a invins? Versetul 6 ne spune: murind ca Miel adus jertfa. Domnul Isus este mentionat de 28 de ori ca Miel in cartea Apocalipsa, si versetul 6 este cea dintai ocazie. Este demn de notat ca aici si in toata cartea aceasta este folosita o forma diminutiva a cuvintului - ■Mielusel■ - subliniind in felul acesta faptul ca El, care acum detine omnipotenta, a fost odata Mielul de jertfa, subapreciat si nebagat in seama de oameni. Acum El are toata puterea - simbolizata de cele sapte coarne si de discernamantul Duhului lui Dumnezeu, care, ca cele sapte Duhuri ale lui Dumnezeu, este trimis acum pe tot pamantul. De aceea niciun coltisor nu este ascuns de privirea si intelepciunea Lui patrunzatoare, si nimic nu va scapa de mana Sa puternica.

Apocalipsa 5:7-10

Inchinarea adusa Mielului de catre cei 24 de batrani (5.7-9)

Mielul, in puterea asemanatoare leului, vine sa ia cartea si astfel Isi asuma drepturile de a executa judecatile lui Dumnezeu pe pamant: o actiune care a provocat o izbucnire de lauda si de inchinare care s-a rasfrant pana in cele mai indepartate limite ale creatiei. Izbucnirea porneste din cercul dinauntru al celor patru fapturi vii si a celor 24 de batrani, care au avut parte in cea dintai atribuire a gloriei, a cinstei si a multumirilor catre Cel care sedea pe tron, cand era vorba de creatie. Acum este vorba de rascumparare si de aceea Mielul este Obiectul inchinarii. Toti dau cinste cu bucurie Fiului asa cum dau cinste Tatalui. In adevar, Tatal n-ar primi onoarea care I s-ar aduce Lui Insusi, daca Fiul n-ar fi onorat. Batranii aveau harpe, potire de aur pline cu tamaie si o cantare noua: simboluri luate din Vechiul Testament. Inchinarea de la templu asa cum a fost randuita de David se arata de Asaf cu harfele lui, de preoti cu potirele lor pentru tamaie si apoi de ■cantarea Domnului■ asa cum este mentionata in 2 Cronici 29.27. De aceea batranii sunt vazuti indeplinindu-si indatorirea ca preoti si in cantare si in rugaciune. Psalmistul spunea: ■Ca tamaia sa fie rugaciunea mea inaintea Ta■ (141.2) si aici sunt rugaciuni care se inalta ca timaia si cantec care este bazat pe rascumparare. Cantarea este noua, pentru ca este bazata pe o rascumparare din orice natiune si nu are caracterul national ca in Exod 15; si de asemenea deoarece ea celebreaza vrednicia Sa de a judeca si nu de a salva.

Inchinarea celor rascumparati indreptata direct spre Miel (5.9-10)

Inchinarea batranilor este caracterizata de trei lucruri. Intai, ea este plina de intelepciune si se adreseaza Lui direct. Ei au inteles ca baza tuturor planurilor lui Dumnezeu este sangele rascumparator al Mielului si se adreseaza Lui personal, spunand: ■Vrednic esti Tu.■ Ei nu canta despre El ca fiind a treia persoana - ■Vrednic este Mielul.■ In al doilea rand, ei canta, in timp ce ingerii din versetul 11 si fapturile din versetul 13 sunt caracterizati de cuvantul ■spuneau■ si nu de cantare. Cantarea, asa cum am remarcat, apartine celor care au fost rascumparati. In al treilea rand, desi ei insisi erau rascumparati, sarbatoreau in mod general lucrarea de rascumparare prin sange, fiind purtati in duh mult mai departe de ei insisi. Erau ocupati nu atat de mult cu partea pe care o aveau ei, cat mai ales cu valoarea suprema a rascumpararii in ea insasi pentru placerea ■Dumnezeului nostru■. Spunem lucrul acesta pentru ca traducerea dovedita mai buna omite ■nostru■ de doua ori in versetul 10 si are ■ei■ vor imparati, nu ■noi■. Sfantii glorificati, ceresti, sunt ridicati mai presus de ei insisi ca sa vada lucrurile si inchinarea din punct de vedere divin. Aceasta trasatura trebuie desigur sa se vada astazi in inchinarea adusa de adunare, desi timpul de a imparati inca n-a venit. In Apocalipsa 5 suntem pe pragul timpului cand ■sfantii Celui Preainalt vor primi imparatia si vor stapani imparatia, in veci, din veac in veac■ (Daniel 7.18) si prin urmare se poate spune: ■ei vor imparati pe (sau peste) pamant■.

Apocalipsa 5.11-14

Lauda indreptata indirect catre Miel de catre ingeri si de catre toate fapturile create

Acum vine glasul multimii nenumarate de ingeri, urmata de glasurile tuturor lucrurilor create. In amandoua cazurile, asa cum am notat, ei lauda pe Miel fara a se adresa Lui personal. Atribuirea laudei este inseptita din partea ingerilor; este impatrita din partea fiecărei creaturi – patru fiind numarul care indica universalitatea in creatie. Ingerii spun ca Mielul, care a fost socotit de oameni ca vrednic de moarte si care a fost injunghiat, este vrednic de toata gloria inseptita, perfecta. Fiecare creatura vede pe Miel in legatura cu Cel care sade pe tron si avand toata binecuvantarea, onoarea, gloria si puterea. La aceasta fapturile vii isi adauga Aminul lor. Batranii isi aduc din nou inchinarea lor. Inainte de a trece la capitolul 6 sa ne reamintim ca Ioan scrie pentru noi o viziune pe care El i-a permis s-o vada si sa auda lucruri ceresti si pamantesti, si astfel sa puna in scris mai dinainte rezultatele aduse de Miel cand intervine in judecata. Acestea sunt aratate in special in versetul 13. In capitolele urmatoare el scrie mai ales lucrurile rele care vor fi, si nu de lauda, asupra locuitorilor pamantului; dar in final toate creaturile vor avea sa declare lauda Lui.

Apocalipsa 6.1-8

Ruperea celor dintai patru peceti; patru cai si calareti

Capitolul 6 ne prezinta deschiderea pecetilor. Cuvintele ■si vezi■ din versetele 1, 3, 5, 7 sunt gresit adaugate in unele traduceri, iar ■Vino■ rostit de cele patru fapturi vii pare a fi o chemare catre calareti respectivi ca sa se arate. Fapturile vii vorbesc cu un glas ca de tunet care este potrivit unei chemari care are ca obiect dreptatea si judecata guvernamentala. Unul dupa altul apar patru calareti pe cai albi, rosii, negri si galbui. Fiecare isi are propria sa trasatura, dar toate sub controlul mainii lui

Dumnezeu, reprezentata de fapturile vii. Cel dintai din aceasta ordine este iesirea unui mare cuceritor – cu o cucerire nesangeroasa din cate se pare, deoarece culoarea ii este alba. Al doilea, o izbucnire de razboi, in special un razboi civil cu nelegiuirile lui ingrozitoare. Al treilea, pe un cal negru, foamete si lipsa. Cu al patrulea, molima se sfarseste cu moartea si cu hadesul, in sa pe o arie limitata – a patra parte a pamantului. Este desigur de remarcat cum in ultimul timp culorile au ajuns sa fie identificate cu miscarile si confederatiile omenesti. Am auzit despre armate albe si rosii, camasi negre etc.

Apocalipsa 6.9-11

Ruperea pecetii a cincea; strigatul de razbunare a sufletelor de sub altar

Toate activitatile indicate in aceste versete sunt de asuprire si de distrugere: sunt activitati omenesti, si totusi determinate ca judecati de rasplatire sub controlul divin. Ele ne amintesc despre ceea ce Domnul Insusi numea ■inceputul durerilor■ (Marcu 13.8). Iar versetul urmator din Marcu 13 ne spune despre persecutia acelora care vor fi martori ai lui Dumnezeu in zilele acelea; si intr-un mod asemanator vine aici pecetea a cincea. Ea se deschide de Miel ca si inainte, dar nu se mai rosteste ■Vino■ pentru ca i se arata numai lui Ioan sufletele celor care fusesera omorati pentru Cuvantul lui Dumnezeu. Miscarile de sub cele patru peceti, care insemnau asuprire si mizerie pentru oameni in general, insemnase persecutie si moarte pentru acestia, iar sufletele lor strigau razbunare. Aveau totusi sa astepte. Ei cazusera sub aceste inceputuri ale durerilor, si alti martiri aveau sa urmeze. Razbunarea asupra adversarilor lor si deplina lor rasplatire avea sa nu aiba loc pana ce se va ajunge la capatul cailor lui Dumnezeu. Dar intre timp li s-a dat un semn de aprobare, simbolizat de hainele albe. Este demn de notat contrastul dintre strigatul acestor suflete ale martirilor si strigatul lui Stefan cand murea. Nicio cerere de razbunare n-a venit pe buzele lui, ci chiar opusul: ■Doamne, nu le tine in seama pacatul acesta!■ (Fapte 7.60). Dar el traia la inceputul dispensatiei de acum a harului, si biserica este inca aici ca reprezentant al harului lui Dumnezeu. Sufletele acestea de sub altar apartin perioadei judecatii, care urmeaza dupa rapirea Adunarii. Strigatul lor coincide cu ceea ce deseori gasim in acei Psalmi pe care oamenii i-au numit ■de blestem■. Ceea ce nu s-ar potrivi pentru buzele noastre este cu totul potrivit pentru ale lor, pentru ca atunci cand Dumnezeu Se va ocupa cu cest ■lucru neobisnuit■ al judecatii Sale va fi necesar sa l se ceara sa-l termine repede. El va face o lucrare scurta pe pamant, in sa ce este scurt pentru El se poate parea lung pentru cei ce sunt niste creaturi.

Apocalipsa 6.12-14

Rasturnarea autoritatilor intr-un mod catastrofic

Versetele 10 si 11 confirma, asa credem, gandul ca se terminase dispensatia Adunarii; iar deschiderea pecetii a sasea face clar acest lucru. Din nou, nu este niciun ■Vino■, pentru ca mijloacele folosite sunt supraumane si mai directe din mana lui Dumnezeu. Sunt convulsii mari atat pamantesti cat si ceresti, care au ca rezultat rasturnarea a tot ceea ce parea ferm stabilit. Ce este mai ferm ca soarele, luna si stelele de pe cer, si muntii si insulele pe pamant, desi mari furtunoase le

inconjoara pe acestea din urma? Ele simbolizeaza autoritatile si puterile stabilite, atat in cer cat si pe pamant, si toate sunt implicate intr-o cadere catastrofica sau cel putin aruncate intr-o stare de deplasare intensa. Evenimentele recente care au avut loc printre natiunile care s-au clatinat ale Europei au aratat cat de rasturnate devin lucrurile cand cei care fusesera stabiliti ca luminatori sunt aruncati jos. Aluzia la smochin, care este un simbol al iudeilor, ar putea arata ca aceasta rasturnare va afecta in special poporul acesta, pregatind astfel calea acceptarii lui Antihrist.

Apocalipsa 6.15-17

Oameni care cauta sa se ascunda de mania Mielului

Cum vor afecta pe oameni aceste rasturnari, de la cel mai mare pana la cel mai mic, se arata la sfarsitul acestui capitol. Se pare ca ei ar intelege ca mana lui Dumnezeu este dincolo de aceste evenimente si mania Mielului ii va lovi teribil, mai presus de cuvinte. Mai bine sa fie zdrobiti si sa nu mai fie pe pamant decat sa faca fata acestei manii! Psalmul 2.12 spune: ■Sarutati pe Fiul, ca sa nu Se manie si sa nu pieriti pe calea voastra; caci mania Lui este gata sa se aprinda.■ Si in acest moment era numai putina manie, pentru ca suntem la inceputul necazurilor, totusi pieirea era clar inaintea lor. Desi partea culminanta a ■zilei celei mari a maniei Lui■ nu venise inca, ei intrasera in acea zi, pentru ca ziua harului lui Dumnezeu in evanghelie se terminase. Oamenii pot sta in picioare in harul lui Dumnezeu, dar nimeni nu poate sta in picioare inaintea maniei Lui.

Apocalipsa 7.1-8

Cei 144.000 pecetluiti din Israel

Dupa ce a fost deschisa pecetea a sasea, Ioan nu mai vede deschiderea pecetii a saptea pana ce ajunge in capitolul 8. Capitolul 7 deci ne prezinta o pauza ca o paranteza in care ni se istorisesc activitatile divine si roadele lor inainte de a vedea judecati si mai teribile cazand pe pamant. Cu credinciosie fata de ordinea care se vede mereu in Scripturi, avem intai pe evreii si dupa aceea pe cei dintre natiuni. Este o pauza scurta in lucrarile divine. Pecetea a sasea produsese ceea ce se putea numi ■un vant puternic■ (6.13), dar acum cele patru vanturi ale pamantului sunt cu totul stapanite de puterea angelica. Ele aveau sa nu sufle pana ce robii lui Dumnezeu aveau sa fie pecetluiti pe fruntile lor. Acesti robi ai lui Dumnezeu se aflau in cele douasprezece semintii ale lui Israel; dar venind si Levi printre cei numarati, de asemenea si cele doua semintii care il prezentau pe Iosif, numarul 12 este mentinut prin omiterea lui Dan. Multi gandesc ca felul in care Iacov se referea profetic la Dan in Geneza 49.16-18 ar da ceva lumina in privinta aceasta. Daca ■sarpele de pe drum■ si ■naparca pe carare■ sunt o aluzie la Antihrist, instigat de Satan, iesind din semintia lui Dan, se poate sa fie real acest fapt. Numerele citate ar putea fi desigur luate literal, dar mai probabil sunt de inteles simbolic, mai ales ca 12 si patratul lui 12 care se intalnesc in cartea aceasta sunt intr-un sens simbolic. Ramasita credincioasa a lui Israel va avea un loc de importanta administrativa in veacul care va veni, si 12 este numarul caracterului complet al administrarii. Este de notat ca din nou ingerii au un loc de proeminenta in acest moment al cartii. Parabolele Domnului din Matei 13 ne-au aratat ca ei au o parte importanta in lucrarea de judecata la sfarsitul veacului. Ei ■vor culege

din imparatia Lui toate pricinile de pacatuire■ (13.41); ei ■vor desparti pe cei rai din mijlocul celor drepti■ (13.49). Ceea ce vedem aici este ca ei pecetluiesc pe cei drepti din Israel, pentru ca ei sa fie pastrati si dusi la bun sfarsit. Pana ce acestia vor fi pecetluiti, vanturile judecatii nu vor mai sufla.

Apocalipsa 7.9

O mare multime dintre natiuni venind din necazul cel mare

Ioan a auzit numarul celor pecetluiti si, istorisind aceasta, el ne spune despre urmatoarea viziune care a trecut prin fata ochilor lui. El a vazut o mare multime care era din toate natiunile si statea inaintea tronului si inaintea Mielului. Era clar o viziune a unei mari multimi dintre natiuni, deosebita de ramasita pecetluita a lui Israel, care tocmai venise inaintea noastra. De asemenea un alt lucru face deosebire intre aceste doua cete. Cei alesi din Israel sunt pecetluiti si in felul acesta vor fi pastrati inainte de a incepe judecatile mai mari ale lui Dumnezeu. Multimea dintre natiuni este imbracata in haine albe ale dreptatii; si ei tin in maini ramuri de palmier, ca invingatori care vin din necazul cel mare. Intr-un caz, deci, se arata ca Dumnezeu stie cum sa pazeasca pe cei care sunt deja in legatura cu El, inainte de a incepe judecata; celalalt caz arata cum Dumnezeu poate stapani necazul, chiar si cel mai violent, pentru a fi de folos si oamenilor care nu erau mai dinainte in legatura cu El, aducandu-i intr-o stare de legatura cu El si sustinandu-i invingatori prin acest necaz.

Apocalipsa 7.10-12

Mantuirea lui Dumnezeu recunoscuta si de ingeri

In viziunea aceasta multimea natiunilor striga cu glas tare, spunand ca Dumnezeu si Mielul sunt cei care au adus mantuirea. Faceau lucrul acesta pentru ca toti sa auda, si aceasta a fost intampinata cu un raspuns imediat din partea multimii de ingeri. Multimea oamenilor era inaintea tronului, in timp ce ingerii stateau in jurul tronului si al batranilor si al fapturilor vii, care formau un cerc launtric. Ingerii sunt intr-o stare de inchinare. Ei isi adauga Aminul la recunoasterea ca mantuirea este a lui Dumnezeu si a Mielului, desi ei nu traiesc personal aceasta mantuire, si prin urmare ei n-o numesc in atribuirea lor a laudei inseptite, cum este data in versetul 12. Desi ei nu au parte in mantuire, ei pot vedea perfectiunea gloriei lui Dumnezeu in ea. Ei atribuie onoarea si puterea in vecii vecilor Celui care a facut-o.

Apocalipsa 7.13-14

Multimea din necazul cel mare, cu hainele spalate in sangele Mielului

Este de remarcat ca unul din batrani a trebuit sa-i puna lui Ioan doua intrebari care in mod natural se ridica in mintile noastre. Cine sunt oamenii din aceasta multime, si de unde vin? Raspunsul lui Ioan: ■Domnul meu, tu stii■ era indreptatit. Batranul stia si i-a dat informatia necesara. In mod neschimbator in toata cartea, batranii sunt caracterizati de un spirit de inchinare si de o intelegere deplina a lui Dumnezeu si a cailor Lui. Ca unii care reprezinta pe sfintii glorificati, asteptam de la ei

acest lucru, potrivit cu cele spuse de apostolul Pavel: ■Acum cunosc in parte, dar atunci voi cunoaste deplin, cum am fost cunoscut si eu pe deplin■ (1 Corinteni 13.12). Raspunsul batranului arata ca aceasta ceata mare are un loc special deoarece cei din ea au experimentat suferinte speciale si neazul cel mare. Culoarea alba a hainelor lor n-a fost produsa de faptele lor sau de suferinta lor cea mare, ci numai pentru ca au fost spalati in sangele Mielului; totusi ei au o rasplata care este un raspuns potrivit suferintelor lor, si pentru care suferintele lor i-au educat si i-au calificat.

Apocalipsa 7.15-17

Binecuvantarea milenara a celor ce au trecut prin neaz

Locul lor este ■inaintea tronului■, o expresie care credem ca indica locul pe care-l au din punct de vedere moral si spiritual: ei sunt pusi intr-un loc apropiat de Dumnezeu. Pe langa aceasta, ei au o pozitie preteasca deoarece ei li slujesc zi si noapte in templul Sau. Orice impovarare si asuprire pe care au suferit-o a incetat pentru totdeauna si chiar Mielul devine Slujitorul bucuriei si satisfactiei lor, iar Dumnezeu a inlaturat pentru totdeauna orice le producea lacrimi. Aceasta este o imagine frumoasa a rasplatirii si binecuvantarii milenare de care se vor bucura multimile chemate afara dintre natiuni si care au trecut prin perioada neazului. Noi insa n-am ajuns la mileniul despre care se spune in cartea aceasta, insa in acest capitol care este ca o paranteza ni se permite sa avem o privire sumara a felului cum Dumnezeu va pastra pe ai Sai, fie ei dintre evrei sau dintre natiuni. Vor fi desigur alte multimi, nascute in timpul dezvoltarii veacului viitor, care se vor bucura de binecuvantarile mileniului. Nu vor face parte din aceasta ceata, totusi, nici nu vor avea parte de apropierea ei, neavand pregatirea spirituala produsa de trecerea printr-un neaz special. Pentru noi este stabilit principiul in cuvintele: ■Daca rabdam, vom si imparati impreuna cu El■ (2 Timotei 2.12). Principiul este acelasi pentru ei, desi rasplatirea poate fi diferita.

Apocalipsa 8.1-2

Deschiderea pecetii a saptea; sapte ingeri si sapte trambite

Deschiderea pecetii a sasea (6.12-17) a produs mari convulsii, afectand si cerul si pamantul, care au adus groaza in inimile tuturor. Apoi a venit o pauza: vanturile cerului au fost oprite de a sufla, pana ce au fost pecetluiti robii lui Dumnezeu. Capitolul 8 ne aduce deschiderea celei de a saptea peceti si din nou este o pauza, descrisa ca ■tacere in cer cam o jumatate de ora■. Ce se intampla pe pamant in acest timp nu se spune. Judecata divina, cand vine, este nu numai sigura, dar si repede, totusi nu este niciodata grabita. In timpul cand a fost tacere, cei sapte ingeri ■s-au pregatit sa sune din trambite■ (8.6). Este o liniste deosebita in fata lucrarii divine in judecata, si ea este amanata pana in cel din urma moment posibil. Ingerii vin acum in proeminenta. Este intocmai ceea ce spune Domnul in Matei 13.39, 41, 49; si din nou in 24.31. Ingeri cu o importanta speciala sunt indicati aici: ■cei sapte ingeri care stau inaintea lui Dumnezeu■. Lui Zaharia, tatal lui Ioan Botezatorul, ingerul insusi i-a spus: ■Eu sunt Gabriel, care stau inaintea lui Dumnezeu■ (Luca 1.19). Acesti sapte ingeri aveau de asemenea acest privilegiu deosebit. In trambitele care le-au fost date avem un simbol care difera de peceti. Ruperea pecetilor nu numai ca pune in miscare judecatile providentiale care vin peste

oameni, dar ele descopera si sursa lor secreta. Astfel de lucruri, intr-o forma mai putin intensa, s-au petrecut mai inainte. Mana lui Dumnezeu in judecati nu s-ar fi putut intelege daca n-ar fi fost peceti rupte. Trambita, pe de alta parte, este simbolul a ceea ce este clar declarat, constituind o chemare care nu poate fi gresit inteleasa de toti. Trambita a fost folosita in mod obisnuit in Israel, pentru chemarea adunarii sau pentru a da alarma. In capitolul acesta se suna alarma cu mare tarie.

Apocalipsa 8.3-6

Tamaietoarea de aur folosita pentru rugaciunile sfintilor si pentru judecata

Dar din nou, in timpul acelei jumatati de ora a avut loc actiunea unui ■alt inger■, descrisa in versetele 3-5. Acest Inger mare s-a purtat ca un mare preot, adaugand multa tamaie la rugaciunile sfintilor. Multi vad in acest Inger o reprezentare simbolica a lui Hristos Insusi si gandim ca are dreptate. Actiunea Lui era indreptata in doua directii. Intai, El a actionat in folosul sfintilor in viata, pentru ca rugaciunile lor sa se inalte inaintea lui Dumnezeu ca ■un miros de mireasma placuta■. Erau inca sfinti pe pamant, desi multi fusesera martirizati, cum ne-a aratat capitolul 6.9. Aceia si-au rostit strigatul lor de razbunare, dar nu aveau nevoie de actiunea Marelui Preot, asa cum au avut acestia. In al doilea rand, actiunea Lui indica focul judecatii. Aceeasi tamaietoare care fusese folosita pentru tamaie si mireasma era acum umpluta cu focul de pe altar si aruncata spre pamant ca semn ca incep judecatile trambitei. Tamaietoarea era de aur, fiind potrivita cu altarul de aur, simbol a ceea ce este divin in alcatuirea lui minunata. Deci, fie ca erau rugaciunile sfintilor care se inaltau in mirosul lor placut, fie focul coborand in judecata, totul se facea intr-o dreptate divina.

Apocalipsa 8.7-12

Cele dintai patru trambite

In versetele 7-13 avem sunetul celor dintai patru trambite si rezultatele aduse. Limbajul continua sa fie foarte simbolic, si o trasatura comuna fiecareia este ca judecatile cad numai peste a treia parte a lucrurilor afectate. Aceasta arata ca pentru moment efectele nu sunt universale, ci limitate. Expresia ■a treia parte■ se intalneste din nou in in capitolul 12.4, unde este vorba de imperiul roman vitalizat de Satan. Aceasta duce la concluzia ca aici este indicat teritoriul roman, practic identificat cu puterile vest-europene sau, cum am zice, crestinatatea. Un alt lucru pe care il notam in aceste versete este ca judecatile cad asupra lucrurilor, nu asupra oamenilor. Totusi lucrurile mentionate – pamant, copaci, iarba, mare si creaturile din ea, corabii, rauri, izvoare, soare, luna, stele – nu sunt factori morali in ei insisi si deci responsabili fata de Dumnezeu. Omul este pacatosul rebel cu care trebuie sa se aiba a face. Lucrurile sunt simboluri ale omului si ale celor ce vin in legatura cu el. De exemplu, ■pamantul■ inseamna natiunile organizate stabil, in contrast cu ■marea■ - popoarele dezorganizate, fara astampar. ■Copacii■ ii simbolizeaza pe oamenii mari ai pamantului, in contrast cu ■iarba verde■ care ii indica pe oamenii obisnuiti, dar intr-o stare prospera. ■Corabiile■ ar fi simbolul comertului. ■Raurile■ si ■izvoarele■ sunt mijloacele si sursele de viata si de improspatare. Intunecarea unei parti din zi si din noapte ar indica tulburarea intregului curs al naturii spre orbirea omului. Judecata adusa este simbolica in fiecare caz. ■Grindina si focul amestecat cu sange■ (8.7)

trebuie sa insemne judecata din cer a naturii zdrobite, aducand moartea odata cu ea. ■Un munte mare aprins de foc... aruncat in mare■ (8.8) – unele institutii impunatoare si aparent stabile, zdrobite sub judecata divina intr-o masa a umanitatii fara astampar. ■O stea mare■ (8.10) arzand ca o faclie si cazand din cer vorbeste intr-o oarecare masura despre o persoana proeminenta care stralucise ca o maare lumina, dar ajunge cu totul apostata si raspandeste otrava aducatoare de moarte spirituala. Lovirea celei de a treia parti a soarelui lumii si stelelor indica stingerea partiala a surselor de lumina si de indrumare pentru oameni. Este desigur destul de posibil sa avem aici referire de asemenea la semne mari si catastrofe in domeniul naturii. Dar aceste lucruri nu sunt, dupa cum gandim, obiectele principale ale profetiei, care are a face cu ce este spiritual si moral mai degraba decat cu ce este fizic si material.

Apocalipsa 8.13

■Cei care locuiesc pe pamant■, care inlatura cerul din gandirea lor

Dupa cea de a patra trambita s-a auzit o avertizare foarte solemnă. Un ■vultur■ si nu un inger vorbeste cu glas tare, lucru semnificativ avand in vedere cuvintele Domnului din Matei 24.28. Starea celor ■care locuiesc pe pamant■ devine ca a unui hoit putred si de aceea urmatoarele trei trambite vor dezlantui judecati cu o intensitate intreita. Expresia ■cei care locuiesc pe pamant■ sau ceva asemanator se intalneste de mai multe ori in cartea aceasta si de obicei arata o clasa speciala, a carei interese si sperante sunt cu totul centrate la pamant si care a inlaturat tot ce este in legatura cu cerul din gandurile lor. Fiind crestini, noi avem o chemare cereasca, si totusi tendinta de acum a gandirii religioase este sa se concentreze in mod exclusiv la pamant si sa trateze cu batjocura nadejdea noastra cu privire la cer. Cand biserica va pleca, locuitorii pamantului se vor stradui sa aiba un paradis pamantesc si sa-l realizeze ca rezultat al eforturilor lor. Apostatii acestia vor veni in mod special sub mania lui Dumnezeu.

Apocalipsa 9.1-2

Trambita a cincea; fumul care intuneca vazduhul

In capitolul 9 urmeaza trambita a cincea si a sasea; amandoua sunt numite ■vaiuri■, atat de severa este judecata data. In general este o asemanare intre ele, dar a cincea aduce un chin atat de rau incat oamenii vor dori moartea si totusi moartea va fugi de ei. Cea de a sasea aduce moartea. Citind capitolul acesta avem nevoie sa ne amintim ca descrierile sunt exprimate intr-un limbaj simbolic. Daca le-am lua literal, am avea ceva cu totul ciudat, o imagine de neinteles. La trambita a cincea, influentele demonice sunt lasate sa vina pe pamant. Steaua care cade din cer pe pamant arata o persoana remarcabila care aduce apostazie si careia ii este data cheia abisului (a fantanii adancului). Pronumele personal folosit aici (ei) te duce in mod sigur la concluzia ca este vorba de o persoana. In lumina celor ce urmeaza mai departe in aceasta carte, acesta poate fi foarte bine insusi Antihrist. Norul imens de fum care se ridica din fantana deschisa, intunecand vazduhul, inchipuie intr-un mod graitor trimiterea influentelor rele si chiar demonice care inlatura lumina cerului dinaintea oamenilor. In timpul nostru am fost martori la ceva asemanator incercarii premergatoare a lui Satan in

directia aceasta. Cam la mijlocul secolului al 19-lea o suflare a fumului fantanii s-a ridicat si s-a intruchipat in cuvantul mistic ■evolutie■. Sa ne gandim la influenta care intuneca a acestei suflari de fum care a fost aruncata in mintea a milioane de oameni! Lumina lui Dumnezeu a fost intunecata in mintea lor de un om-maimuta imaginar, sau chiar de numai o faramita de protoplasma. Dumnezeuul acestui veac este cel ce orbeste mintile celor ce nu cred.

Apocalipsa 9.3-6

Lacustele care chinuiesc pe oameni cinci luni

Din influenta aceasta care intuneca ies o gramada de ■lacuste■. Aici este o alta imagine gritoare. Lacusta este o insecta neinsemnata in ea insasi, dar inspaimantatoare cand vin in hoarde fara numar. Acestea aveau otrava scorpionilor si, spre deosebire de lacustele obisnuite care pradeaza tot ce este verde, acestea aveau sa vatame numai pe oamenii care nu era pecetluiti. Aceasta se refera la cele spuse mai inainte in versetele de la inceputul capitolului 7, unde vedem ca acei pecetluiti erau robii lui Dumnezeu din semintiile lui Isarel. Presupunem deci ca toti acei din Israel care nu erau pecetluiti sunt avuti in vedere aici. Daca aceasta deductie este corecta, ea ar intari gandul ca steaua care a cazut este Antihrist, pentru ca influenta care aduce intuneric prin apostazia lui va afecta in special masa lui Israel care este inca in necredinta. Efectul produs este descris ca chinul intepaturii scorpionului, care este foarte dureros dar nu omoara de obicei. Este o limita a perioadei acestei pedepse: cinci luni; adica, pentru ca chinul este atat de dureros incat oamenii vor prefera moartea, nu va fi prelungit.

Apocalipsa 9:7-15

Care de lupta conduse de ingerul adancului (9.7-10)

Detaliile date in versetele 7-10 au un inteles care nu este cu totul neclar. Caii de lupta insemna desigur puterea agresiva. Cununile pe care le purtau nu sunt diademe imparatesti, ci ghirlande ale victoriei pe care gandeau ca o vor avea. La nevoie aratau ca de aur, dar nu erau in adevar ceea ce pareau a fi, ci numai ■ca niste cununi■. Fata de om vorbeste despre inteligenta; parul de femeie, despre supunere; dintii de lei, despre o putere feroce. Platosele de fier ar indica apararea completa in fata atacului. Acul care inteapa fiind in cozile lor este o amintire ramasa din Isaia 9.15, unde citim: ■profetul care invata pe oameni minciuni este coada■. Este deci o alta referinta care ne indreapta gandurile spre Antihrist. In final, aceste lacuste simbolice aveau peste ele un comandant al carui nume insemna ■Distrugator■. Este descris ca ■ingerul adancului■. Aceasta arata ca aceste lacuste sunt o forta organizata si sub conducerea unei puteri distructive, intocmai cum in natura lacusta roieste in nenumarate directii, ca o armata bine condusa. Totusi sub conducerea distrugatorului, acest ■vai■ cade asupra oamenilor nu ca sa-i omoare – pentru ca moartea fuge de ei – ci pentru a distruge tot ce face viata vrednica de trait pe pamant. Este indicat un intuneric si un chin de un fel spiritual.

Trambita a sasea: dezlegarea ingerilor care aveau sa omoare a treia parte din oameni (9.13-15)

La sunetul trambitei de catre al saselea inger este mentionat din nou altarul de aur. Acum nu mai este aducerea preoteasca de tamaie cu rugaciunile sfintilor, ci iese din el un glas cu autoritate divina, poruncind dezlegarea celor patru ingeri care fusesera legati la raul Euftrat, care erau pregatiti sa aduca moartea asupra oamenilor – acum nu chin, ci moarte. Patru ne vorbeste de universalitate, iar Euftratul era raul cel mare care despartea tarile din est de tara lui Israel. In capitolul 16.12 vom afla acest rau mare mentionat din nou in legatura cu cel de al saselea potir. Se prea poate ca ceea ce se intampla aici sa fie in legatura cu intamplarea indicata atunci. Acest ■vai■ este strict limitat, nu numai la ziua, dar chiar si la ceasul cand se va indeplini.

Apocalipsa 9.16-19

A treia parte din oameni in apostazia fata de Dumnezeu

Dezlegarea celor patru ingeri ai mortii au grabit asupra oamenilor o armata de 200 milioane de calareti, care erau instrumentele lor in insarcinarea aceasta teribila. Versetele 17-19 ne dau detalii ale acestor cai si ai calaretilor lor, care sunt din nou simbolici si figurativi. ■A treia parte din oameni■ apare din nou aici, de aceea deducem ca acest ■vai■ de la est cade in mod special asupra a ceea ce am numit pamantul stapanit de Roma. Este in adevar un ■vai■, pentru ca si platosele – in mod normal o armura in totul defensiva – sunt de foc si de hiacint si de pucioasa, si deci poarta un caracter ofensiv. De data aceasta de asemenea ■puterea■ este in gura si in coada lor; dar cozile erau asemenea serpilor, avand capete cu care ■vatamau■, in timp ce gurile lor aruncau foc si fum si pucioasa. Toate acestea indica in mod sigur ceva ce este satanic, pe de o parte, si ceea ce este sufocator si care aduce moartea si plin de judecata si de durere, pe de alta parte. Daca cel dintai ■vai■ era mai aplicabil apostatilor nepecezluiti din Israel, acesta cade mai degraba asupra natiunilor si a increzutului imperiu roman, care in forma lui readusa la viata va fi puterea politica dominanta pe pamant in zilele din urma. Prin ■moartea■ despre care se vorbeste aici intelegem ca este apostazia totala si iremediabila care prabuseste pe om in indepartarea finala fata de Dumnezeu. Cei loviti cu moartea aceasta vor depasi orice sentiment sau judecata cu privire la ce este drept si ce este gresit. Am avut nu de mult unele exemple izbitoare de felul acesta sub inselatoria nazista care a devenit un instrument de cruzimi infioratoare. S-ar putea, desigur, ca moartea literala a trupului sa urmeze in multe cazuri, dar credem ca nu acesta este cel dintai gand.

Apocalipsa 9:20-21

Ceilalti oameni care nu s-au pocait de inchinarea la demoni (9.20)

Versetul 20 vorbeste de ■restul oamenilor■ care n-au fost loviti cu moartea. Ei au simtit greutatea plagilor dar nu s-au pocait. Aici pentru prima oara intalnim in Apocalipsa cuvantul ■plaga■. Ea ne indreapta de indata gandurile la plagile din Egipt, istorisite in primele capitole din Exod; si aceasta, gandim, nu fara motiv. Judecata lui Dumnezeu isi face lucrarea corespunzator cu Sine Insi.

Judecata este ■lucrarea Sa neobisnuita■; El nu-Si gaseste placerea in ea, si de aceea nu da lovitura finala fara a da mai inainte instiintari amanuntite prin lovituri de un fel mai putin important. El stie foarte bine ca aceste judecati mai marunte nu vor produce pocainta si doar indeparteaza interventia finala, totusi arata ca li sunt drepte caile in judecata inaintea intelepciunilor ceresti, si le permite sa vada cat de drept este El cand in sfarsit El da lovitura hotaratoare. Asa stau lucrurile si in cazul acesta: oamenii nu s-au pocait. Ni se permite sa vedem adancurile in care oamenii vor fi cufundati in zilele acelea: inchinarea la demoni, pe de o parte, si lucrarile lor lipsite de pricepre, pe de alta parte. Este oare posibil ca oameni care traiesc in tari unde lumina evangheliei a stralucit altadata, sa cada atat de jos? Desigur, este posibil. Milioane de oameni s-au inchinat nu de mult lui Hitler, care in mod real era in legatura cu un demon care il facea sa auda glasuri din lumea nevazuta. Ar fi fost mai nimic de el fara acest fel de spiritism - si, inchinandu-se lui, oamenii se inchinau de fapt demonului care il inspira. De asemenea, inchinarea la lucrurile materiale se mareste, deoarece oamenii sunt obsedati de marile lor descoperiri, si lucrarile mainilor lor sunt folosite fie pentru bine, fie pentru rau. Cand se inchina la lucrarile mainilor lor, oamenii se inchina de fapt lor insile. In acele zile deci oamenii se vor inchina lor insile si demonilor. Iar astazi ei nu sunt prea departe de a face lucrul acesta.

O decadere morala totala (9.21)

Ultimul verset din capitolul acesta arata ca odata cu toate acestea va fi o stricaciune morala completa. Vrajitoria indica un trafic cu puterile demonice, in toate formele lor felurite, cu celelalte trei lucruri specificate suntem cu totii obisnuiti. Cand viata este socotita fara valoare, cand curatia personala nu este luata in seama, starea de lucruri trebuie sa produca o asemanare cu starea pamantului inainte de potop sau degradarea care a invins in Sodoma si Gomora ceva mai tarziu. Aceasta va fi starea de lucruri pe pamant cand vor fi dezlegate aceste ■vaiuri■ ale judecatii. Cunoastem cuvintele spuse chiar de Domnul: ■Cum a fost in zilele lui Noe, la fel va fi si in zilele Fiului Omului... Tot asa cum a fost in zilele lui Lot... la fel va fi si in ziua cand Se va arata Fiul Omului■ (Luca 17.26-30). De aceea nu suntem surprinsi.

Apocalipsa 10:1-4

Continuarea evenimentelor dupa sunarea trambitei de catre al saselea inger

Istorisirea lucrurilor care se vor intampla in timpul trambitei a sasea si a celui de al doilea ■vai■ nu se sfarseste cu capitolul 9. Avem sa citim in continuare pana in capitolul 11.14 si astfel vom ajunge la cuvintele ■al doilea vai a trecut■. Dupa deschiderea celei de a sasea peceti (6.12) si din pricina rezultatelor imediate, a avut loc actiunea ingerilor redada in capitolul 7 si in primele versete ale capitolului 8, ca un fel de anexa a ei. Pana acum a fost redada actiunea ingerilor si felul in care o marturie pentru Dumnezeu va fi data pe pamant, ca o anexa inainte de a suna cea de a saptea si ultima trambita. Partea de la urma a capitolului 9 ne-a aratat starea de lucruri printre oamenii razvratiti care cu greu ar putea fi intrecuta in stricaciunea ei. Capitolul 10 se deschide cu o viziune a unui Inger cu o maretie si glorie speciala, care anunta un sfarsit rapid al lucrarilor misterioase pe care Dumnezeu le are cu pamantul. In felul acesta ultima nenorocire care va cadea pe pamant este precedata de o instiintare solemna data in indurarea lui Dumnezeu.

Maretia Ingerului Domnului care face sa sune cele sapte tunete (10.1-4)

In acest Inger puternic Il vedem din nou pe Cel care altadata Se arata ca fiind prezenta Ingerului lui Iahve – Domnul nostru Isus Hristos. Descrierea Lui in versetul 1 se aseamana foarte mult cu cea redată in capitolul 1.14-16. Nimeni altul nu are fata ca soarele. Norul si curcubeul si stalpii de foc sunt caracteristice Dumnezeirii. Pe langa acestea, glasul Lui era foarte puternic si plin de maretie, si isi are ca ecou cele sapte tunete, care vorbesc desigur despre realizarea judecatii viitoare. Pecetile, trambitele, potirele fac sa fie toate cunoscute public, dar tunetele nu sunt terminate de vreo anumita comanda. Este un gand solemn ca, desi multe detalii ale judecatilor divine ne sunt descoperite, trebuie sa fie si judecati dincolo de tot ceea ce ni s-ar putea face cunoscut.

Apocalipsa 10:5-6

Intreaga lume stapanita de El (10.5)

Ingerul a stat cu piciorul drept pe mare si cu cel stang pe pamant; deci intreaga lume este stapanita de El, fie masele instabile, agitate, fie tari mai stabile si organizate. Aceasta va fi adevarata situatie atunci – vazuta de Ioan si revelata si noua – chiar inainte de a veni timpul cand Dumnezeu va pune in mod public toate lucrurile sub picioarele Lui. In felul acesta este vazut El, ca dominand intreaga scena, desi pentru scurt timp suprematia Lui inca nu este manifestata si recunoscuta de oameni.

Juramantul judecatii (10.5-6)

Este totusi un juramant solemn si o declaratie despre care vorbesc versetele 5-6. Daca suntem corecti identificand ■Ingerul■ puternic cu Domnul nostru, jurand pe ■Cel care este viu in vecii vecilor■, El jura pe Sine Insi, ca atunci cand a fost facuta promisiunea lui Avraam (Evrei 6.13). Acela a fost un juramant de binecuvantare; acesta, un juramant de judecata; dar amandoua sunt de neschimbat. Cuvantul ■amanare■ de la sfarsitul versetului 6 inseamna literal: nu va mai fi ■timp■. Lovitura deplina a judecatii divine a fost retinuta in timpul indelungii-rabdari a lui Dumnezeu; dar natura infioratoare a raului, impreuna cu totala lipsa de pocainta, aratate la sfarsitul capitolului 9, se grabea acum spre culme, unde a ajuns cand a sunat trambita a saptea. In cele din urma paharul nelegiurii omului s-a umplut.

Apocalipsa 10.7

Taina lui Dumnezeu, a cailor si judecatilor Lui

■Taina lui Dumnezeu■ (versetul 7) este desigur taina cailor Sale si a felului Sau de a lucra cu oamenii in legatura cu pacatul lor. Privind indeosebi caile si judecatile lui Dumnezeu cu Israel ca natiune, apostolul Pavel avea sa spuna: ■Cat de nepatrune sunt judecatile Lui si cat de neintelese sunt caile Lui!■ (Romani 11.33). Nu este altceva decat marturisire ca pentru cel mai luminat dintre slujitorii Domnului caile si judecatile Sale sunt pline de mister. In prezent Dumnezeu lucreaza dincolo de scene si noi nu putem patrunde dincolo de perdea; dar cand El Isi aduce judecatile la lumina zilei misterul va disparea si se va sfarsi. Ceea ce au spus profetii se va implini, si dreptatea felului Sau de

a lucra de-a lungul veacurilor va fi vazuta, la fel si judecata Sa finala la venirea Sa din nou.

Apocalipsa 10.8-11

Adevarul insusit de tine insuti inainte de a-l prezenta altora

Scena despre care vorbeste Ioan in versetele 8-11 ne aminteste de intamplarea asemanatoare din viziunea lui Ezechiel, istorisita in capitolele 2 si 3 ale profetiei lui. Sa fim atenti la gandul care sta la baza a ceea ce slujitorul lui Dumnezeu da ca profetie sau invatatura, ca trebuie intai sa fie mancat, digerat, asimilat de el insusi. Nimic nu este mai ruinator spiritual decat de a vorbi si a ne fali cu cunoasterea noastra a adevarului, pe care totusi noi nu ni l-am insusit in gandire, in rugaciune, in experienta. Dobandirea unui adevar proaspat este dulce si inviorator ca mierea, dar cand este inteles si asimilat in launtrul nostru, intotdeauna inlatura firea pacatoasa si lumea, si acesta este un proces amar. Asa este chiar daca, dupa cum vedem aici, cartea cea mica se refera la judecata care are sa cada peste altii si nu peste noi insine. Se spune despre carte ca era ■deschisa■, deci in acest capitol scurt avem lucruri care au fost rostite si totusi pecetluite si nepublicate, si de asemenea lucruri care au fost dezvaluite, deschise, pe care profetul avea sa le manance inainte de a le transmite altora. Chiar in domeniul acesta al judecatii este un timp cand trebuie sa tacem si un timp sa vorbim.

Apocalipsa 11.1-2

Sfanta cetate calcata in picioare 42 de luni

La inceputul versetelor din capitolul 11 Ioan are nu numai sa vada si sa auda, dar sa si actioneze. Avea sa masoare templul, altarul si pe cei care se inchina in el, cu o trestie asemenea unui toiag. Din nou limbajul este simbolic, caci desi o masura de lungime s-ar putea potrivi pentru un templu sau un altar, nu se poate deloc aplica inchinatorilor intr-un sens literal. Pare sa fie gandul ca acestea trei vin sub cercetarea cu luarea aminte divina, in timp ce curtea din afara este ignorata ca fiind sub picioarele natiunilor. Aceasta indica, asa gandim, ca Dumnezeu va sustine ceea ce este al Sau in mijlocul poporului Sau pamantesc Israel, si de asemenea va mentine o ramasita potrivit alegerii Sale, insa ■curtea■, partea larga din afara, identificata cu ■sfanta cetate■, va fi intinata in acea perioada. Noi insine suntem acum in ■timpurile natiunilor■ in care ■Ierusalimul va fi calcat in picioare■ (Luca 21.24). Perioada aceasta a inceput in zilele lui Nebucadnetar, dar va fi o calcare in picioare special de intensa a cetatii sfinte in aceste 42 de luni. Curtea nu este masurata, incat puterilor ostile li se da competenta deplina.

Apocalipsa 11.3-5

Cei doi martori timp de 1260 de zile

Dar desi ei actioneaza neimpiedicati, nu li se permite sa aduca stricaciune fara ca Dumnezeu sa ridice o marturie impotriva lor, si versetul 3 spune acest lucru. Marturia tine 1260 de zile, care potrivit

calculului evreiesc este exact de 42 de luni, ca in versetul dinainte. Ca lucru exterior, martorii erau caracterizati de o umilire adanca, exprimata de imbracarea lor in saci, dar din punct de vedere spiritual ei au o lumina stralucitoare, care este data si sustinuta in mod divin. Este clar o referinta la Zaharia 4, inasa aici fiecare martor este simbolizat de un maslin si un sfesnic. Maslinul da untdelemnul, si untdelemnul intretine lumina, Dumnezeu este ■Dumnezeul pamantului■ si, desi sfanta cetate este calcata in picioare, El nu renunta la dreptul pe care Il are asupra pamantului. De aceea inainte de a-Si lua ce este pe drept al Lui, printr-o putere irezistibila, El Isi mentine marturia in fata dusmanului. Si aceasta in asa masura incat in timpul marturiei lor ei nu pot fi vatamati. Mor cei care ii ataca, nu ei.

Apocalipsa 11.6

Puteri aratate de martori pe pamant, dupa rapirea Adunarii

Versetul 6 arata ca acesti doi martori au caracteristicile lui Ilie si lui Moise, atat de evident detin ei marea lor putere. Totusi acesta nu este felul de putere pe care il vedem caracterizand pe credinciosii din dispensatia noastra, despre care citim ca sunt ■intariti cu toata puterea potrivit cu taria slavei Lui, pentru orice rabdare si indelunga ingaduinta, cu bucurie■ (Coloseni 1.11). In anii de la inceput, cand apostolii inca manuiiau puteri miraculoase, niciuna din ele n-a omorat oameni, n-a inchis cerul, n-a lovit pamantul cu vreo plaga. Acest fel de aratare a puterii se potriveste Vechiului Testament nu si celui Nou.Ce vom deduce deci din versetul 6? Simplu, ca aici nu mai suntem in dispensatia de acum a harului evangheliei si a chemarii afara a adunarii. Suntem din nou pe terenul guvernarii, si nu pe terenul harului. Aceasta confirma ceea ce am spus mai inainte; anume, in acest timp Adunarea va fi fost luata in cer.

Apocalipsa 11.7-9

Cei doi martori omorati in Ierusalim, denumit Sodoma si Egipt

Martorii sunt de neinvins pana cand marturia lor este deplina. Atuncii ei sunt omorati de fiara care se ridica din adanc, despre care avem detalii in capitolul 13. Marturia lor avea ca centru Ierusalimul, si acolo zaceau trupurile lor moarte. Ierusalimul fusese numit ■sfanta cetate■ in versetul 2, asa cum este in planul lui Dumnezeu. Avand pe acei martori omorati si zacand pe strada, ea este numita ■cetatea cea mare■, care din punct de vedere spiritual este chiar ■Sodoma si Egipt■. Este clar identificata de cuvintele ■unde a fost rastignit si Domnul lor■.Sodoma a devenit simbolul lumii in pofta ei nestapanita si in imoralitatea ei, in care omul se degradeaza mai jos de nivelul animalelor, incat strigatul ei se ridica la Dumnezeu pentru a interveni in judecata. Egiptul simbolizeaza lumea cu exteriorul ei mare care ofera tuturor celor ce se slujesc de ea placeri omenesti si satisfactii ale carni, dar care totodata stapaneste printr-o idolatrie care degradeaza si care chiar robeste pe oamenii lui Dumnezeu, daca ei vin sub puterea ei. Toate acestea pot fi mari in ochii omului, dar in mod sigur nu sunt sfinte. Asa va ajunge Ierusalimul calcat in picioare de natiuni si sub dominatia fiarei care se ridica din adanc. Intr-o astfel de cetate mor martorii, si bucuria celor ce si-au atins scopul va fi mare.

Apocalipsa 11.10

Cei ce locuiesc pe pamant bucurosi ca nu mai sunt chinuti de adevar

Versetul 10 ii mentioneaza pe ■cei care locuiesc pe pamant■ - locuitorii pamantului despre care am vorbit mai inainte. Oamenii in general, potrivit versetului 1o, se vor bucura, dar acesti ■locuitori ai pamantului■ vor fi plini de veselie si vor avea mari festivitati, pentru ca marturia celor doi profeti ■ii chinuia■. Putem intelege lucrul acesta, pentru ca acelasi fel de lucruri pot fi vazute si astazi. Adevaratilor martori ai lui Hristos in evanghelie li se impotrivesc lumea nepasatoare; totodata se starneste o repulsie si o respingere violenta din partea celor ce se socotesc oameni moderni, al caror efort este sa degradeze credinta lui Hristos la o incercare de imbunatatire pamanteasca, tagaduindu-i originea cereasca si scopul ceresc la care ea te conduce. Ei nu pot sta alaturi de adevar; el ii chinuieste.

Apocalipsa 11.11-12

Invierea si suirea la cer a martorilor

Bucuria locuitorilor pamantului si a persecutorilor in general este totusi de scurta durata. Dupa trei zile si jumatate ei sunt ridicati din moarte si suiti la cer intr-un nor. Dusmanii lor ii vad, deci triumful lor este complet. Ei sufera sub domnia fiarei, dar sunt ridicati intr-o pozitie cereasca, nu pamanteasca. Inaltarea lor prevestea caderea care urma indata a fiarei si a satelitilor ei. Se ridica natural intrebarea: avem sa intelegem versetele acestea ca prezicand ridicarea a doi oameni reali, ori mai degraba faptul ca Dumnezeu ridica si mentine, pentru un timp cat stie El ca este cazul, o marturie suficienta si puternica, avand caracteristicile lui Ilie si Moise? Inclinam spre al doilea fel de a vedea lucrurile, datorita caracterului simbolic al intregii carti. Gandim deci ca ei indica – nu o marturie mare, care ar fi fost indicata de 3 si nu de 2 – o marturie suficienta, divina, in adevar miraculoasa, pastrata si sustinuta in acea perioada – cea mai intunecata din istoria omenirii dupa rastignirea pe cruce a Domnului nostru. Daca suntem corecti in aceasta privinta, martorii pot fi identificati cu – sau inclusi in – cei carora ■li se taiase capul din cauza marturii lui Isus■ din capitolul 20.4, care ■au inviat si au imparatit cu Hristos o mie de ani■. Punctul important de invatatura pentru noi astazi este felul in care Dumnezeu Isi mentine marturia si o face sa se termine indata ce lucrarea s-a implinit. Aceasta invatatura ramane, oricare vedere am lua-o cu privire la cei doi martori.

Apocalipsa 11.13-14

Oamenii omorati de un mare cutremur

La sfarsitul istoriei lor, triumful celor doi a fost complet, si acesta va fi sfarsitul istoriei pentru toti martorii lui Dumnezeu, respinsi si persecutati. Ei s-au suit la cer; in acelasi timp un cutremur foarte mare a lovit pamantul; a zecea parte a cetatii care ii persecuta s-a daramat. Un duh de viata de la Dumnezeu a intrat in ei; sapte mii din oameni au fost ucisi. Cei care n-au fost omorati au fost umpluti de frica si au trebuit sa dea slava Dumnezeului cerului. Pareau ca si cum ar fi fost sovaelnici sa

admita ca El este Dumnezeu pamantului. Faptul acesta incheie cel de al doilea ■vai■, care este trambita a sasea, si ni se spune ca trambita a saptea si cel de al treilea ■vai■ vine curand, pentru ca nu mai este amanare, cum am vazut in capitolul 10.6. De aceea abia de ar mai putea fi vreun interval intre invierea si inaltarea la cer a martorilor si actul final care incheie ziua omului si inaugureaza imparatia.

Apocalipsa 11.15

Sunetul trambitei a saptea: El va imparati in vecii vecilor

Sunetul trambitei a saptea nu aduce pedepse noi asemanatoare trambitelor precedente. Glasuri puternice in cer anunta care este scopul judecatilor lui Dumnezeu – stabilirea imparatiei ■Domnului nostru si a Hristosului Sau■. Aceasta expresie ne aminteste de Psalmul 2.2, unde ■imparatii pamantului se rascoala si domnitorii se sfatuiesc impreuna impotriva Domnului si impotriva Unsului Sau■. Aceasta au facut-o ei tot timpul, dar aici impotrivirea lor plina de mandrie este infranta si imparatia Domnului prin Unsul Sau este stabilita. Odata stabilita, ea ramane. Alte Scripturi ne spun cum se va sfarsi imparatia de o mie de ani si cum va incepe starea vesnica. Dar razvratirea tragica de la sfarsitul imparatiei de o mie de ani nu inseamna vreo intrerupere in imparatie. Aici, in versetul 15, se spune: ■El va imparati in vecii vecilor.■ Din acest punct de vedere mileniul si starea vesnica sunt considerate una.

Apocalipsa 11.16-18

Inchinarea si multumirea aduse de cei 24 de batrani (11.16-18)

Versetele 16-18 ne dau reactia celor 24 de batrani – sfintii ceresti – in fata acestui punct culminant uimitor. Cel dintai lucru este inchinarea lor. Astazi sunt multi oameni care se considera priceputi in ale religiei, a caror reactie este critica atunci cand aud ca imparatia lui Dumnezeu este introdusa prin dreapta judecata. In cer aceasta va provoca nu critica, ci inchinare. Acesta este un fapt izbitor. Aceasta se uneste cu multumirea. Ei se adreseaza lui Dumnezeu cu numele cu care El Se revelase in vechime, ca Stapan peste oameni si peste natiuni – Iahve, Elohim, El Sadai, Cel Vesnic – nimic fiind inainte de El; nimic dincolo de El, suprem si care nu Se schimba. De noi, El este cunoscut ca Dumnezeu si Tatal Domnului nostru Isus Hristos, dar acest nume al dragostei si al relatiei apropiate nu s-ar potrivi aici, unde sunt aratate faptele Sale in judecata. Imparatia Lui este autoritate plina de dreptate, si nu harul Sau mantuitor asa cum este acum inaintea noastra.

Sumar al celor ce vor fi cand Dumnezeu Isi stabileste imparatia (11.18)

Versetul 18 face intr-un mod remarcabil un sumar al lucrurilor care vor avea loc cand Dumnezeu Isi stabileste imparatia. Ele nu sunt mentionate intr-o ordine cronologica, cum am fi fost inclinati noi sa facem. De exemplu, judecata mortilor nu are loc decat la sfarsitul imparatiei de o mie de ani, asa cum ne arata capitolul 20.12. Versetul acesta 18, insa, exprima rezultatele obtinute, intai in manie, apoi in judecata care face deosebire intre oameni, si nu ordinea in care se vor indeplini ele. Fiecare propozitie este demna de o cercetare atenta. Cand Domnul nostru si Hristosul Sau iau imparatia ca

sa domneasca in veci de veci, ■natiunile s-au maniat■. Afirmatia aceasta este suficienta ca sa darama cu totul ideea falsa ca evanghelia va converti lumea, incat imparatia va fi stabilita ca rod al efortului evanghelizarii si natiunile se vor bucura s-o vada. Dimpotriva, imparatia va fi stabilita ca rezultat a venirii maniei lui Dumnezeu. Aceasta ne spune aceeasi istorie si se potriveste de asemenea cu Psalmul 2. Cand perioada evangheliei se termina si vine mania, aducand cu ea judecata dreapta, ea se va extinde pe o perioada lunga, sfarsindu-se numai in ■timpul cand vor fi judecati cei morti■ - scena finala a maniei, dupa cum am vazut. Dar atunci, la fel ca si la revarsarea maniei peste raul dovedit, va fi o conditie de amestec in care este necesar sa se faca deosebire intre lucruri. Aceasta fusese prevazuta de Domnul nostru in Matei 13.41-43, iar aici este implinita. Profetii, sfintii, cei ce se tem de Dumnezeu isi vor avea rasplata in gloria imparatiei, in timp ce cei care distrug pamantul vor fi ei insisi distrusi. Orice pacat este distructiv intr-un fel sau altul. Cand omul a devenit tot mai inventiv si mai independent, puterile lui de distrugere au crescut. Dar bazandu-se pe toate aceste puteri ale distrugerii fizice si materiale, aratate acum deosebit de mult, se face propaganda distrugatorului insusi – inselatorul, tatal minciunii. Adevarata radacina a raului este aici. Elementul esential al fortei distructive se afla in domeniul mintii, nu al materiei: in falsa religie, in falsa filosofie are se preface a fi stiinta, dar in realitate este ■o stiinta pe nedrept numita astfel■ (1 Timotei 6.20). Aceste idei false se intind in domeniul moral, politic, chiar si in lumea materiala, si astazi sunt conducatori stapaniti de ele. ■Cei care distrug pamantul■ sub pretextul imbunatatirii conditiilor, fie materiale, sociale sau religioase, devin tot mai numerosi si plini de putere. Stabilirea imparatiei glorioase a Domnului nostru va insemna distrugerea tuturor acestora. Apoi in sfarsit va incepe veacul de aur al pamantului.

Apocalipsa 11.19

Templul si chivotul lui Dumnezeu

Ultimul verset al capitolului 11 este in mod evident prefata viziunii care urmeaza, aratand o noua impartire a cartii. Capitolele 4 si 5 sunt o prefata mareata a viziunilor redate de la 6.1 pana la 11.18. Acolo semnul a fost curcubeul si tronul. Aici este templul si chivotul legamantului Sau. Prin aceasta viziunile se refera la asigurarea unei ramasite pentru Dumnezeu, si din Israel si dintre natiuni si, in acelasi timp, zdrobind mandria si puterea oamenilor de pe pamant; iar in final, stabilind imparatia Sa; si tot ce se cuprinde in aceasta este prezentat sumar in 11.18. In aceasta sectiune ni se relateaza acelasi cadru, dar din alt punct de vedere. Chivotul fusese tronul lui Dumnezeu in mijlocul lui Israel, si templul era locul lui sfant in zilele imparatiei stabilite prin David. Totul a fost pangarit si distrus pe pamant, dar ni se permite sa vedem ca lucrurile reale, fata de care celelalte au fost numai umbre, erau in siguranta in cer. Fiul, mai mare decat David, va fi supremul Domnitor, exercitandu-Si autoritatea prin Israel pe pamant, si inca in lung si in lat prin biserica, dupa cum vom vedea indata. Dumnezeu Isi va implini si Isi va stabili legamantul prin judecata, de aceea deschiderea templului este insotita de judecata, data din cer sau produsa de pamant – fulgere, grindina etc. indicata de unul, iar cutremurul de pamant, de celalalt. Punctul principal din aceasta sectiune noua pare sa fie nu atat de mult stabilirea tronului, ci intrebarea: Cine se va urca pe tron si astfel va domina pamantul? Este ■Omul pe care L-a randuit■ (Fapte 17.31). Dar este si un adversar, asa cum suntem repede instiintati: Satan, reprezentat de un balaur. Vom vedea de asemenea cei trei mari agenti ai lui: cele

doua fiare din capitolul 13 si desfranata cea mare din capitolul 17. Acum avem sa vedem cum aceste puteri impotrivoare sunt inlaturate, si in felul acesta calea va fi curatita pentru ca Hristos sa Se suie pe tron.

Apocalipsa 12.1-2

Israel, potrivit planului lui Dumnezeu, dand nastere Copilului

In versetele 1 si 3 din capitolul 12 vedem doua ■semne■ aparand in cer, dar semnificatia lor se dezvaluie pe pamant. Gandim ca femeia este Israel. Ea este investita cu soarele, luna si douasprezece stele, simboluri ale autoritatii, pentru ca prin Israel, autoritatea divina va fi o realitate pe pamant. Il vedem pe Israel in mod ideal, potrivit cu ceea ce este in planul lui Dumnezeu; si deci intr-o lumina care pana in prezent s-a realizat numai in acea parte mica a natiunii despre care vorbim ca ramasita credincioasa, si chiar si atunci in mod imperfect. Din aceasta ramasita credincioasa Se va naste Copilul de parte barbateasca.

Apocalipsa 12.3-4

Balaurul mare, rosu, cautand sa impiedice planul lui Dumnezeu

Al doilea semn a fost cel al balaurului mare, rosu. Femeia avea simboluri ale autoritatii ceresti; el nu avea aceste lucruri, ci era investit cu capete si coarne si coroane – in adevar, simboluri ale pozitiei regale – care indicau stapanirea unei puteri imense pe pamant. Aici, deci, este Satan, dar imbracat in pompa si maretia celei de a patra mare imparatie a lumii din Daniel 7, imparatia romana. Este totusi o trasatura suplimentara: coada lui tara a treia parte din stelele cerului, o aluzie, cum se pare, la Isaia 9.15, despre ■profetul care invata pe oameni minciuni■. El inseala si trage dupa sine a treia parte de luminatori mai mici care ar trebui sa dea lumina pe pamant, si ca rezultat ei cad din pozitia in care fusesera pusi la inceput. Cine va ocupa tronul? Judecand in felul lumii, ar parea sa fie un singur raspuns. Ce este mai fara ajutor decat un copil de parte barbateasca nascut de curand? Ce este mai viguros si puternic decat un balaur mare, rosu? Totusi in final Copilul va stapani natiunile cu o nuia de fier. Diavolul cauta pe cat se poate sa impiedice planul lui Dumnezeu, si de aceea prin balaur era pregatit sa devoreze Copilul indata ce Se va naste.

Apocalipsa 12.5

Isus nascut in Betleem si recunoscut de ramasita credincioasa

Semnul a aparut in cer si Ioan l-a vazut, dar din punct de vedere istoric a avut loc la Betleem indata dupa ce S-a nascut Domnul nostru. Lucrarea lui Dumnezeu a rasturnat planul balaurului. Aici se spune: ■copilul ei a fost rapit la Dumnezeu si la tronul Sau■. Viata Domnului nostru, moartea Lui si invierea Lui sunt lasate in tacere. Ar putea fi de asemenea aici o aluzie la Mica 5.3, unde Israel este in durerile nasterii intr-un sens general – in cele din urma Hristos fiind recunoscut si primit in inimile ramasitei. Ea n-ar fi spus ca nasterea Lui ar fi fost urmata de rapirea la Dumnezeu si la tronul Sau, ci

mai degraba ca Hristos sta pe tronul Sau in glorie. Planul lui Satan de a devora pe Copil a fost nimic.

Apocalipsa 12.6

Israelul lui Dumnezeu sub protectia Sa timp de 1.260 de zile

Asa fiind lucrurile, balaurul isi intoarce atentia spre femeie, iar semnul de aici ne duce la lucrurile care vor veni tocmai la sfarsitul timpurilor natiunilor. Adevaratul Israel al lui Dumnezeu nu va fi chemat sa reziste balaurului, ci sa fuga intr-un loc fara resurse omenesti, unde va fi sub protectia si grija lui Dumnezeu pentru acea perioada. Ilie, ne amintim, a fugit in pustie intr-un loc randuit de Dumnezeu si mai tarziu la Sarpeta, si in amandoua locurile a fost hranit intr-un mod miraculos, si timpul incercarii lui a durat trei ani si jumatate. Iar cele 1.260 de zile din versetul 6 sunt exact trei ani si jumatate, potrivit numaratorii evreiesti. Aceeasi perioada apare din nou ca ■un timp, si timpuri si jumatate de timp■ in versetul 14, cum a fost si in capitolul 11.2 si 3, ca 42 luni sau 1.260 de zile. Este fara indoiala ultima jumatate din cele 70 de saptamani ale lui Daniel (9.27).

Apocalipsa 12.7-8

Un razboi in cer

Am avut semne in cer; acum in versetul 7 avem ■un razboi in cer■. Pentru unii poate parea un gand ciudat ca cerul, cel putin in parte, sa fi fost intinat prin prezenta si lucrarea lui Satan, inasa cel dintai capitol din cartea Iov trebuie sa ne fi pregatit in privinta aceasta. De asemenea Daniel 10.10-21 ne da o anumita privire a puterilor ingeresti din cer actionand pentru sau impotriva sfintilor lui Dumnezeu pe pamant. In acest pasaj este mentionat ■Mihail, una din capeteniile cele mai de seama■, despre care in alt loc se spune ca este arhanghelul, iar in Daniel 12.1 este numit ■ocrotitorul fiilor poporului tau■. Aici din nou, cand este vorba de Israelul lui Dumnezeu, Mihail apare cu ingerii sai, iar Satan si ingerii sai sunt aruncati din cer pe pamant. Locul lor in cer este in final pierdut, asa cum precizeaza versetul 8.

Apocalipsa 12.9-10

Diavolul si ingerii lui aruncati pe pamant

Versetul 9 este foarte izbitor. Balaurul cel mare, desi poarta caractere care il identifica imperiului roman, personal este Satan. Acest spirit teribil al raului, asemenea multor oameni criminali, are multe pseudonime: el este diavolul, de asemenea sarpele cel vechi din gradinea Eden. El este si inselatorul omenirii, fie direct sau prin agentii lui – in cartea aceasta se spune despre acest caracter de sapte ori, cel dintai fiind in acest verset. In inselatorie este foarte priceput. El inseala intreaga lume, si Matei 27.63 arata cu cat rezultat a facut el lucrul acesta cu unii dintre cei mai religiosi oameni pe care i-a vazut lumea. El i-a inselat cu privire la Acela care era adevarul, ca fiind ■inselatorul Acela■ (Matei 27.63). In Luca 10.18 Domnul Isus a folosit timpul trecut: ■Am vazut■,

anuntand profetic evenimentul acesta insemnat, totusi viitor; tot asa Daniel spunea: ■Ma uitam... pana cand Cel Batran de zile S-a asezat■ (Daniel 7.9), si alti profeti au vorbit intr-un mod asemanator, folosind timpul trecut pentru a descrie lucruri de viitor. Este un eveniment important, asa cum precizeaza versetul 10. Cerul vede in aceasta prevestirea stabilirii complete a imparatiei si a puterii lui Hristos, si completa infrangere a adversarului. Pe langa aceasta, ea va pune capat lucrarii rele in care isi gaseste placerea acum, de a acuza pe sfinti inaintea lui Dumnezeu, asa cum ne este ilustrat si in cel dintai capitol al cartii Iov. Lucrarea lui in privinta aceasta este fara incetare – zi si noapte. Cei pe care el ii acuza, cerul ii recunoaste ca pe ■fratii nostri■. Nu este nevoie ca sfintii sa se acuze unii pe altii inaintea lui Dumnezeu. Aceasta se face foarte practic si fara incetare de Satan.

Apocalipsa 12:11-12

Biruinta prin sangele Mielului (12.11)

Dar aici anumiti ■fratii■ sunt avuti in vedere in mod special. Ei l-au invins, pe el si acuzatiile lui, mai intai prin sangele Mielului. Avand in vedere dreptatea, nimic altceva n-ar putea face fata acuzatiilor, dupa cum stim foarte bine. Dar in al doilea rand, din punct de vedere practic ei l-au invins pentru ca s-au alipit de cuvantul marturiei lor, chiar pana la moarte. Asemenea Stapanului lor, insa numai intr-un sens mai putin important, moartea lor n-a fost infrangerea lor, ci biruinta lor.

Bucurie pentru cer, vaiet pentru pamant (12.12)

Cerurile se bucura de izgonirea diavolului, insa caderea lui inseamna vaiet pentru pamant si mare; aceasta, asa cum intelegem, pentru oameni in general, si in natiunile cu o oarecare stabilitate, si in comunitatile nestatornice, dezorganizate. Diavolul isi va da seama ca, daca nu si-a putut mentine pozitia in cer, nu va fi in stare s-o mentina nici pe pamant. Timpul ii este scurt si aceasta ii starneste o mare manie, care, pentru ca nu poate s-o faca sa izbucneasca direct spre Dumnezeu, va fi impotriva tuturor celor ce Il reprezinta pe El pe pamant. Ramasita credincioasa, simbolizata de femeie, devine obiectul special al urii sale care persecuta.

Apocalipsa 12.13-17

Patru caractere in care se prezinta diavolul

Sa nu uitam sa notam si sa punem impreuna cele patru caractere in care apare diavolul in capitolul acesta – in versetele 4, 9, 10, 13. Fata de Hristos, el era cel care devoreaza; fata de lume, inselatorul; fata de frati, acuzatorul; fata de sfinti in marturia lor pe pamant, persecutorul. Inainte de a avea a face cu judecata necrutatoare, caracterul lui rau este pe deplin descoperit. Persecutia lui impotriva femeii nu va reusi. S-a mentionat in versetul 6 ca femeia avea un loc de refugiul pregatit de Dumnezeu; acum aflam ca intr-un fel extraordinar ea va fi in stare sa fuga, asa cum ne arata versetul 14. Efortul diavolului de a o impiedica este zadarnicit prin mijloace obisnuite, potrivit versetului 16. S-ar parea din versetul 17 ca in timp ce majoritatea celor ce se tem de Dumnezeu vor fi in felul acesta protejati intr-un mod miraculos, vor fi altii care nu vor fugi si de aceea vor fi in mod special o tinta a dusmaniei lui. Ei sunt caracterizati de ascultare si ■au maturia lui Isus■. Ei sunt chemati la un

loc special al marturiei, in timp ce multimea va fugi, intocmai cum Domnul Insusi indicase in Matei 24.15-21.

Apocalipsa 13:1

Fiara care se ridica din mare, cu zece coarne si sapte capete

Nu poate fi indoiala, gandim, ca perioada de trei ani si jumătate mentionata in diferite feluri in acest pasaj este timpul necazului cel mare. Va fi un timp cand diavolul va fi izgonit din cer si de aceea el isi va concentra mania asupra pamantului; de asemenea, asa cum vom vedea indata, va fi timpul cand mania lui Dumnezeu este varsata pe pamant: o situatie deosebit de serioasa. Va fi de asemenea timpul cand faradelegea si nelegiuirea omeneasca se vor ridica la inaltimi uriase si, ca rezultat, asupririle cat mai ingrozitoare se vor institui. Capitolul 13 ne aduce inainte cele doua capetenii omenesti, instrumente ale puterii Satanei, prin care se vor implini aceste rele. Ioan este dus acum in duhul sau pe nisipul mării si din mare se ridica o fiara salvatica. Aceasta fiara are trasaturi care sunt in mod clar in legatura cu cea de a patra fiara vazuta in viziune de Daniel, in capitolul 7, si cu balaurul rosu despre care am amintit in capitolul precedent. Simbolismul nu este neclar. Din marea neastamparata, tulburata a natiunilor iese imperiul roman in forma lui de la sfarsit. Pentru semnificatia celor sapte capete si a celor zece coarne putem vedea cele spuse in capitolul 17.8-13. Aici este suficient sa notam ca in cazul balaurului diademele erau pe capul lui; in cazul fiarei, ele sunt pe coarnele ei. Capetele semnifica formele variate pe care puterea conducatoare si-a asumat-o de-a lungul anilor si, oricare ar fi fost ele, diavolul a pretins sa poarte diadema; si de fapt el a dominat scena. Cand puterea romana reapare in zilele din urma, ea va fi in forma a zece regate, si fiecare rege va pretinde o diadema sub domnia fiarei.

Apocalipsa 13:2-3

Trasaturile celor trei imperii din Daniel 7 (13.2)

Versetul 2 arata ca fiara din zilele de la urma are in ea insasi trasaturile caracteristice ale primelor trei imperii mentionate in Daniel 7. Cel babilonean era ca un leu; medo-persan, ca un urs; cel grec (sau macedonean), ca un leopard. Fiara aceasta avea trasaturile celor trei. Toate formele de violenta ale acelor fiare se vor inchide aici, si li se vor adauga trasaturi proprii si mai rele. Aici este blasfemie, o forma a pacatului indreptata direct si clar impotriva lui Dumnezeu. In plus, puterea pe care o detine este direct satanica, pentru ca ■balaurul i-a dat puterea lui si tronul lui si autoritate mare■. Evident, cand stapanirea romana reapare, ea va fi fara indoiala o realizare satanica.

Capul ranit, imagine a imperiului (13.3)

In versetele acestea de la inceput trecem foarte repede de la imparatie la omul deosebit in care stapanirea ajunge la punctul culminant. Cand citim ca unul din capetele fiarei era ■ca■ injunghiat de moarte, ne gandim ca el preinchipuie imparatia. Rana de moarte este vindecata in rascoala surprinzatoare a fiarei imputernicita de diavolul; si acum fiara apare ca o persoana impunatoare care va stapani puterea imperiului in zilele din urma. In versetul 2 se spune despre ■tronul■ pe care il va

avea. Solomon, ne putem aminti, a moștenit de la David un tron care venea din mână lui Dumnezeu, și i-au fost adăugate bogății și putere de către aceeași mână. Persoana aceasta va primi totul din mână diavolului.

Apocalipsa 13.4-6

Satan recunoscut public ca ■dumnezeu■

Ne amintim de asemenea că Satan s-a apropiat de Domnul nostru în ispitirea din pustie și l-a oferit toate împărățiile lumii, numai să i Se închine lui. Răspunsul Domnului a fost: ■Înapoia Mea, Satan!■ L-a respins cu totul. Dar oferta, pe care Domnul în perfecțiunea Sa a respins-o, se va adresa acestui om care este numit ■fiara■ și el se va închina diavolului și va primi împărăția pentru un timp scurt. În același timp scurt Satan va fi recunoscut public ca ■dumnezeu■ și astfel s-ar părea că va capăta ceea ce dorim de la început. Avem o referință profetică la acest fapt în Isaia 14.12-14. ■Ma voi înălța în ceruri... voi fi asemenea Celui Preaînalt.■ Totuși rezultatul: ■Cum ai căzut din ceruri, stea a divinității, fiu al zorilor!■ Realizarea dorinței lui scumpe este prelușul căderii lui. Ca agent politic principal al balaurului, fiara va fi un personaj foarte puternic și impunător, atât de mult încât oamenii se vor închina lui și vor privi puterea lui ca irezistibilă. Oamenii vor simți că aici, în sfârșit, este supraomul și împărăția care își va putea impune voința și va infringe orice împotrivire. Gândim că aceasta îi va face pe oameni să spună ■Pace și liniște■, așa cum s-a profetit în 1 Tesaloniceni 5.3, dar ■atunci deodată vine pieirea peste ei■. Am avut nu de mult dovada izbitoră și teribilă a influenței și puterii supraomului care poate fi exercitată de un om cu cel mai josnic portret, acesta fiind în legătură cu demonii, cum a fost cazul cu un fost conducător al Germaniei. În ceea ce cercetăm acum, la lucru este nu numai un demon, ci Satan însuși. În cele mai mari crize pe care le redă Scriptura se poate vedea că Satan nu folosește ceva inferior lui, ci el însuși acționează. Așa este de exemplu în căderea omului; în ispitirea din pustie; în legătură cu moartea lui Hristos, prin Iuda Iscarioteanul; și aici, unde oferta este de a domina complet pământul. Inspirată de Satan, fiara lucrează ca Satan; gura îi este plină cu promisiuni și laude pe o mare scară, împreună cu blasfemie împotriva lui Dumnezeu și depreciere a oricui este divin. Nu numai Numele și locuința lui Dumnezeu, dar și cei care își au locuința sau cortul în cer, vin în bățocură adusă de vorbirea lui. Satan a fost tocmai aruncat din cer și, mai înainte de aceasta, sfinții au fost rapți la cer. Ei sunt deci dincolo de puterea lui Satan, dar cu atât mai mult, din această cauză, obiecte ale urii lui.

Apocalipsa 13.7-10

Invingătorii fiarei

Vor fi în continuare sfinți pe pământ, și acestora le va face război cu succes. Furia diavolului este împotriva a tot ce este a lui Dumnezeu. Către cei care locuiesc în cer, el nu va putea face altceva decât să vorbească împotriva lor. Cei de pe pământ vor avea un tratament diferit. Unii, reprezentati de femeia din capitolul anterior, vor fugi și vor fi feriti de dusmanii lui. Alții sunt învingători, probabil prin moarte. Iar alții, reprezentati de cei doi martori din capitolul 12, au un loc special de marturie și sunt învingători doar pentru un timp, tocmai înaintea sfârșitului. În ce privește pe oameni în general, el

le capteaza in intregime imaginatia. Ei vor vedea in el tot ceea ce doresc. Numai cei alesi, al caror nume a fost scris de la intemeierea lumii in cartea Mielului injunghiat, nu i se vor inchina. Va fi un timp de incercare intensa si de rabdare, si credinta va fi extrem incercata. Si pentru noi, revelatia acestor lucruri este un test si daca nu avem ■urechi de auzit■, nu vom fi folositi. Este o revelatie care merge impotriva oricarui gand al omului natural.

Apocalipsa 13.11

Fiara care se ridica din pamant

O alta fiara atrage acum atentia lui Ioan. Daca cea dintai detine o pozitie dominanta in guvernarea lumii, cea de a doua este tot atat de dominanta in sfera religioasa. Guvernarea lui Dumnezeu in relatie cu pamantul este in mare masura tema Vechiului Testament, in timp ce Noul Testament ne dezvaluie harul lui Dumnezeu in Hristos si aduce cerul inaintea noastra. Diavolul va introduce falsificarile lui, actionand in amandoua directiile si, cand oamenii sunt adusi sub puterea acestor doua, stapanirea asupra lor va fi deplina. Ei vor fi tinuti de ■dictatura■ ca intr-o menghina. Este ceea ce prezice capitolul acesta; cu mult inainte fusese cunoscut cuvantul ■dictatura■. Cea de a doua fiara se ridica nu din mare, ci din pamant, adica dintr-o stare de lucruri stabilita. Ridicarea celei dintai fiare va fi potolit marea furtunoasa a natiunilor si i-a pregatit calea. Domnul Isus a venit ca Miel al lui Dumnezeu, asa cum arata Ioan 1, iar capitolul 10 din aceeasi evanghelie arata ca El, ca adevaratul Pastor al oilor, era recunoscut dupa glasul Lui. Aici ■mielul■ fals se dovedeste ca nu este adevarat pastor, ci stapan asupra, vorbind ca un balaur. Puterea de tiran il caracterizeaza, putere venita in intregime si exersata in favoarea celei dintai fiare, care o sustine. Influenta reciproca a fortelor a fost intotdeauna cautata de-a lungul veacurilor de stapanirile civile pe de o parte si de conducatorii religiosi pe de alta parte – indeosebi de ierarhia Romei. Ea va ajunge in masura ei deplina la sfarsitul veacului. Nu uitam ca va fi ■biserica■ apostata, simbolizata de desfranata din capitolul 17, dar aceasta va fi distrusa de cei zece imparati sub cea dintai fiara, in timp ce a doua fiara continua pana la sfarsit si isi uneste soarta cu cea dintai fiara. Ea este sustinuta de puterea lumeasca a celei dintai fiare, pe care ea o sustine din punct de vedere religios prin aratarea unei puteri supranaturale, incat sa faca sa cada si foc din cer, in felul acesta pretinzand aprobarea cerului.

Apocalipsa 13.12

Religia care isi are centrul in om, nu in Dumnezeu

In 2 Tesaloniceni 2 citim de venirea celui faradelege, ■a carui venire este prin lucrarea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne si de puteri mincinoase si cu toate amagirile nedreptatii pentru cei care pier■. Aici Ioan il vede inseland natiunile si indeosebi pe ■cei care locuiesc pe pamant■. Acesti locuitori ai pamantului vor simti fara indoiala ca visurile lor vor fi realizate in acesti ■supraoameni■, ca aici in sfarsit s-a organizat conditia ideala de lucruri in care maretul ■Om■ se poate desfasura in toata gloria lui. Va fi apoteoza umanismului, adica a religiei care isi gaseste centrul in om, si nu in Dumnezeu. De aceea gandul de a instaura imaginea mareata a supraomului va fi foarte naturala.

Apocalipsa 13.13-17

Semne de origine satanica

Este remarcabil ca la inceputul timpurilor natiunilor, Nebucadnetar, cel dintai cap, si-a atribuit o onoare aproape divina si a facut o imagine mareata; inchinarea la aceasta imagine era infiintarea unui fel de supra-religie, unificand religiile diferite care existau in domeniile lui vaste. In felul acesta el se glorifica pe sine insusi; dar a fost infruntat de cativa iudei credinciosi si infrant cand se astepta sa-i exterminare, si nu mult dupa aceea injosit la nivelul animalelor, fiind unul din marii nebuni care s-au tarat vreodata pe pamant, cu mana puternica a lui Dumnezeu asupra lor. El a invatat o lectie insemnata, asa cum arata sfarsitul capitolului 4 din Daniel. Capitolul 13 din Apocalipsa ne arata ca timpurile natiunilor se vor sfarsi asa cum am inceput si cu un succes aparent mai mare, pentru ca cei care refuza sa se inchine chipului fiarei vor fi omorati. In timpul acesta Dumnezeu nu intervine ca sa impiedice intentiile acestor oameni rai, asa cum a facut odinioara cu Nebucadnetar. Judecata va cadea asupra lor ca o lovitura zdrobitoare la sfarsit, asa cum vedem in capitolul 19. Minunile mincinoase facute sunt in mod evident satanice in originea lor, si rezultatul lor este sa subjuge mintile oamenilor si sa-i subjuge complet planurilor diavolului. Sistemul instituit fiind o dictatura, tentaculele ei sunt intinse peste toate relatiile economice, precum si peste cele religioase. Fiecare om va trebui sa poarte un semn. Intocmai cum proprietarii de sclavi din vechime obisnuiau sa insemneze cu fierul inrosit pe sclavii lor, tot asa oamenii vor purta un semn care ii va arata ca sclavi ai diavolului. Stigmatul folosit se pare a avea trei forme: fie ■semnul■, orice ar putea insemna el, ■numele fiarei■ sau ■numarul numelui ei■.

Apocalipsa 13.18

Numarul fiarei

In ce priveste numarul fiarei, acesta este 666. Versetul 18 a pus la lucru multe minti si le-a condus la prea multe speculatii cu privire la semnificatia lui, si pana acum fara vreun rezultat. Sunt mai mult de o suta de ani de cand s-au dat unele solutii, dar fara folos. Credem ca atunci cand va veni timpul, si cei care se tem de Dumnezeu vor avea nevoie sa li se precizeze semnul, lucrul acesta le va fi lamurit de Duhul lui Dumnezeu si in felul acesta totul va fi clar. Pentru noi este de ajuns ca, dupa cum stim ca sapte este numarul perfectiunii, tot asa sase este numarul imperfectiunii umane. Este semnificativ ca sase este un numar marcat pe uriasii filistenii – ca in 1 Samuel 17.4-7; 2 Samuel 21.20. Inaltimea lui Goliat era de sase coti si o palma; ii sunt specificate sase piese in armura lui; capatul sulitei lui cantarea sase sute de sicli. Fratele lui avea sase degete la fiecare mana si sase degete la fiecare picior. Totusi uriasii au cazut inaintea lui David si a luptatorilor lui. Fiara care se va impune, al carei numar este sase de trei ori, va cadea tot in felul acesta inaintea prezentei Domnului. Ioan a privit cu atentie scenele care se desfasurau inaintea lui. Privise la mare si vazuse o fiara ridicandu-se din ea; apoi la pamant, si a vazut ridicandu-se a doua fiara. Dar acum se deschide capitolul 14 si vederea ii este indreptata spre Muntele Sion, si acolo Il vede pe Miel, pe care Il vazuse mai inainte in capitolul 5. Ce schimbare frumoasa! Nu mai este fiara cu aratarea ei ciudata si fioroasa sau a mielului fals care are un balaur in inima, ci adevaratul Miel, care este in adevar Fiul Tatalui, stand pe Muntele

Sion, care este simbol al harului regesc, singura speranta a oricarui om. Asa fiind lucrurile, ni se permite sa-i vedem si pe altii asociati cu El.

Apocalipsa 14.1-5

Numarul simbolic al celor rascumparati, ca fiind cel dintai rod pentru imparatia de o mie de ani

Capitolul 14 ne da o serie de viziuni si toate ne aduc inainte caile felurite ale gandurilor si lucrarilor lui Dumnezeu din cer in timpul perioadei in care cele doua fiare domina pamantul, persecutand si chiar omorand pe sfinti. In cea dintai din aceste viziuni vedem cum Dumnezeu va pastra pentru Sine credincioase sufletele care se incred in Miel si sunt eliberate de coruptiile pe care fiara le impune asupra tuturor celor de sub puterea ei. Numarul dat este simbolic. Doisprezece este numarul administrarii depline, si aici avem patratul lui inmultit cu o mie. Mai inainte, am avut acest numar al celor pecetluiti din semintiile lui Israel, in capitolul 7, dar nu trebuie sa tragem concluzia ca amandoua aceste cete sunt identice. Aici avem o ceata rascumparata dintre oameni ca cel dintai rod pentru imparatia de o mie de ani pe pamant, care au fost pastrati intr-o curatie de fecioara si care au ■Numele Sau si Numele Tatalui Sau■ scris pe fruntile lor (versetul 1), si nu numele sau semnul fiarei. Ca rezultat al experientelor lor unice, ei canta un cantec nou care este specific lor. Cel sfant din ziua de astazi poate foarte bine sa ia curaj din faptul acesta; daca incercari speciale sunt indurate cu Dumnezeu, suntem prin aceasta calificati sa cantam lauda Sa cu un cantec special. Cand cerurile si pamantul se unesc in mareata orchestra de lauda in timpul mileniului, ce varietate de tonuri si glasuri va fi! Totusi toate vor fi in armonie. Versetul 5 va spune: ■si in gura lor nu s-a gasit minciuna, pentru ca sunt fara vina■. Propaganda celor doua fiare din capitolul 13 era o mare minciuna, intocmai cum arata Pavel in 2 Tesaloniceni 2. Minunile facute de fiara sunt caracterizate de el ■minuni ale minciunii■ si ne spune ca Dumnezeu va trimite oamenilor ■o lucrare de ratacire, ca sa creada minciuna■. Sfintii acestia au fost cu totul separati de toate acestea. Ei au urmat cu credinciosie pe Stapanul lor, care n-a pus numele lor pe buzele Sale, cum spune profetic Psalmul 16.4. De aceea ei au fost fara vina in viata lor practica.

Apocalipsa 14.6-7

Evangelia vesnica vestita de un inger

A doua viziune din acest capitol este in versetele 6 si 7. In ceasul acela foarte intunecos al istoriei pamantului va fi data tuturor oamenilor de pretutindeni o marturie clara a lui Dumnezeu in maretia Sa de Creator, care cere ca El sa fie glorificat, in special avand in vedere faptul ca a venit ceasul judecatii Sale. Pot fi notate doua lucruri. Intai, ea este numita ■evangelia vesnica a celor care locuiesc pe pamant■. Prezentarea lui Dumnezeu in slava creatiei este intotdeauna ■veste buna■, oricare ar fi veacul sau dispensatia. Am ajuns intr-un timp cand cei care locuiesc pe pamant au fost inselati amarnic de minciuna diavolului a evolutiei, incat putem aprecia cat de plina de bucurie este vestea lui Dumnezeu, Creatorul. Cuvantul ■vesnica■ de asemenea ne poate duce inapoi gandurile la ■legamantul vesnic■ din Geneza 9.16. In al doilea rand, evangelia aceasta este incredintata

■unui inger■ care zboara in mijlocul cerului. Spunem deseori, pe buna dreptate, ca niciun inger nu poate predica evanghelia care vorbeste despre sangele rascumparator al lui Hristos, deoarece niciun inger nu are cunostinta rascumpararii in mod experimental. Dar cand este vorba de creatie, ingerii pot vorbi intr-un fel in care oamenii nu pot. Ingerii au vazut minunile ei si au strigat de bucurie. Oamenii stiu despre ea numai prin revelatie. Prin slujirea ingereasca, marturia aceasta va fi raspandita pe pamant in acel ceas solemn.

Apocalipsa 14.8

Anuntarea caderii sistemului eclesiastic corupt

Versetul 8 ne da a treia viziune, a unui al doilea inger. Caderea Babilonului este anuntata pe scurt; amanunte mai multe ne sunt date in capitolul 17 si 18. Cuvintele versetului acestuia dau ideea intai a unei cetati si apoi a unei femei corupte, intocmai cum aflam descris Babilonul in acele capite. El simbolizeaza in mod clar sistemul eclesiastic corupt, care isi ajunge culmea in papalitate, care se va ridica la inaltimi mari de splendoare si influenta dupa ce adevarata biserica va pleca, si care pentru scurt timp va domina si va seduce toate natiunile. Astfel, in cea de a doua viziune avem prezentarea slavita a adevaratului Dumnezeu-Creator, tocmai cand oamenii zeifica un om in persoana fiarei; in cea de a treia viziune avem judecata sistemului fals religios care a ajutat si a tainuit raul.

Apocalipsa 14.9-11

Chinul vesnic al celor ce se inchina fiarei

In cea de a patra viziune apare un al treilea inger – versetele 9-13. El rosteste cea mai severa instiintare posibila a judecatii care va cadea peste toti care primesc semnul fiarei si se inclina ei. In adevar, va fi un ceas solemn cand oamenii trebuie sa faca fata unor astfel de alternative. Daca nu se inchina fiarei, moartea le sta inainte ca pedeapsa, cum am vazut in capitolul 13.15. Daca se inchina, o pedeapsa nespus mai teribila va fi partea lor, asa cum precizeaza versetele 10 si 11 din capitolul 14. Daca am fi intrebati de doua versete din intreaga Biblie care sa ne prezinte ilustratia cea mai intunecata si mai teribila, le-am alege pe acestea. Am putea intrea: de ce este aici un limbaj atat de mult inspaimantator? Gandim ca raspunsul este ca aici avem punctul culminant al veacurilor dinainte. Omenirea si-a inceput calea ei decazuta si faradelege, fascinata de minciuna diavolului: ■Veti fi ca Dumnezeu■ (Geneza 3.5). Sub aceeasi conducere rea si prin cele doua fiare, omenirea isi va face incercarea suprema si ultima de a-si ajunge telul dorintei pe care o are. La acest punct deci pacatul omului isi ajunge culmea si se inalta pana la cea mai inalta expresie. Nu este potrivit atunci ca judecata cea mai amara sa cada peste pacatul care s-a inaltat atat de mult? Marturia despre vesnicia pedepsei este pe de-a-ntregul aceeaasi peste tot in Noul Testament, dar in acelasi timp insasi cuvintele Domnului – de exemplu in Luca 12.47, 48 – au aratat ca inaintea lui Dumnezeu, ca si inaintea oamenilor, sunt trepte in severitatea judecatii. Aici, deci, avem judecata vesnica in severitatea maxima care va fi peste cei care vor fi staruit in pacat pana la masura lui extrema; chiar si citirea aceasta va umple sufletele de groaza. Cei care vor cadea sub ea ■nu vor avea nicidecum odihna■ si vor sta ca o marturie vesnica a judecatii lui Dumnezeu impotriva pacatului. ■Fumul

chinului lor■ va putea fi vazut de oricine.

Apocalipsa 14.12-13

Cei ce pazesc poruncile lui Dumnezeu si credinta in Isus

Versetele 12 si 13 vorbesc despre sfintii care nu se vor pleca inaintea fiarei. Va fi un test suprem al rabdarii si al tarii. Cand oamenii vor fi in mod general fortati sa accepte cerintele si poruncile fiarelor, acestia vor tine poruncile lui Dumnezeu; si se vor purta in acest fel pentru ca ei nu se vor clinti de la ■credinta lui Isus■. Ei poate nu-L vor cunoaste pe Isus in felul acesta deplin, care este partea crestinilor astazi, dar vor cunoaste ca El, care a venit odinioara si a fost dispretuit si respins, este adevaratul Hristos al lui Dumnezeu, si vor avea credinta in ciuda oricarui fapt, si vor infrunta mania diavolului. Unii vor scapa de sub puterile lui, dar multi dintre ei vor cadea ca victime inaintea fiarelor, si o binecuvantare deosebita este partea acestora. Inchinatorii fiarei vor trece din viata aceasta intr-o condamnare vesnica de o intensitate deosebita – din gloria aparenta, in chin. Unii dintre sfintii cu credinta lui Isus vor fi martirizati in imprejurari cu maximum de nechez si aparent inviati, dar ■de acum inainte■, chiar din acea clipa, incepe binecuvantarea lor. O subliniere importanta este adaugata prin felul in care intreaga Dumnezeire este introdusa aici. Acesti sfinti tin poruncile lui Dumnezeu si credinta lui Isus; ei mor in Domnul, adica recunoscand autoritatea Lui; Duhul le intareste binecuvantarea. Am vazut ca cei condamnati nu au odihna, dar acestia ■se odihnesc de lucrarile lor si faptele lor ii urmeaza■ in lumea vesnica, ca sa-si primeasca rasplata.

Apocalipsa 14.14-16

Secerisul pamantului

Capitolul acesta se incheie cu o viziune care cuprinde doua parti – secerisul recoltei si culegerea viei pamantului. Ioan a vazut un nor alb. Norul indica prezenta lui Dumnezeu; faptul ca era alb, caracterul curat si nepatat al judecatii pe care prezenta lui Dumnezeu trebuie s-o aduca. Unul asemenea Fiului Omului statea pe acest nor – nu in el, ca si cum ar fi ascuns de el, ci manifestat deplin – incununat si cu secera judecatii in mana Lui. Toata judecata este incredintata Fiului Omului, dupa cum stim. El lucreaza indirect si de aceea Isi trimite secera cand cuvantul ajunge la El din templu printr-un inger, si pamantul este secerat. Imaginea secerisului este folosita in legatura cu judecata si in Vechiul si in Noul Testament: Ioel 3.13; Matei 13.38-43. Este in special o judecata care aduce deosebirea dintre unii oameni si altii, asa cum arata Matei. Graul va fi secerat, la fel si neghina. Rezultatul final este stralucirea ca soarele pentru acestia, si cuptorul de foc pentru aceia.

Apocalipsa 14:17-20

Culegerea viei pamantului (14.17-19)

Dar iese un alt inger; de data aceasta nu din templu, ci din altarul unde ardea focul judecatii si asupra acestui foc el avea autoritate. Indicatia este acum sa culeaga ciorchinii viei pamantului care

erau copti. Strugurii au fost adunati si aruncati in teascul cel mare al maniei lui Dumnezeu. Aceasta arata o judecata nimicitoare cazand peste tot ce este in intregime rau incat nu este necesar sa se faca vreo deosebire. Este de remarcat ca Ioel 3.13, care prezice secerisul, prezice si judecata teascului. Despre acest moment teribil vorbeste si Isaia 63.1-6. Este ■ziua razbunarii■ potrivit versetului 4 din acest pasaj, si ■anul celor rascumparati ai Mei■, deoarece zdrobirea totala a adversarilor va insemna rascumpararea finala a celor credinciosi, intocmai cum a fost cand Israel a fost rascumparat la Marea Rosie si egiptenii au fost zdrobiti. Este ■ziua razbunarii Dumnezeului nostru■, cuvintele acelea pe care Domnul nu le-a citit in sinagoga din Nazaret.

Limbajul simbolic al efectului judecatii (14.20)

Ultimul verset din capitolul acesta ne da intr-un limbaj simbolic o idee a efectului devastator si intins a judecatii. Ierusalimul este, desigur, indicat prin ■cetate■ si 1,600 stadii este lungimea Palestinei. Va fi o inlaturare completa si zdrobitoare a tuturor adversarilor care se vor aduna in acel timp impreuna impotriva lui Dumnezeu; de vazut din nou Ioel 3.9-16. Domnul Isus nu calca astazi teascul, nici nu secera recolta pamantului. El seamana samanta prin slujitorii Sai si rodul ei este cules. Dar aceasta este pentru cer, nu pentru pamant.

Apocalipsa 15.1

Un semn mare si minunat: sapte ingeri cu sapte plagi

Capitolul 15 incepe o alta parte a cartii. Capitolul 14 a dat o serie de viziuni, in care lucrurile ne-au fi fost prezentate pe scurt. In versetele 9 si 10 a fost anuntata mania lui Dumnezeu impotriva inchinatorilor fiarei. Acum aflam in mai multe detalii cum se va revarsa mania aceasta. Cei sapte ingeri care au ultimele sapte plagi sunt aratati ca ■un alt semn in cer■. Expresia aceasta a fost de doua ori la inceputul capitolului 12. Cele trei semne in cer sunt, deci, intai, cel al lui Israel, ales ca din el sa vina Hristos; al doilea, cel al balaurului, marele adversar al Copilului de parte barbateasca, lucrând prin intermediul a doua fiare; a treilea, cel al ingerilor carora le este dat sa verse potirele pline de mania lui Dumnezeu, manie care este indreptata impotriva fiarelor si a tuturor care le recunosc autoritatea. Mania alaurului si a fiarelor este impotriva Copilului de parte barbateasca si a tuturor celor care Il recunosc. Mania lui Dumnezeu este impotriva balaurului si a tuturor celor care il recunosc. Este evident, deci, ca acest capitol 15 nu urmeaza in mod cronologic capitolul 14, ci se intoarce inapoi la un timp dinaintea secerisului si a culegerii viei pamantului prin judecatile facute de Fiul Omului; tot in felul acesta vedem mania lui Dumnezeu impotriva Babilonului anuntata la al saptelea potir de la sfarsitul capitolului 16, si apoi detaliile caderii Babilonului date in capitolul 17 si 18. Caderea lui fusese in adevar anuntata in versetul 8 al capitolului 14.

Apocalipsa 15:2-3

Cantarea invingatorilor (15.2, 3)

Dar mai inainte de a vedea Ioan varsarea potirelor, i-a fost data o viziune a celor care vor fi purtati in triumf ca invingatori in perioada aceea teribila si apoi vor atribui lui Dumnezeu victoria lor. Amestecul

focului cu marea de cristal arata ca acesti invingatori fusesera supusi incercarii arzatoare a mortii, dar din martirajul lor au pasit in biruinta. De aceea cantarea lor nu este numai cea a lui Moise, ci si a Mielului. Cea dintai cantare redada in Scriptura este cea a lui Moise in Exod 15, sarbatorind biruinta lui Iahve prin zdrobirea puterii Egiptului si rascumpararea poporului Sau. Versetul 3 ne da ultima prezentare a unui cantec in Scriptura, si din nou apare cantarea lui Moise, pentru inca o data; si in final Dumnezeu il zdrobeste pe adversar si rascumpara pe poporul Sau. Dar impreuna cu acesta este cantarea Mielului care mai inainte a suferit, dar acum este triumfator, pentru ca in suferinta lor ei au calcat pe urmele Lui, si niciodata nu este de uitat ca El a invins in si prin suferinta si aparenta Sa infrangere.

Numele Celui catre care este adresata cantarea (15.3)

Cantarea aceasta celebreaza lucrarile si caile lui Dumnezeu in judecata. Ele pot fi pline de mister in timp ce se implinesc, dar odata terminate sunt vazute a fi mari si minunate, drepte si adevarate. Numele cu care se adreseaza Lui nu sunt cele care ar indica relatiile specifice in care este El cu biserica, ci cele in legatura cu Israel si cu natiunile – Iahve, Elohim, Sadai din Vechiul Testament. Si apoi din nou: ■Imparate al natiunilor.■ Este aici o mare asemanare cu Ieremia 10.6, 7, unde este anuntata profetic mania lui Dumnezeu impotriva natiunilor. Imparatul natiunilor a infrange toate natiunile in mania Sa si va razbuna si va glorifica pe alesii Sai.

Apocalipsa 15.4

Motivele pentru care Dumnezeu este de temut si slavit

Cantarea aceasta se incheie dand trei motive pentru care Dumnezeu trebuie sa fie de temut si glorificat. Intai, pentru ceea ce este El in sfintenia Sa plina de indurare; in al doilea rand, datorita suprematiei Sale, care in final va detine inchinarea tuturor natiunilor; in al treilea rand, pentru ca dreptatea judecatilor Sale este acum aratata. Cuvantul este aici literal ■dreptatile■, acelasi cuvant care este folosit pentru faptele drepte ale sfintilor in versetul 8 al capitolului 19. Judecatile lui Dumnezeu sunt atat de drepte incat profetul putea spune: ■Cand se implinesc judecatile Tale pe pamant, locuitorii lumii invata dreptatea■ (Isaia 26.9). In contrast cu aceasta, Israel va avea sa marturiseasca in cele din urma, asa cum facem noi astazi: ■Toate faptele noastre drepte sunt ca o haina manjita■ (Isaia 64.6).

Apocalipsa 15.5-6

Cei sapte ingeri iesind din templul cortului marturiei

Dupa ce a fost data viziunea acestora, care, desi victime sub fiara, erau totusi invingatori ai puterii ei, o scena cu totul noua se desfasoara inaintea ochilor lui Ioan. A vazut sapte ingeri cu ultimele sapte plagi iesind din ■templul cortului marturiei in cer■. Acesta sunt niste cuvinte remarcabile. In Vechiul Testament citim despre ■cortul marturiei■ in pustiu, de asemenea despre ■templu■ cand poporul era in tara; amandoua sunt imagini ale unui adevar. Aici amandoua imaginile se intrepatrund. Din locul sfant launtric al prezentei divine, unde era pastrata marturia tuturor planurilor Sale, au iesit cei

sapte ingeri imputerniciti sa dea ultimele lovituri ale judecatii, inainte de a se arata planul Sau pentru pamant prin aratarea lui Hristos.

Apocalipsa 15.7-8

Solemnitatea momentului

Cele doua versete cu care se termina capitolul 15 subliniaza solemnitatea momentului. Potirele inmanate ingerilor erau pline de mania lui Dumnezeu, care este viu in vecii vecilor – eternitatea Fiintei Sale adaugand o greutate imensa maniei Sale. Ele le-au fost inmanate de una din cele patru fapturi vii pe care le-am vazut in capitolul 4, simbolizand puterea, rabdarea, inteligenta si promptitudinea cailor Creatorului cand are a face cu un pamant rebel. Si din nou, templul a fost umplut de fum, din gloria lui Dumnezeu. Am avut fum din fantana in capitolul 9, simbol al influentelor satanice care inlaturau tot ce este divin. Aici avem gloria divina care exclude pe toti oamenii si tot ceea ce este numai uman, in timp ce se desfasurau toate aceste ultime plagi. Este o analogie intre plagile asupra Egiptului, dinaintea mortii celui dintai nascut, si aceste sapte plagi care vor fi inaintea revelatiei din ceruri a Fiului lui Dumnezeu.

Apocalipsa 16.1-2

Cel dintai potir, varsat peste cei ce primisera semnul fiarei

Avem sa notam in capitolul 16 ca aceste ultime plagi sunt un raspuns special al lui Dumnezeu in judecata fata de raul enorm care isi ajunge culmea in fiara si in cei care ii urmeaza. Faptul acesta este mentionat in special in versetele 2, 10, 13, dar se subintelege si in alte detalii mentionate. Cea dintai plaga va atinge pe oamenii cei mai stabili si ordonati, multimea care va fi primit semnul fiarei. Peste acestia Dumnezeu Isi pune semnul in forma unei ■rani rea si chinuitoare■. Cea de a sasea plaga din Egipt era de felul acesta, inasa, avand in minte caracterul simbolic al Apocalipsei, privim faptul acesta ca aratand un rau care tulbura mintea si spiritul, fara a tagadui ca ar putea avea de asemenea o aplicatie si materiala. Vietile lor le vor fi o nenorocire sub mana puternica a lui Dumnezeu.

Apocalipsa 16:3-7

Al doilea potir, varsat peste mare, care s-a facut sange (16.3)

Al doilea potir afecteaza marea, adica masele omenirii mai putin formate sau stabile. Si ele vin sub judecata, pentru ca desi fiecare domina in special cele zece imparatii, puterea ii este data ■peste orice semintie si popor si limba si natiune■ (13.7). Cea de a doua plaga inseamna moarte spirituala pentru toti care sunt sub stapanirea ei. Imaginea aceasta este graitoare. Marea a devenit sange ca de mort, aducand moarte peste toti cei din cuprinsul ei.

Al treilea potir, varsat peste rauri si izvoarele apelor (16.4-7)

Al treilea potir a afectat raurile si izvoarele in acelasi fel. Acestea sunt simboluri ale izvoarelor si canalurilor vietii spirituale, dupa cum izvoarele si raurile, literal, sunt pentru vietile noastre naturale. Izvoarele fiind corupte, apostate, moarte, s-a dus orice speranta de a fi readuse la normal, si oamenii sunt inchisi fara nadejde in soarta lor. Va fi cu ei intocmai cum a fost cu faraon, cand Domnul i-a impietrit inima. Sunt oamenii astazi inclinati sa obiecteze impotriva, intocmai cum a facut faraon? Tocmai la acest punct se refera marturia ingerului cu privire la dreptatea loviturii data de judecata; si ingerii au putere de observatie si ocazia de a observa, mult mai mare decat a oamenilor celor mai mari si intelepti. Cei loviti lovisera ei insisi pe sfinti si pe profeti, si faptul acesta va fi desigur un adevar indeosebi cu privire la fiara si la urmasii ei. Iahve, Elohim, Sadai, prin ingerul Lui este la lucru si ei primesc, simplu, ceea ce merita din plin.

Apocalipsa 16.8-9

Al patrulea potir, varsat peste soare

Al patrulea potir afecteaza soarele, simbolul autoritatii supreme. Aici, totusi, el este clar simbolul nu a ceva divin, ci a puterii supreme din planul mai jos al lucrurilor create. Puterea raului, investita pentru un timp in fiecare devine opresiva si intolerabila asemenea caldurii arzatoare. Cand ele si-au asumat puterea, oamenii au acceptat-o ca fiind mare si minunata (vezi 13.4, 14), dar acum ea ajunge, sub judecata divina, sa fie pedepsita teribil. Totusi in asa fel este moartea morala si spirituala in care se arunca oamenii, cum s-a vazut cu ocazia celui de al treilea potir, incat in loc sa se smereasca in vreun fel, ei Il blasfemiaza pe Dumnezeuul cerului; cu alte cuvinte, asemenea lui faraon, ei isi impietresc inimile. Asemnarea care exista intre obiectele judecatii sub primele patru potire si cele dintai patru trambite este prea clara pentru a fi omisa; insa in capitolul 8 sfera este limitata la a treia parte. Aici judecatie sunt mai complete si mai intense, si par sa fie din partea lui Dumnezeu un raspuns la faptele de sfidare si de persecutie ale fiarei si ale celor ce o urmeaza.

Apocalipsa 16.10-11

Al cincilea potir, varsat peste scaunul de domnie al fiarei

Aceasta se vede in special in varsara celui de al cincilea potir. O judecata puternica vine asupra tronului fiarei si ni se prezinta cu o imagine teribila. In Egipt ultima plaga inaintea mortii celor intai nascuti a fost un ■intuneric gros■, chiar ■atat de intuneric incat sa poata fi pipait■ (Exod 10.21-22), un intuneric care a facut sa inceteze orice miscare. Dar este si mai teribil cand un intuneric gros coboara asupra mintilor oamenilor, luandu-le orice raza de lumina de la Dumnezeu. Sunt astazi pagani inca intr-un intuneric foarte mare, dar este chiar mai rau cand ateii sau agnosticii care traiesc in crestinatate trebuie sa spuna – asa cum si fac uneori – vreunui credincios simplu ca ii invidiaza credinta si ca ar vrea sa creada dar nu pot. Experienta lor este, dupa cum si marturisesc, neplacuta. In acest caz apostazia este completa si intunericul lor dureros este in ultima lui stare. Necazurile si durerile lor ii fac numai sa blasfemieze, si sunt departe de pocainta, care este singura usa spre recuperare si binecuvantare.

Apocalipsa 16.12-14

Al saselea potir, varsat peste Eufrat

Al saselea potir are o asemanare cu a sasea trambita. Din nou este afectat Eufratul, care este una din barierele naturale intre Est si Vest. Sub plaga aceasta bariera dintre marile mase ale popoarelor asiatice si natiunile Europei este inlaturata si devine posibila unirea lor. Este deschisa astfel usa pentru strangerea tuturor popoarelor, asa cum este prezis in Ioel 3. Ele nu stiu ca se aduna pentru ca ■Domnul sa racneasca din Sion■ (Ioel 3.16) si ■sa judece toate popoarele din jur■ (Ioel 3.12). Versetele 13 si 14 ale acestui capitol arata ca puterea diavolului va fi folosita pentru a aduna natiunile impreuna. Duhurile necurate care ies sa influenteze pe oameni in directia aceasta, ies din trinitatea celui rau – balaurul, fiara si profetul fals - si detin puteri supraomenești pentru a influenta mintile oamenilor in directia dorita. Dar in toate acestea, fara sa-si dea seama, ei fac ceea ce Dumnezeu hotarase mai dinainte in caile Sale intelepte. Simplu, ei insisi se pregatesc pentru ceea ce din urma lovitură nimicitoare a judecatii – calcarea in picioare a teascului maniei lui Dumnezeu care a fost mentionata mai inainte. Aici i se spune ■razboiul acelei zile mari a Dumnezeului Celui Atotputernic■.

Apocalipsa 16.15

Venirea Domnului ca un hot

Versetul 15 este in mod clar o paranteza. Este ca si cum glasul Domnului Insi ar intrerupe istorisirea, anuntand aratarea Sa, cand va veni ca un hot peste popoarele invaluite in intunericul lor. In contrast cu aceasta, venirea Sa pentru sfintii Sai este aratata ca venirea Mielului. Inca va mai fi o ramasita a lui Israel mentinuta prin acest timp teribil fara sa cada ca martiri, tot asa si cativa dintre natiuni, reprezentati de ■oile■ din Matei 25.33. Acestia vor fi caracterizati de veghere si de pastrarea in curatie, fara intinare. Dar realitatea aceasta va fi pusa la proba si daca ea lipseste, va veni un moment cand orice pretentie va fi inlaturata si goliciunea si rusinea vor fi date pe fata pentru tot ce este nereal si neadevarat.

Apocalipsa 16.16

Natiunile stranse in locul numit Armagedon

Versetul 16 reia firul de la versetul 14, desi am fi asteptat sa citim ca ■ele■ i-au adunat, deoarece cele trei duhuri necurate au iesit sa-i adune. Se pare totusi ca gandurile ne sunt indreptate de la agentii satanici folositi, la Dumnezeul Cel Atotputernic, care le stapaneste actiunile pentru propriul Sau scop si glorie. Multimile erau chemate la Armagedon, care inseamna ■Dealul Meghido■. In valea Meghido, ultimul rege evlavios din urmasii lui David a cazut inaintea natiunilor (2 Imparati 23.29). In cele din urma, chiar in acelasi loc, Cel ce este mult mai mult decat Fiul lui David va avea sa aduca lovitură de moarte a puterii plina de mandrie a natiunilor. Impulsul de a se aduna impreuna pentru nimicirea lor are loc, totusi, ca un act al judecatii divine in timpul celui de al saselea potir. Nu

avem detalii despre ceea ce are loc cand se aduna impreuna pana ce ajungem la capitolul 19, desi faptul strangerii natiunilor este prezis in Zaharia 14.2. Acolo, de asemenea, Dumnezeu este Cel ce face aceasta, desi capitolul nostru arata ca El lucreaza ca puterea adversarului sa serveasca planurilor Sale.

Apocalipsa 16.17-20

Al saptelea potir, varsat in vazduh

Varsarea celui de al saptelea potir completeaza aceste lovituri teribile ale maniei. Faptul acesta a fost facut cunoscut de un glas din templul cerului. Potirul a fost varsat in vazduh, unde fusese sediul puterii Satanei, dar de unde el fusese izgonit. Vazduhul (aerul) este elementul de viata pentru om, si acum distrugerea incepe sa cada asupra lui chiar asupra acestui element. Tunetele si fulgerele sunt in totul dincolo de controlul omului, dar erau niste glasuri care le controlau. In plus, pamantul era afectat ca si cerul. Cutremure vor fi in mod literal, insa cutremurul de o magnitudine colosala prezis aici inseamna, gandim, sfaramarea tuturor sistemelor organizate ale omului. Versetul 19 vorbeste despre ■cetatea cea mare■, despre ■cetatile natiunilor■ si despre ■Babilonul cel mare■. Prin aceasta intelegem ruina si prabusirea sistemului civil impunator care isi va gasi centrul in Roma si in alte sisteme similare, dar auxiliare, care vor fi printre natiunile cele mai indepartate, si in al treilea rand, marele sistem de viclenie si inselaciune religioasa, reprezentat de Babilon. Intensitatea maniei divine este pastrata pentru acesta din urma. Pe langa acestea, fiecare insula si munte au disparut in zguduirea aceasta puternica. Lucrurile care sunt detasate de masa multimii, ca insulele, nu vor scapa, si tot ce este inaltat se va duce.

Apocalipsa 16.21

Grindina mare care cade din cer

Versetul 21 pare a fi in legatura cu fulgerele si tunetele din versetul 18. Grindina este un simbol al judecatii aspre, zdrobioare, data direct din cer, atat de direct incat oamenii n-ar putea-o atribui decat numai lui Dumnezeu. Se spune ca fiecare piatra are greutatea unui talant, adica aproximativ 30 de kilograme. Gandim ca in timpul istoric furtunile cu o violenta exceptionala au avut pietre de vreo 500 grame sau ceva mai mult si au cazut producand rezultate teribile, asemanatoare celor redade in Exod 9. Si care este efectul tuturor acestora? Doar alte blasfemii aruncate impotriva lui Dumnezeu. Dupa cum in Egipt inima lui faraon s-a impietrit, tot asa in ziua aceasta inimile si constiintele oamenilor vor fi impietrite dincolo de orice punct posibil de indreptare. Ei nu mai sunt ateisti, chiar daca au fost altadata. Exista un Dumnezeu, si ei cunosc lucrul acesta cu costul primit de ei prin aceste judecati zdrobitoare, dar nu l se supun. Cand creatura ajunge la o intensitate de impietritie sfidatoare asa cum se arata aici, ce s-ar putea astepta decat trimiterea loviturii finale? Intervin totusi capitolele care sunt ca o paranteza, inainte de a avea istorisirea acestei lovituri in capitolul 19.

Apocalipsa 17.1-2

Simbolul unei femei si al unei cetati

Capitolul 17 si 18 ne dau cu multe detalii judecata Babilonului. Este de folos sa citim capitolele 21.9-22.5 ca un contrast. Daca facem lucrul acesta, vom observa ca in amandoua cazurile viziunea este introdusa de unul dintre ingerii care aveau putere si ca tot ceea ce se vedea este simbolizat de o femeie si o cetate. Toata asemanarea se reduce la acest lucru; orice altceva este intr-un contrast intens. Acolo vedem ■mireasa, sotia Mielului■; aici, ■desfranata cea mare■. Acolo avem adevarata biserica, iubita de Hristos, rascumparata si curatita de El, sub simbolul unei cetati. Aici avem sistemul religios fals, care pretinde ca este biserica, de asemenea sub simbolul unei cetati. Babilonul a avut o parte importanta in istoria Vechiului Testament. El a fost intemeiat in sfidarea lui Dumnezeu asa cum arata Geneza 11; si acolo a fost inceputul domniei lui Nimrod. Acolo a fost izvorul idolatriei care s-a raspandit pe pamant dupa potop. Faptul acesta a fost indicat intr-un verset ca Ieremia 51.7 si datele istorice il intaresc. Deci intr-un fel foarte potrivit Babilonul mistic din Apocalipsa 17 simbolizeaza ■biserica■ desfranata cu centru in Roma, care avea ■un potir de aur■ (versetul 4) si ■a imbatat de vinul desfranarii ei■ (versetul 2) pe cei care locuiesc pe pamant. Dupa ce adevarata biserica va fi rapita, tot ce este laodicean si varsat din gura lui Hristos se va indrepta spre Roma, dupa cum gandim, incat Babilonul mistic va reprezenta intreaga crestinatate apostata.

Apocalipsa 17:3-4

Crestinatatea apostata, asemanata cu o femeie sezand pe o fiara (17.3)

Ioan este chemat de inger sa vada judecata desfranatei celei mari ■care sedea pe multe ape■. In Vechiul Testament Israel in apostazia lui este tratat ca o sotie adultera, pentru ca fusese adusa ca natiune intr-o relatie bine precizata cu Iahve. Biserica este logodita cu Hristos ■ca o fecioara curata■ (2 Corinteni 11.2), cu ziua casatoriei inca in viitor; de aceea biserica falsa, aliata in intregime cu lumea, este pe drept numita nu o adultera, ci o desfranata. Ea ■sta pe■, adica domina ■multe ape■, care in versetul 15 sunt explicate ca ■popoare si multimi si natiuni si limbi■. Ea practica lucruri lumesti fara vreo retinere, ca sa devina stapana maselor omenirii. In legatura cu aceasta, versetul 2 ii arata pe regii pamantului sedusi de ea, si pe locuitorii pamantului imbatati de ademenerile ei. Ioan este dus in duh intr-o pustie ca sa vada acest semn mare al femeii stand pe fiara pe care o vazuse mai inainte in viziunea din capitolul 13. Nu este mentionata nicio culoare in capitolul acela, dar in capitolul 12 se spune ca balaurul care da putere fiarei este rosu. Aici ii aflam culoarea, care indica gloria lumii acesteia, caracterizand nu numai pe Satan, dar si imperiul roman readus la viata, si crestinatatea apostata, care pentru un timp isi exercita controlul asupra imperiului.

Femeia imbracata in purpura (17.4)

Din cei trei, femeia prezinta cea mai splendida imagine. Ea are in plus purpura regala, deoarece pentru acest moment scurt ea pare sa fi atins obiectul pentru care s-a luptat intotdeauna – recunoasterea suveranitatii asupra natiunilor. Aurul, pietrele pretioase si perlele sunt in alta parte simboluri a tot ce este frumos si de la Dumnezeu, dar aici ea este ■impodobita■ sau ■poleita■ cu ele. Totul este superficial, si aceste lucruri, admirabile in ele insesi, sunt pervertite intr-o folosire josnica. De asemenea potirul din mana ei este de aur, asa cum s-ar putea vedea din exterior, iar

inauntru pline de necuratii. Pacatul fariseilor era asemanator, asa cum vedem in Luca 11.39, dar aici este dus la cea mai mare intensitate a nelegiurii.

Apocalipsa 17.5

Taina Babilonului cel mare, mama desfrantatelor si a uraciunilor pamantului

Numele ei, totusi, era purtat pe fruntea ei, incat putea fi vizibil oricarei priviri. Cel dintai cuvnt, ■Taina■, ne precizeaza ca ■Babilonul cel mare■ nu trebuie sa fie inteles intr-un sens literal, ci mistic sau simbolic. Toate principiile raului care si-au avut originea in Babilonul literal al timpurilor stravechi se gasesc intr-o forma distrugatoare in acest sistem ingrozitor. S-a spus pe buna dreptate ca in simbolismul Scripturii un sistem este reprezentat de o femeie, in timp ce puterea sau energia care caracterizeaza un sistem este reprezentata de un barbat. Sistemul roman, largit de includerea in el a tot ce este corupt in crestinatate dupa rapirea Bisericii, este reprezentat aici de o femeie. Ea a devenit ■mama desfrantatelor si a uraciunilor■, adica este sursa sistemelor de coruptie similara, cand ar fi trebuit sa fie o ■fecioara curata■ pentru Hristos. Cat de ingrozitoare este acuzatia adusa impotriva ei! Este de notat acest cuvnt, ■pamantul■ care se afla deseori aici. L-am avut de doua ori in versetul 2. Se gaseste din nou in versetele 8 si 18, de asemenea de mai multe ori in capitolul urmator. Religia pamanteasca este capitalul de baza al ei. In Filipeni 3, Pavel arata cum a intrat in mod experimental in chemarea cereasca pe care a cunoscut-o in Hristos, dar inainte de a termina capitolul acesta mentioneaza ca sunt unii ■vrajmasi ai crucii lui Hristos■ si spune despre acestia ca ■Dumnezeul lor este pantecele si slava lor este in rusinea lor si se gandesc la lucrurile pamantesti■. Sistemul reprezentat de aceasta femeie se poate lauda cu ■succesiunea apostolica■; ei au in adevar o mostenire, dar nu apostolica. Ea vine mai degraba de la acestia pe care apostolul Pavel ii da pe fata - o mostenire a propriei satisfactii si inclinata spre lucrurile pamantesti. Iar adjectivul ■mare■ ii este dat, si aceasta este o radacina care se aplica lumii. Distractiile pamantesti si coruptia ingrozitoare ajung la culme in ea, in timp ce adevarata biserică isi are caracteristica cerului si a sfinteniei, asa cum vedem in capitolul 21.10, unde adjectivul ■mare■ nu apare pentru Ierusalimul sfnt.

Apocalipsa 17:6-8

Femeia imbatata de sangele sfintilor (17.6)

Versetul 6 adauga o alta trasatura ingrozitoare. Sistemul pe care il simbolizeaza femeia este un mare persecutor al celor care Il urmeaza cu adevarat pe Isus, si este atat de plin de sangele lor incat ea este imbatata de sange. De-a lungul veacurilor sangele lor a fost varsat de mainile bisericii Romei si ale copiilor acestei desfrantate, dar la sfarsit trasatura aceasta va ajunge de asemenea culmea. Vederea acestei situatii, chiar numai in simbolul ei, l-a umplut pe Ioan cu atata uimire incat ingerul i-a oferit o explicatie a acestui mister sau a intelesului lui launtric, despre femeie si despre fiara. Explicatia urmeaza in restul capitolului; totusi este de notat ca aproape totul se refera la fiara. Ceea ce se refera la femeie este dat numai in ultimul verset.

Trasaturi ale fiarei care se ridica din adanc (17.7-8)

In lumina explicatiei date, fiara este in mod evident identificata cu cea descrisa in prima parte a capitolului 13. Aici apar insa si alte trasaturi. Imperiul pe care ea il simbolizeaza a avut mai inainte o existenta, apoi a disparut – cel putin in aratarea ei in afara - si apoi va aparea din nou. Ea ■urmeaza sa se ridice din Adanc■, adica din acel ■abis■ in care Satan va fi aruncat pentru 1000 de ani, cum ni se spune in capitolul 20. Aceasta inseamna ca ea va aparea din nou intr-o forma foarte rea sub influenta satanica, si va fi atat de remarcabila si senzationala in caracterul ei incat toti cei care locuiesc pe pamant, al caror nume nu a fost scris in cartea vietii, vor fi plini de uimire si vor cadea usor victime puterii ei care inrobeste. Faptul ca imperiul acesta in forma lui inviata va fi in mod satanic sustinut si directionat ni-l arata capitolul 13. Aici descoperim ca va fi produs in mod satanic si in asa fel incat sa inrobeasca mintile tuturor celor cu o religie falsa, care au injosit credinta lui Hristos la o religie a lucrurilor pamantesti. Gandim ca trebuie sa fie o legatura intre acest fapt si cel despre care vorbeste 2 Tesaloniceni 2.11 - ■o lucrare de ratacire, ca sa creada o minciuna■.

Apocalipsa 17.9-11

Sapte munti si sapte imparati

Cele sapte capete ale fiarei au inteles dublu. Ele reprezinta, intai, sapte munti pe care sade femeia, si acesta este un ajutor de a identifica atat fiara cat si femeia, cu Roma; este si imperiul si sistemul religios. In zilele lui Ioan, Roma era fara indoiala cetatea celor sapte dealuri. Dar sunt si sapte imparati, si acestia deosebiti de cei zece imparati semnificati de coarne. Cei zece sunt imparati care se vor ridica in zilele din urma, cand fiara va reprezenta nu numai imperiul, dar si ultimul si impunatorul cap al imperiului. In versetul 10 imparatii sunt cu totul diferiti si reprezinta capetele succesive ale imperiului sau mai degraba forme de guvernament despotice, si nu persoane individuale. Imparatii detineau puterea cand a fost rastignit Domnul nostru si pe cand scria Ioan, si continuau sa fie pana ce imperiul s-a dezbinat, dar inaintea lor fusesera alte cinci forme de conducere. Un al saptelea avea sa vina, dar va fi pentru scurt timp si apoi va fi inlocuit de al optulea, care va fi ■dintre cei sapte■; deci nu va fi ceva cu totul nou, ci o reproducere a celor sapte de mai inainte, ca forma imperiala. Pe cel de al optulea, de cum avem sa-l identificam cu fiara din capitolul 13.4-8 si cu ■cornul cel mic■ din Daniel 7.8. Daca va fi asa, am putea intelege ca al saptelea cap, care va fi numai pentru un scurt timp, va fi un personaj important si in control cand apare din nou imperiul, dar pentru a fi inlocuit cu ■cornul cel mic■ - candidat propus de Satan – care ■avea o infatisare mai mare decat celelalte■ si trei imparati au cazut inaintea Lui, cum prezice Daniel 7.20. Dar celui de al optulea, cu toata splendoarea si stralucirea lui, nu i s-a permis o durata lunga. Dumnezeu intervine si el ■merge la pieire■.

Apocalipsa 17:12-15

Cei zece imparati care fac razboi cu Mielul (17.12-14)

Cele zece coarne, potrivit versetului 12, sunt persoane care vor exista, care vor ajunge să aibă putere împaratească pentru puțin timp în perioada în care fiara detine autoritate supremă. Ei sunt de bunăvoie supușii ei și îi susțin planurile satanice, până la punctul de nebunie, făcând război Mielului. Oamenii vor ajunge la o atât de mare îngâmfare, și încredere în ei însșiși, și aroganță, încât ei însșiși vor încerca să facă război cu puterea măreată a lui Dumnezeu. Am putea spune – împrumutând limbajul de la 1 Corinteni 8.5 – că oricât de mulți domni și împărați ar fi în cer și pe pământ, Mielul este Domn și Împărat peste ei toți, inclusiv peste fiara și sateliții ei. În mod inevitabil ei cad înaintea Lui; și El își are pe ai Săi, cei chemați, aleși și credincioși. Ei de asemenea au fost lepădați de oameni, dar sunt aleși de El.

Femeia desfranată care are putere de stăpânire (17.15)

Versetul 15 menționează pe femeia desfranată, dar numai că să sublinieze cât de completă era puterea ei de stăpânire. Este de remarcat că în capitolul acesta ea este văzută sezând pe ape, pe fiara și pe cei șapte munți. Punând aceste trei împreună, suntem ajutați să o identificăm și suntem conduși la cel din urmă verset al capitolului nostru. Totuși intervin două versete în care ni se arată sfârșitul ei mizerabil.

Apocalipsa 17:16-18

Cei zece împărați, deosebiți de cei din versetul 10 și versetul 2 (17.16)

Cei zece împărați, reprezentați de coarne, trebuie să fie deosebiți nu numai de cei șapte împărați din versetul 10, dar și de ■împărații pământului■ despre care se vorbește în versetul 2 și care apar din nou în capitolul următor. Acești împărați ai pământului au fost ademeniți de ea, s-au desfranați cu ea - și apoi plâng și se jehlesc din cauza distrugerii ei. Ei sunt fără îndoială regi sau conducători ai multor popoare din sfera imperiului de vest înviați. Cei zece împărați sunt conducători dinaintea imperiului, care la început o favorizează și o sprijinesc, dar în final îi găsesc intolerabil jugul, o urăsc și se napustesc asupra ei cu furie, ca să o distrugă. Când sistemul religios corupt, simbolizat de femeie, își va ajunge culmea influenței, succesul și gloria ei aparentă, va fi cu totul răsturnat de puterile lumesti care i-au fost principalul suport.

Dumnezeu le-a pus în inimă să-și aducă la îndeplinire planul (17.17)

Este gândul lui Dumnezeu să permită ca fiecare formă succesivă a raului să vină într-o manifestare deplină și într-un succes aparent înainte ca judecata să cadă asupra ei. Aici judecata cade prin intermediul celor zece împărați și nu direct din mână lui Dumnezeu. Cele două fiare vor avea a face direct cu judecata, prin însăși persoana Domnului Isus, după cum vom vedea în capitolul 19, pentru că în ele violența păcatului își ajunge culmea. În desfranația corupției păcatului își ajunge cea mai oribilă expresie. Dumnezeu nu-și pune mână pe acele lucruri murdare, ci folosește pe cel violent ca să distrugă pe cel corupt. Faptul că Dumnezeu este dincolo de violența celor zece coarne este clar arătat în versetul 17. Coarnele acționează cu o bună înțelegere și unanimitate rar întâlnite printre oameni. De obicei sunt vederi deosebite și majoritatea învinge minoritatea. Aici toți acționează împreună cu un singur gând sub îndrumarea fiarei, și ca rezultat răzbunarea cade ca o lovitură

rapida si completa.

Imparatii actioneaza ca niste implinitori ai razbunarii lui Dumnezeu (17.16-18)

Implinirea judecatii ei este exprimata in patru feluri in partea din urma a versetului 16. Tinand seama ca ea simbolizeaza un sistem religios, semnificatia fiecarui amanunt devine clara. Ea va fi facuta pustie; adica, uitata de toti care mai inainte ii erau prieteni si sustinatori. Ei o vor face goala; adica dezgolita de orice ii ascunsesese mai inainte adevaratul ei caracter. Carnea ei, i-o vor manca; adica isi vor insusi bogatia si luxul ei. O vor arde cu foc; adica ii vor distruge cu totul cadru sistemului ei. O inlaturare totala este facuta cu privire la intregul sistem blestemat. Nu puteau intelege, acesti conducatori, ca se purtau ca niste implinitori ai razbunarii lui Dumnezeu. Identificarea femeii si a cetatii celei mari, Roma, este foarte clar facuta in ultimul verset al acestui capitol; dupa aceea, in capitolul 18, aspectul de cetate devine proeminent.

Apocalipsa 18:1-3

Caderea Babilonului sub judecata divina (18.1-2)

Acum apare un alt inger cu o autoritate si glorie speciala, coborand din cer si anuntand caderea Babilonului. In capitolul 14.8 Ioan a vazut un inger care a facut acest anunt, dar aici este dat cu o solemnitate deosebita si cu mai multe detalii. Sistemul raului prezentat in felul acesta decazuse de mult timp din punct de vedere moral, iar acum cade sub judecata divina. Totusi este recunoscut a fi ■cel mare■ chiar de catre ingerul acesta care avea ■mare autoritate■. Oamenii sunt inclinati in mod natural sa se plece in fata a ceea ce este mare, in special daca este ceva produs de ei insisi, desi aceasta era in mod real capodopera lui Satan. Cand Dumnezeu judeca vreun sistem sau o persoana individuala, se arata pe deplin caracterul lor real. Trasatura aceasta se vede aici. Babilonul fusese infectat cu cea mai otravitoare forma a raului. Demonii facusera din el locuinta lor, si nu numai un loc pe care sa-l viziteze ocazional. Mai mult, orice ticalosie si tot felul de duhuri necurate erau acolo. Demonii sunt duhuri, dar oamenii au duhuri pe care pacatul le-a facut cu totul necurate, si ■orice duh necurat■ este inclus in aceasta exprimare. In al treilea rand, sunt pasari vrednice de a fi urate. Ne amintim ca in parabola semanatorului, Domnul a folosit pasarile ca imagine ai agentilor pe care Satan ii foloseste in lumea oamenilor. Iar Babilonul a devenit un loc unde demonii erau la ei acasa si unde tot felul de duhuri rele si oameni erau tinuti ca intr-o colivie sau inchisoare. O punere sub acuzatie ingrozitoare si zdrobitoare.

Religia, politica si comertul, unite de sistemul corupt (18.3)

Versetul 3 subliniaza din nou ceea ce se spusese in capitolul anterior. Sistemul acesta ingrozitor exercitase, chiar prin coruptia lui, o atractie care controla pe imparatii pamantului – pe conducatorii politici ai pamantului. Si bogatia si luxul lui fascina si controla pe negustorii pamantului – pe capetenile comertului pamantului. In felul acesta religia, politica si comertul din zilele din urma isi vor gasi pentru scurt timp in Babilon un centru care unifica. Iar religia va fi tot atat de pamanteasca, dupa cum este si politica si comertul.

Apocalipsa 18.4

Indemnul de a iesi din Babilon, pentru a nu te face partas pacatelor lui

Un glas din cer de strigatul final: ■Iesiti din ea, poporul Meu!■ Cineva si-ar putea cu greu inchipui ca multi din acestia, care pot fi socotiti ca popor al lui Dumnezeu, vor fi in vreun fel inaintea unui astfel de sistem care isi asteapta rasturnarea, totusi fara indoiala vor fi unii ca Lot, care a fost scos din Sodoma in ultima clipa. Intotdeauna a fost felul lui Dumnezeu de a lucra, dand o ultima instiintare. O alta ilustrare a acestui fel de a lucra se vede in epistola catre Evrei, scrisa cu putin timp inaintea distrugerii Ierusalimului si chemand pe crestinii dintre evrei sa iasa afara din tabara, la Hristos cel respins, si amintindu-le ca nu aveau o cetate statatoare pe acest pamant. Cei care ar ramane in Babilon in zilele din urma vor avea riscul de a se face partasi pacatelor lui si a plagilor care vor veni peste pacatele lui. Faptul acesta este viu ilustrat de cazul lui Lot, sotia si fetele lui. Dar sa nu permitem sa fim lipsiti de aplicatia acestui fapt pentru noi insine. Versetul 4 ne spune clar ca asocierea cu raul are ca rezultat intinarea. Ramanand intr-un sistem rau si care intineaza, devenim partasi ai pacatelor lui si eventual al judecatilor guvernamentale ale lui Dumnezeu care vor cadea peste el. In timpul nostru raul si pacatul religios nu s-au format inca intr-un sistem mare, dar ne inconjoara prin multe sisteme mai mici si care aparent sunt in conflict intre ele. Sunt multe curse pentru picioarele noastre, desi mai mici. Situatia este mai confuza, dar nu mai putin atragatoare. Sa fim atenti sa ascultam de acest indemn care ni se da; sa traim ceea ce ne leaga de asocieri care intineaza. si daca am iesit din el, sa ramanem in afara lui. Gandul lui Dumnezeu este sa desparta pe ai Sai de cei neevlaviosi si sa-i ia din mijlocul lor inainte de a veni judecata Sa. El asa a lucrat inainte de potop si apoi in Egipt, tot asa si in cazul Sodomei si cu poporul Sau inainte de distrugerea Ierusalimului in AD 70. Tot asa va fi cu Adunarea inainte de a fi varsate potirele maniei, si cu sfintii pamantesti care ar putea fi incurcati in Babilon inainte de a fi judecati. Aceasta ni se arata in versetul 4.

Apocalipsa 18.5

Judecata care vine cand pacatul ajunge la culme

Versetul 5 arata ca judecata cade numai cand nelegiuirea este la culme sau, asa cum este spus, ■pacatele ei s-au ingramadit pana la cer■. Este un fel de vorbire izbitor, pentru ca vechea cetate, Babilon, si-a inceput existenta cand oamenii cautau sa se uneasca, gandindu-se la propria lor insemnatate prin zidirea unei cetati si a unui turn ■al carui varf sa ajunga pana la cer■ (Geneza 11.4). Vechiul Babilon si-a ajuns inaltimea splendorii lui sub renumitul Nebucadnetar, care a detinut cea mai mare influenta si a ajuns la propria sa marire. Curand dupa aceasta, cetatea si-a pierdut suprematia si a ajuns o ruina. Principiile pe care le avea s-au continuat totusi in Roma; intai in imperiu si apoi in forma papala. In Babilonul mistic, deci, vedem toate relele vechi desfasurate in forma lor cea mai intensa si distrugatoare, si in cele din urma ■turnul■ nelegiurii omului atinge in adevar asemenea dimensiuni incat ■ajunge pana la cer■. Intr-un fel drastic, judecata bine-meritata vine atunci si toata situatia uracioasa este data uitarii pentru totdeauna.

Apocalipsa 18:6-8

Judecata dubla a Babilonului, potrivit cu desfatatarea ei in risipa (18.6-7)

Versetele 6 si 7 subliniaza cat de corespunzatoare sunt judecatile lui Dumnezeu, ele se potrivesc in mod exact fiecarui caz. Acelasi lucru poate fi notat in cuvintele legii lui Moise, care aduce asupra celui vinovat chiar pedeapsa pe care el a dat-o altuia. Babilonului i se va intoarce ■dublu■, si chinul si intristarea ei vor fi potrivite propriei ei inganfari si luxului ei.

Judecarea intr-o singura zi a bisericii apostate prezicerea caderii Babilonului (18.7-8)

In versetele 7 si 8 este o aluzie la Isaia 47.8-9. Ceea ce se spusese in prezicerea caderii Babilonului literal de pe Eufrat este copiat in judecarea Babilonului mistic, dar cu un adaos. Babilonul mistic spune: ■Stau ca imparatesa.■ Din nou, acesta este un lucru izbitor, pentru ca aici avem rezultatul loviturii din plin aratat asupra ■bisericii■ apostate. Adevarata Biserica este mireasa lui Hristos si este destinata sa fie partenerul Sau in ziua gloriei imparatiei. Biserica apostata ■nu este vaduva■, desi Domnul a fost omorat pe pamant, si ea pretinde ca este ■regina■, desi El este absent si ziua puterii Sale inca n-a venit. Ea cauta o influenta de regina si o viata de placeri, imoralitate si slava proprie, in timp ce El este inca absent si lepadat. Dar judecata va veni asupra ei ■intr-o singura zi■. O lovitura de severitate teribila si rapida vine peste ea, descrisa ca plagi, moarte, intristare si foamete. Nimic nu micsoreaza lovitura; nu mai este timp pentru a discuta cu ea, ca s-o avertizeze. Lovitura zdrobitoare este data de cei zece imparati, dupa cum arata capitolul 17, dar dincolo de actiunea lor este mana lui Dumnezeu. Domnul Dumnezeu care o judeca este puternic si toata poleiala ei de slava se risipeste sub mana Sa care aduce razbunarea.

Apocalipsa 18.9-19

Reactia celor mari ai pamantului fata de caderea Babilonului

Versetele 9-19 arata cum vor reactiona la judecata ei negustorii pamantului si cei care lucreaza pe mare. Cei zece imparati care au fost stapaniti de ea s-au ridicat si au distrus-o; dar in afara celor zece imparati sunt multi altii care au profitat de legatura cu ea, si ei o plang. Prin ■imparati■ intelegem conducatori de natiuni; prin ■negustorii pamantului■, mai-mari ai comertului; prin ■orice carmaci si oricine calatoreste pe mare■, mai-mari in transport. Pentru toti acestia distrugerea ei este un dezastru, pentru ca ea era cea care le aducea toate bogatiile pamantului. Lista versetelor 12 si 13 incepe cu aurul; ea sfarseste cu trupurile si sufletele oamenilor - si indeosebi cu sufletele lor, sufletele devin ■marfa■ cea mai profitabila cand este vorba de a fi eliberate din ■purgatoriul■ imaginar – marfa care le-a adus in tezaurul lor mai mult aur si argint si pietre scumpe decat tot comertul cu alte obiecte de lux. Plangerea din versetul 16 are un sunet familiar celor care cunosc felul de purtare al Romei in tarile unde stapanirea ei este aproape absoluta. Cu multi ani in urma am fost pe la catedrala ■Doamna noastra a Stalpului■, in Saragossa, Spania, si am vazut un fel de ■masa■ (slujba religioasa in ritualul catolic) facuta de niste oameni ai bisericii imbracati intr-un mod stralucitor in ■in subtire, purpura si stacojiu■. Apoi unor vizitatori li s-a aratat marea colectie de daruri lasate de sustinatori inselati, asezate intr-un fel de capela alaturata. Ne-am strecurat printre ei

si am vazut lazi enorme pe langa pereti, care, cand s-a aprins lumina, straluceau intr-o varietate care iti lua ochii, ■aur, pietre scumpe si perle■.

Apocalipsa 18.19-24

Contrast intre plansul celor de pe pamant si bucuria cerului

Si tocmai cand toata gloria aceasta mareata, costisitoare si exterioara isi ajunge cea mai incantatoare pozitie, pacatul ei scandalos isi ajunge culmea si vine judecata lui Dumnezeu. Actiunea ingerului puternic, redată in versetul 21, ne da o idee a violentei nimicirii adusa de mana lui Dumnezeu. Ce mare este contrastul dintre pamant si cer! Reactiile lor n-ar putea fi mai mult opuse. Aruncarea prafului deasupra capului, plansul si vaietul, pe de o parte; bucurii, de cealalta parte. Sfantii aspostoli si profetii sunt acum razbunati; o dovada mai departe, daca ar fi necesara, ca Babilonul mistic reprezinta marele sistem al religiei false si corupte, care de la inceput a persecutat pe slujitorii lui Dumnezeu. Interpretarea aceasta este intarita mai departe de ultimul verset al acestui capitol. Acum a venit ziua rasplatirii. Pacatosii, ca indivizi, trebuie sa-si petreaca vesnicia. Sistemele rele nu trec in eternitate. Judecata lor cade asupra lor in lumea aceasta cu deplina ei putere.

Apocalipsa 19:1-3

In cer un glas: ■Aleluia!■ (19.1)

Cat de incantator este contrastul cand trecem in capitolul 19! Dupa cum s-a remarcat mai inainte, un cuvânt care caracterizeaza capitolele 17 si 18 este ■pamantul■. Credinta crestina, care este centrata intr-un Hristos ceresc, fusese injosita intr-o religie pamanteasca – un plan de a produce un paradis pamantesc, unde oamenii sa-si aiba din plin bucurii pamantesti. Acest fel de religie se potriveste foarte bine ■imparatilor pamantului■, si ■locuitorilor pamantului■, si ■oamenilor mari ai pamantului■, si ■negustorilor pamantului■; totusi aceasta produce ■uraciunile pamantului■ si face ca sfintii sa fie ■omorati pe pamant■. Acum, ■dupa aceste lucruri■, spune Ioan, ■am auzit in cer ca un glas puternic de multime mare■. Prin urmare pasim intr-o scena a puritatii si a laudei. Cuvantul caracteristic este ■Aleluia■. Sa notam ca in timp ce Babilonul este judecat pe pamant, este o ■multime mare■ in cer. Toti sfintii care au fost adunati la Hristos la rapire, acolo sunt. Ei inteleg semnificatia celor ce se intampla. Ei vad ca Dumnezeu, ocupandu-Se de centrul coruptiei pamantului, va termina repede cu violenta pamantului. Ei atribuie lui Dumnezeu mantuirea si li dau slava, onoare si putere. Orice ar fi cu oamenii rai in aceasta zi a mantuirii, ar fi greu pentru un sfânt sa strige ■Aleluia■ daca ar vedea judecata cazand peste cineva. Dar aici vede ziua judecatii si faptele de judecata ale lui Dumnezeu sunt laudate atunci, dupa cum faptele Sale pline de har sunt laudate acum.

Fum care se ridica in vecii vecilor ca urmare a judecatii (19.2-3)

Judecatile oamenilor nu sunt niciodata absolut adevarate si drepte in ele inele, pentru ca unele elemente ale eului nu pot fi niciodata inlaturate din ele. Ceea ce judecatile oamenilor nu sunt, judecatile lui Dumnezeu sunt. Prostituta cea mare a corupt pamantul, si judecata pura si sfanta a

cerului a venit peste ea. Fumul ei se va ridica in veci de veci. Este o amintire a judecatii lui Dumnezeu impotriva coruptiei, care isi va rosti glasul de avertizare in veacurile eternitatii.

Apocalipsa 19.4-6

Inchinarea adusa de cei 24 de batrani si de cele 4 fapturi vii

Scenele ceresti fiind din nou inaintea noastra, cei 24 de batrani si cele 4 fapturi vii apar din nou. Dumnezeu este pe tron in judecata, si in lumina aceasta ei cad jos in inchinare. Ei spun ■Amin■ la distrugerea de catre El a Babilonului, si se unesc in lauda cu ■Aleluia■. Lauda si inchinarea descrise in capitolul 5 a inceput cu batranii si fapturile vii, si s-a raspandit printre ingeri si in toata creatia. Tot asa si aici, dupa ce a fost rostita lauda lor, un glas de la tron cheama pe toti slujitorii lui Dumnezeu sa faca la fel, si tunete de lauda rasuna in cer. Dumnezeu Se manifesta pe tron in atotputernicia Sa. Dumnezeu este in acelasi fel pe tron si astazi, dar aceasta este pentru noi un lucru al credintei. Noi putem canta:■Dumnezeu este inca pe tronSi El Isi va aminti de ai Sai■,desi faptul acesta nu este aratat acum asa cum va fi atunci.

Apocalipsa 19. 7

Adevarata Biserica recunoscuta in cer ca sotia Mielului

■Biserica■ falsa, prostituata fiind judecata si distrusa pe pamant, a venit clipa ca adevarata Biserica sa fie recunoscuta in cer ca ■sotia■ Mielului. Este o maretie deosebita in limbajul versetelor 6 si 7. O drama teribila a coruptiei care depaseste felul obisnuit de vorbire si o judecata violenta a trecut pe dinaintea noastra, dar, mai presus de orice rau, Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic statea pe tron. Toate lucrurile au slujit puterii Lui si nimic nu s-a abatut de la scopul pe care il are El. El a lucrat dincolo de ceea ce se vede pentru ca acel Unul, care aici este numit Mielul, sa vada pe deplin rodul muncii sufletului Sau si sa aiba ■mireasa■ pentru care a murit. Scopul Sau in privinta aceasta este acum implinit, sfintii sunt in glorie si, mai mult, ■sotia Lui s-a pregatit■.

Apocalipsa 19.8

Pregatirea imbracamintei: dreptatile sfintilor

Pregatirea pentru glorie este desigur in intregime rodul lucrarii divine; dar este si o pregatire de natura experimentală si practica, si aceasta este mentionata aici. In ziua cand biserica este recunoscuta ca sotie a Mielului, ea va fi invesmantata ■cu in subtire, stralucitor si curat■, care este interpretat pentru noi ca ■dreptatile sfintilor■. Fiecare fapta de dreptate produsa in vietile sfintilor care compun biserica va fi tesuta in imbracamintea care va impodobi sotia Mielului in ziua aceea.In aceasta este o incurajare imensa pentru noi astazi. Daca privim in jurul nostru la aceea care marturiseste ca este biserica, nu avem altceva decat descurajare. Nu putem fi satisfacuti nici daca ne-am limita atentia la cei pe care ii recunoastem ca sunt crestini adevarati – incluzandu-ne pe noi insine. Am putea foarte usor sa devenim copleșiti de greselile sfintilor – de spiritul lor lumesc, de

nechibzuintele lor, de ratacirile lor. Dar in tot timpul a fost lucrarea Duhului lui Dumnezeu in ei si printre ei; vor fi toate aceste lucruri drepte, deseori neobservate de oameni, dar fiind intotdeauna inaintea ochilor lui Dumnezeu, si aceste lucruri vor fi aduse la lumina la scaunul judecatii lui Hristos, si vor fi podoaba bisericii cand relatia ei cu Mielul este recunoscuta public in cer. Daca ochii nostri ar fi tot asa de ageri ca sa discearna ce este drept si sa descopere raul, am avea chiar astazi incurajarea aceasta.

Batranii: sfintii rapiti in slava

Batranii impreuna cu fapturne vii apar pentru ultima oara in versetul 4. Au fost mentionati mai intai in capitolul 4.4. In capitolele 2 si 3 avem cele sapte adunari din Asia – adunari locale - si mai sunt mentionate inca odata in capitolul 22.16. Cuvantul ■adunare■ nu este folosit in Apocalipsa ca referindu-se la toti crestinii ca la un trup. Indata ce incep ■lucrrurile care vor fi dupa acestea■, adunarile dispar si batranii in cer iau locul lor. Dar in capitolul 19 adunarea este recunoscuta ca sotia Mielului si in gloria acestei relatii ■batranii■ dispar. De aici inainte este vorba de ■Mireasa, sotia Mielului■, si numai cand la sfarsit suntem adusi din nou jos la marturia data pe pamant, in timp ce asteptam pe Domnul, ■adunarile■ apar din nou. Daca observam aceste schimbari, aflam confirmarea gandului ca batranii ii reprezinta pe sfintii rapiti in slava.

Apocalipsa 19.9

Sfintii Vechiului Testament chemati la ospatul nuntii Mielului

Dar pe langa sotia Mielului sunt si ■cei chemati la ospatul nuntii Mielului■. Gandim ca acestia sunt sfintii glorificati ai zilelor Vechiului Testament. Desi acestia n-au fost niciodata botezati de Duhul Sfânt intr-un singur trup, cum este adunarea, ei vor invia in acelasi timp ca sfintii care compun adunarea, pentru ca ei au fost ai lui Hristos, cumparati cu sangele Sau, si Scriptura spune: ■cei ai lui Hristos, la venirea Lui■ (1 Corinteni 15.23). Inviati si glorificati, ei se bucura de o parte cereasca bogata, dincolo de binecuvantarea de care se vor bucura pe pamantul mileniului. Ei sunt chemati sa participe la bucuria ospatului nuntii Mielului. In ei, de asemenea, Mielul va vedea ceva din rodul muncii sufletului Sau. Atat de mare este binecuvantarea de care se vor bucura, incat lui Ioan i se spune sa scrie faptul acesta. Este placut sa stim cat de bogata este rasplata iubitorilor slujitori ai lui Dumnezeu despre care ni se da o privire sumara in Evrei 11 si despre multi sfinti mai putin cunoscuti decat ei. Am cercetat si am vazut ceva din lucrrurile acestea. Am vazut sistemul corupt al bisericii judecat si distrus. Am vazut adevarata adunare recunoscuta in cer si Mielul care mai inainte a suferit, gasindu-Si rasplata imbelsugata, avand cu Sine pentru totdeauna pe cei care sunt obiectul dragostei Sale. Am auzit tot cerul plin de lauda si inchinare, ca glasul unor tunete puternice. Care este rezultatul asupra duhurilor noastre? Nu spunem noi toti in inimile noastre: Este minunat, minunat! Dar nu este prea frumos ca sa fie adevarat?... Acesta a fost fara indoiala efectul asupra lui Ioan; de aceea ingerul il asigura: ■Acestea sunt adevaratele cuvinte ale lui Dumnezeu.■ Putem ramane siguri ca totul este adevarat si se va arata la timpul lui.

Apocalipsa 19.10

Oamenii si ingerii, ca robi ai lui Dumnezeu

Fiind sigur de adevarul celor spuse, Ioan a fost gata sa se inchine, desi inchinarea lui a fost indreptata gresit, deoarece a cazut la picioarele ingerului care ii aratase aceste lucruri. Acela fiind un inger sfant, l-a respins imediat. Numai ingerul cazut, Satan, urmareste onoruri divine si a cazut pentru ca le-a dorit. Ingerul a recunoscut ca el nu era decat un rob impreuna cu Ioan si cu fratii lui care aveau marturia lui Isus. Asa cum a fost creat omul, apartine in creatie unei pozitii putin mai joasa decat ingerii, totusi si oamenii si ingerii nu sunt decat niste robi, si in felul acesta se aseamana. Numai Dumnezeu este demn de inchinare. Faptul ca Domnul Isus a acceptat ca oamenii sa I se inchine este un atribut al Dumnezeirii Sale.

Marturia lui Isus, duhul profetiei

In cuvintele de incheiere ingerul a dat cheia care dezlega toate scripturile profetice. Este ■marturia lui Isus■. Toata profetia Vechiului Testament privea inainte la venirea lui Isus-Iahve, venind ca Mantuitor. Toata profetia Noului Testament este marturia lui Isus, venind in putere si glorie, pentru ca lucrarea Sa de rascumparare prin sange sa fie incununata prin lucrarea Sa de rascumparare in putere. Cheia aceasta a profetiei este de asemenea testul sistemelor profetice omenesti. Orice sistem care face profetia o marturie pentru Israel sau pentru poporul, inchipuit a fi Israel, sau pentru conditiile mileniului pe pamant si planurile de a ajunge la ele, ramane condamnat.

Apocalipsa 19:11-16

Cerul deschis pentru aratarea in glorie a lui Hristos (19.11)

Toate din cer au ajuns acum la punctul culminant al autoritatii divine si nu ramane nimic altceva decat a trata pamantul rebel. De aceea in versetul 11 cerurile se deschid pentru a se arata gloria marelui nostru Dumnezeu si Mantuitor Isus Hristos. Stim ca El este, desi limbajul simbolic este inca folosit. Judecata va fi in cele din urma intr-o dreptate absoluta, si numele Sau – Cel credincios si adevarat – este garantia acestei lucrari. In final, perioada lunga a nedreptatii omului si a pacatului se va termina. Toate simbolurile folosite vorbesc despre curatie, despre un discernamant patrunzator, despre toata autoritatea si puterea Sa care infrunta orice investigatie a creaturii. El are un nume pe care niciun alt om nu-l cunoaste, in afara Lui Insusi.

Patru nume divine in aratarea glorioasa a Domnului (19.11-16)

Numele divine sunt pline de semnificatie. In aratarea Sa glorioasa, Domnul Isus ne este prezentat prin patru nume. Deoarece El Se arata pentru judecata, Numele Sau ■Cel Credincios si Adevarat■ este cel dintai, asigurand absoluta corectitudine a fiecarui act de judecata al Sau. Apoi vine Numele pe care nimeni nu-l cunoaste decat numai El Insusi. Numele acesta, desi necunoscut noua, exprima ceea ce este in El – Dumnezeu adevarat si totusi Om perfect – care trece dincolo de priceperea oricarei creaturi. De aceea nu suntem surprinsi cand citim: ■Cat de nepatrunse sunt judecatile Lui!■ (Romani 11.33). In al treilea rand, ■Numele lui este: Cuvantul lui Dumnezeu■ (versetul 13). Este foarte semnificativ. Citim: ■Cuvantul era Dumnezeu... Toate au fost facute prin El■ (Ioan 1.1-3); in

felul acesta Dumnezeu S-a exprimat in mod foarte real in creatie. Din nou, in acelasi capitol citim: ■Si Cuvantul S-a facut trup si a locuit printre noi■, pentru a fi o prezentare deplina a Tatalui in har si adevar fata de noi. Dar acum nici creatia, nici rascumpararea nu sunt aratate, ci judecata. Daca in judecata Numele Sau trebuie sa fie ■Cuvantul lui Dumnezeu■, aceasta inseamna ca Dumnezeu va fi cunoscut in judecata – indeosebi in dreptatea si sfintenia Sa, fara indoiala. Gandul este exprimat in cuvant. Domnul Isus este exprimarea gandului divin in toata aceasta ordine de idei. Cel din urma, Numele Sau de ■Imparat al imparatilor si Domn al domnilor■ (versetul 16) este scris pe haina Lui; aceasta, in mod exterior, unde orice ochi il poate vedea. Este de asemenea pe coapsa Lui; in exterior, in locul secret al puterii Lui. Cu greu ar putea fi o numire eterna, ca celelalte, deoarece cu greu ar fi luat cand imparatii si domnii ar veni in existenta, creati de El. Totusi va fi de mare importanta in aratarea Sa glorioasa. Imparatii sunt stapanii (potentatii) pamantului, in timp ce ■domnii■, dupa cum gandim, ar cuprinde pe demnitarii ceresti si pamantesti. La aratarea Sa, Domnul Isus va veni ■ca sa-Si supuna toate■ (Filipeni 3.21). Acele multe diademe imparatesti despre care vorbeste versetul 12 sunt potrivite acestei situatii.

Ostirile din cer care Il urmeaza (19.14)

Avem deci inaintea noastra ■venirea Domnului nostru Isus impreuna cu toti sfintii Sai■ (1 Tesaloniceni 3.13). In pasajul nostru avem ■ostile din cer■, care reprezinta pe sfinti intr-un fel simbolic. Ei sunt pe cai albi, pentru ca se anunta timpul cand ■sfintii vor judeca lumea■. Imbracamintea lor de ■in subtire, alb si curat■ ii identifica astfel cu ■sotia■ Mielului, care a fost impodobita intr-un fel asemanator. Dreptatile sfintilor vor fi podoaba lor in locul dinauntru unde este celebrata nunta Mielului. Ea ii va impodobi si in locul dinafara, cand vor fi aratati impreuna cu Hristos in gloria Sa, catre o lume care va fi uimita.

Sabia ascutita care loveste si haina inmuiata in sange (19.13-16)

Ar fi bine sa citim acum din nou capitolul 16.13-16. La Armagedon imparatii pamantului si ai intregii lumi sunt adunati pentru razboiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. Ostirile pamantului se aduna la lupta, insa ostirile cerului nu vor vea de luptat. Lovitura decisiva vine din gura slavitudinii lor Conducator, ca o lovitura a unei sabii ascutite. Niciun om nu poate sta impotriva cuvantului hotarator care iese din gura Cuvantului lui Dumnezeu. Prin puterea cuvantului Sau a venit in existenta intreaga creatie. Prin puterea cuvantului Sau va fi data judecata in aceasta lupta. Insa rascumpararea, care isi are locul intre acestea doua nu s-a implinit in felul acesta. Nu lucrarea unui cuvant minunat a adus rascumpararea; nimic altceva mai putin decat insasi moartea si invierea Lui au implinit-o. El era imbracat cu o haina inmuiata in sange. Dar faptul acesta gandim ca nu este o referire la sangele crucii Lui, ci la ceea ce este profetit in Isaia 63.1-6, unde este prezisa lucrarea Sa de judecata. Cand a citit in sinagoga din Nazaret, Domnul Isus a inchis cartea inainte de a ajunge la ■ziua de razbunare a Dumnezeului nostru■. In capitolul 63.4 se spune: ■in inima Mea era ziua razbunarii■ si sangele dusmanilor Lui era stropit pe hainele Lui, cand a calcat singur in teasc. Aceasta este o lucrare de judecata, cum am vazut la sfarsitul capitolului 16. Infrangerea oamenilor in mandria lor este pentru a incepe o perioada in care natiunile vor fi conduse cu o nuia de fier.

Apocalipsa 19.17-18

Chemarea ingerului care statea in soare

Ochii lui Ioan sunt acum indreptati spre un inger care statea in soare, un simbol care arata puterea suprema. Ciocnirea dintre puterea oamenilor mandri si Hristos, aparut in gloria Sa, este gata sa aiba loc. Nu este nicio indoiala cu privire la rezultat. Chemarea ingerului catre pasarile cerului spune ca toate s-au apropiat de sfarsitul lor. Ar putea fi regi si capetenii si oameni puternici si cai, dar toti nu vor fi decat mancare pentru vulturi. Am putea adopta cuvintele unuia dintre poetii nostri si le-am putea da un inteles dincolo de gandurile lui: ■Zgomotul si tipetele inceteaza, Capetenile si regii se duc. ■Mandria si violenta omeneasca se inalta la culme si sunt umilite. Conducatorii care se aratau atat de impunatori se duc unde le e soarta.

Apocalipsa 19:19-21

Razboi impotriva lui Dumnezeu (19.19)

In viziune Ioan ii vede pe regii pamantului si armatele lor stranse impreuna sub fiara ca sa-si exprime scopul de a face razboi impotriva lui Dumnezeu, reprezentat de Hristos si armele Sale ceresti. Ca omul muritor, chiar impreuna cu altii, sa fie vazut chiar pentru scurt timp luptand impotriva lui Dumnezeu ne-ar fi parut altadata incredibile. Am ajuns totusi sa vedem o zi cand descoperirile si inventiile minunate ale oamenilor i-au facut sa se ingamfe si nu putini sa fie stapaniti de acest spirit. Un conducator revolutionar al Rusiei se mandrea ca, inlaturand pe tar si autoritatile pamantesti, se vor lupta cu Domnul Dumnezeu la timpul potrivit. Atat de departe s-a dus in mintea lui incat Il desconsidera pe Dumnezeu si-l slavea pe om. Versetul 19 ne da culmea acestui spirit. Versetele 20 si 21 arata infrangerea lui. Cei doi oameni in care isi gasise expresia deplina sunt scosi in relief pentru pedeapsa meritata de cel mai extraordinar fel. In ■Babilonul■ din capitolele 17 si 18 s-a vazut coruptia maxima. In fiara descrisa in capitolul 13, violenta a atins punctul culminant. ■Timpurile natiunilor■ se termina cu fiara, dupa cum a inceput cu tiranul Nebucadnetar. Pe profetul fals il identificam cu acela pe care Domnul l-a prezis, spunand: ■Eu am venit in Numele Tatalui Meu, si nu Ma primiti; daca va veni un altul in numele lui insusi, pe acela il veti primi■ (Ioan 5.43). El este falsul Mesia, ■idolul■ sau pastorul ■nebun■ care se va ridica ■in tara■, despre care vorbeste Zaharia 11.15-17. Iudeu apostat, va fi primit fara sovaire de iudeii apostati. Pe plan politic el isi va gasi o afirmatie profitabila de a avea o parte secundara marelui monarh al natiunilor, urmand exemplul irodianilor despre care citim in evanghelii.

Fiara si profetul mincinos aruncati de vii in iazul de foc (19.20-21)

Amandoi acesti oameni sunt prinsi de puterea irezistibila a Domnului. Pe ei nu-i asteapta ziua viitoare de judecata. Luati ca prinsi asupra faptului, ca fiind conducatori ai actiunilor cele mai violente si mai sfidatoare fata de Dumnezeu cum n-au mai fost vreodata, ei nu trec intai prin moarte – despartirea dintre suflet si trup – ci sunt aruncati direct in iazul de foc. Aici limbajul, ca in toata cartea, este simbolic, fara indoiala, dar este o aratare teribila a judecatii lui Dumnezeu in puterea ei patrunzatoare. Chiar cuvantul ■pucioasa■ are in el gandul la ■focul divin■. In istoria Vechiului Testament doi oameni au fost luati in cer fara sa treaca prin moarte. Aici doi oameni trec de vii in pedeapsa focului. Ostile fara numar care ii urmase pe cei doi sunt oameni care au primit semnul fiarei

si au sustinut relele lor enorme. Ei nu au parte de indata de aceeași soarta. Ei mor, loviti de cuvântul cuceritor a toate a Celui care este Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca sa-si astepte judecata in ziua cea mare despre care vorbeste capitolul urmator. Situatia lor va fi adusa la lumina intr-o sesiune solemna. Pacatul celor doi conducatori este atat de revoltator si deschis incat le poate fi data aceea judecata sumara. Principiul acesta se vede in 1 Timotei 5.24.

Apocalipsa 20.1-3

Patru nume date lui Satan, aruncat legat in adanc pentru o mie de ani

Este de remarcat ca in timp ce Domnul nostru va avea a face cu oamenii, un inger, o fiinta spirituala va avea a face cu marea fiinta spirituala care este originea oricarui rau. Acesta este descris in patru feluri, incat sa fie identificat fara indoiala. Ca Satan, el este adversarul. Ca diavol, este acuzatorul. Este sarpele cel vechi din cartea de la inceput a Bibliei, si balaurul din cea din urma carte. In toate veacurile scopul i-a fost sa ■amageasca natiunile■, asa cum ne arata versetul 3 din capitolul 20. Cu cat rezultat si-a facut lucrarea aceasta, toata istoria este martora, iar zilele care vor veni vor arata un dezastru deosebit de mare. Lucrarile lui isi vor ajunge culmea in provocarea punctului cel mai decazut al coruptiei si violentei omenesti, dar numai pentru a cadea in toata dezonarea inaintea puterii Domnului. Va fi legat si aruncat in adanc, inchis pentru o mie de ani. ■Lantul mare■ necesar pentru a-l lega este in mana ingerului – din nou un limbaj simbolic, pentru ca niciun lant literal nu poate lega un spirit. ■Adancul■ (abisul) nu este iazul de foc, ci inchisoarea in care este detinut timp de o mie de ani. Pecetea lui Dumnezeu este pusa peste el de catre mana ingerului. Un inger luase pecetea pe care oamenii o pusesera la mormantul Domnului Isus.

Apocalipsa 20.4-5

Trei grupuri din ostile ceresti pe tronurile de judecata (20.4)

Autorul oricarui rau fiind legat, Ioan isi indreapta privirea spre cei binecuvantati in asocierea lor cu Hristos. Sunt mentionate trei grupuri. Cel dintai este al celor asezati pe tronuri si carora li s-a dat judecata. Profetul Daniel prevazuse aceasta aceasta zi insemnata, asa cum o reda in capitolul 7.9. cand Cel Batran de Zile S-a asezat, niste tronuri se ■pregatisera■, dar nu se mentioneaza ca s-ar fi asezat cineva pe ele. Aici in Apocalipsa 20 se arata cine sunt cei de pe tronuri si sunt descrisi prin simplu pronume ■ei■. Cui i se aplica pronumele acesta? Raspundem fara ezitare ca se aplica ■ostirilor cerului■ din capitolul anterior, care erau compuse din multimi, atat din sotia Mielului – Biserica – cat si din cei chemati la ospatul nuntii – sfintii Vechiului Testament. Pronumele ■ei■ cuprinde deci pe sfintii inviati si schimbati la rapire, asa cum Pavel intreba pe corinteni: ■Nu stiti ca sfintii vor judeca lumea?■ Dar urmeaza o alta clasa mai mica. Erau cei care, dupa rapirea biseriei, au suferit moartea pentru marturia lui Isus si a Cuvântului lui Dumnezeu. De asemenea, erau cei care au suferit martiriul din cauza ca n-au primit semnul fiarei. Am citit mai inainte despre aceste doua grupe. Cea dintai este in capitolul 6.9-11; a doua, in capitolul 13.15. Amandoua sunt vazute acum trairand si domnind impreuna cu Hristos in ziua gloriei Sale.

Deosebirea dintre invierea vietii si invierea pentru judecata (20.4, 5)

Versetul 4 indica deci ca toti sfintii care sufera moartea intre venirea Domnului pentru sfintii Sai si venirea Sa impreuna cu ei vor fi inviati cand El vine in gloria Sa. In aceasta viata de inviere vor domni impreuna cu El, in timp ce aceia care primisera semnul fiarei si se inchinasera ei vor suferi pedepsele ingrozitoare descrise in cap. 14.9-11. Este o linie clara de demarcatie intre versetele 4 si 5. Unul ne spune despre sfintii din viata si puterea invierii. Versetul 5 insa vorbeste despre ■ceilalti morti■ care raman in mormintele lor in timpul celor o mie de ani. Apoi, referindu-se inapoi la versetul 4, vine remarca: ■Aceasta este cea dintai inviere.■ aceasta este o subliniere a faptului ca ■ei■ de la inceputul versetului 4 indicau pe sfintii inviati, asa cum este profetit in 1 Tesaloniceni 4.15-17. De asemenea dovedeste foarte clar ca ■invierea vietii■ si ■invierea judecatii■ (Ioan 5.29) sunt despartite intre ele de acei o mie de ani.

Apocalipsa 20.6

Preoti care vor imparati (20.6)

De asemenea versetul 6 face pe deplin clar faptul ca numai cei ■fericiti si sfinti■ au parte in cea dintai inviere. Moartea a doua nu are autoritate asupra lor, desi are asupra acelor care sunt lasati pentru a doua inviere. Fericirea lor este descrisa in doua feluri. Nu este faptul ca ar intra in lucruri cu totul noi in caracterul lor, pentru ca de pe acum Hristos a facut din noi ■o imparatie, preoti ai lui Dumnezeu si Tatal Sau■ (capitolul 1.6) si in capitolul 5 cei 24 de batrani erau prezenti cu aceste insusiri. Aici, totusi, ceea ce au fost facuti sfintii si este cunoscut de credinta noastra, vine intr-o prezentare deplina in perioada mileniului. Este aici si o alta trasatura. ■Ei vor fi preoti... ai lui Hristos.■ Expresia aceasta nu se intalneste in alte texte si ea ne reaminteste de Aaron si fiii sai in Exod 29, care, cand erau impreuna, ii prezentau pe sfinti ca o colectivitate preoteasca. Fiii lui Aaron erau preoti ai lui Dumnezeu si ai lui Aaron – daca ne putem exprima in felul acesta. Sfintii inviati se vor arata ca preoti ai lui Dumnezeu si ai lui Hristos, luandu-si caracterul si locul in intregime de la El. Si ei vor avea parte in domnia Sa ca Imparat.

Binecuvantarile imparatiei redade deplin in Vechiul Testament (20.6)

Versetul 6 ne da pe scurt rezumatul puterii si binecuvantarii perioadei mileniului din partea sa cereasca. Mai multe lamuriri ne sunt daruite in partea de la urma a capitolului 21.24, totusi tot in partea ei cereasca, mentionand ■natiunile■ celor mantuiti si ■imparatii pamantului■, dar nu sunt date detalii cu privire la binecuvantarile pamantesti din acea perioada plina de satisfactie. Astfel de detalii nu erau necesare aici, pentru ca ele sunt date din plin in Scriptura Vechiului Testament. Stim ca pamantul se va bucura si va prospera sub domnia binefacatoare a lui Hristos; ca va fi plin de cunostinta lui Dumnezeu asa cum apele acopera marea. Sa tinem seama de cele spuse in Psalmul 72, pentru ca in el Il vedem pe Hristos ca Imparat-Preot, perfect in felul Sau de a domni si sustinand pe saraci si nevoiasi. In Apocalipsa ni se permite sa intram in secretul felului in care El Isi arata puterea si bunatatea prin sfintii Sai ceresti – chiar si prin unii ca noi. Credem cu adevarat acest lucru? Daca il credem, el ne va scoate din veacul de acum prin care trecem si din toate realizarile lui. Perioada mileniala va fi caracterizata de o conducere dreapta, totusi binefacatoare. La sfarsitul

veacurilor de conducere gresita, pacatoasa a oamenilor, cu toate mizeriile care o insotesc, se va arata perfectiunea si gloria domniei divine sub Hristos ca Fiu al Omului si Imparat al lui Israel. Totusi pacatul nu va fi cu totul absent, dupa cum ne arata Isaia 65.20.

Apocalipsa 20.7-9

Firea pacatoasa a omului neschimbata si in imparatia de o mie de ani (20.7, 8)

Pe langa acestea, in timpul celei de o mie de ani viata omeneasca pe pamant va continua ca in prezent si multimi se vor naste in trecerea anilor, iar cuvintele Domnului: ■ce este nascut din carne este carne■ vor fi tot atat de adevarate atunci ca si acum. Daca nu are loc o lucrare a harului in astfel de inimi, toate tendintele firii pacatoase vor fi prezente, inabusite de stapanirea divina din afara; Satan, instigatorul la rau, nu va fi prezent ca sa lucreze asupra lor. Aceasta justifica faptele deosebit de rele din versetul 8, care altfel nu s-ar putea explica. La sfarsitul mileniului Satan va fi dezlegat din inchisoare si i se va permite sa-si faca voia. El n-a invatat nimic si n-a primit vreo corectare. Este absolut neschimbat. Indata se duce sa insele natiunile. Oamenii, urmasii lui Adam, in afara de cazul cand sunt nascuti din nou, sunt de asemenea neschimbati, cu toate ca au trait sute de ani sub un regim absolut drept. Prin evanghelie am invatat ca ■gandirea firii pacatoase este vrajmasie impotriva lui Dumnezeu, caci ea nu se supune legii lui Dumnezeu si nici nu poate. Si cei care sunt in firea pacatoasa nu pot sa placa lui Dumnezeu■ (Romani 8.7, 8). De aceea este absolut necesara nasterea din nou. Lucrul acesta va fi aratat din nou intr-un fel izbitor la sfarsitul mileniului. Oamenii in firea pacatoasa nu pot sa fie placuti lui Dumnezeu, iar Dumnezeu si stapanirea Lui dreapta nu le este placuta lor. De aceea la prima ocazie, cand sunt provocati, ei se razvratesc.

Natiunile razvratite impotriva sfintilor si a cetatii cea iubita (20.8-9)

Razvratitii vin din toate natiunile, desi ■Gog si Magog■ sunt numiti in mod special. Ezechiel 38 si 39 prezic distrugerea marii puteri de la nord cand incepe timpul mileniului – ultima lovitura, se pare, a conflictului de la Armagedon. Au trecut o mie de ani, si din nou aflam reprezentanti ai acelei puteri luand conducerea in miscarea impotriva lui Dumnezeu. Marile teritorii rusesti sunt destul de clar indicate in capitolele lui Ezechiel, si chiar in timpul nostru spiritul impotriva lui Dumnezeu pare sa se pregateasca aici. Obiectivul lor este tabara sfintilor si cetatea cea iubita, in centrul careia va sta templul lui Dumnezeu, de unde va iesi si autoritatea si binecuvantarea timpului mileniului. Este curata razvratire impotriva lui Dumnezeu. Ea cere o judecata meritata, si o primeste. Foc din cer ii mistuie si acest teribil episod duce la o terminare a perioadei milenare si a tuturor veacurilor timpului, incat ajungem pe pragul starii eterne. Capitolul nostru continua sa prezinte faptele lui Dumnezeu in judecarea pacatului, si guvernamentala si eterna. Nu se mentioneaza ce se intampla cu pamantul material (decat ca ■pamantul si cerul au fugit si nu s-a mai gasit loc pentru ele■ in versetul 11), pana ajungem la cel dintai verset din capitolul urmator, si atunci ni se spune ca cerul si pamantul dintai ■trecusera■. Trebuie sa ne referim la 2 Petru 3.7, 10 pentru detalii mai precise, si atunci aflam ca focul este folosit pentru aceasta. Deci s-ar putea foarte bine ca aceasta cadere a focului din cer ca sa mistuie pe razvratiti este de asemenea un act al lui Dumnezeu care da drumul fortelor atomice care vor produce ceea ce a prezis Petru.

Apocalipsa 20.10

Diavolul aruncat in iazul de foc

Ultimele 6 versetele din acest capitol ne dau rezultatele judecatilor de la urma ale lui Dumnezeu; nu partea lor materiala, ci partea morala si spirituala. Se termina cu izvorul oricarui rau. In tot universul, cum ne reveleaza Scriptura, Satan a fost rebelul original. In lumea aceasta el a introdus pacatul pe calea amagirii. Numele lui, diavol, inseamna acuzator, calomniator si, prin defaimarea lui impotriva lui Dumnezeu si a cuvintului Sau, a amagit-o pe Eva, dupa cum Geneza 3 poarta marturie. Ca o fiinta spirituala mareata, avand puteri uriase ale inteligentei, dincolo de ce este uman, n-a fost nicio dificultate sa-l amageasca pe om. Tot asa lucreaza el si astazi si va lucra pana la sfarsit. Dar s-a ajuns acum la limita determinata de Cel ce este Atotputernic si el este aruncat in ■focul cel vesnic, pregatit diavolului si ingerilor lui■, despre care a vorbit Domnul in Matei 25.41. Aici focul este numit ca un ■iaz■, care da ideea unui loc inchis, limitat. In el fusesera aruncati fiara si profetul fals cand incepe timpul mileniului, iar acum, la sfarsitul acestei perioade, citim ca ei sunt deja, nu ca vor fi. Focul nu i-a distrus. Suntem foarte obisnuiti cu focul si efectele lui in lucrurile materiale; dar, din cate stim, focul nu are vreun efect asupra fiintelor spirituale. Gandim deci ca fraza aceasta este simbolica, intocmai ca multe altele din cartea aceasta, dar ea ramane ca simbolul nechezului si chinului arzator al judecatii lui Dumnezeu, care si pentru diavolul va inseamna un chin ■zi si noapte, in vecii vecilor■.

Apocalipsa 20.11

Judecata de la tronul mare si alb

Cel care este originea pacatului si cei doi mari supusi ai lui fiind inlaturati, marea masa a omenirii pacatoase, care a cazut prada amagirilor lui, apare acum la sesiunea finala a judecatii. Limbajul este profund de solemn si impresionant. Ioan vede tronul judecatii, pe care il descrie ca mare si alb. Cea de a doua inviere, cea a condamnarilor, a avut loc si pamantul a fugit. Pamantul acesta nu este decat un foarte mic loc in marele univers al lui Dumnezeu si toate limitarile care s-ar impune acestei scene s-au dus. Ca rezultat, ■cei morti, mari si mici■ stau inaintea lui Dumnezeu. Au fost inviati si imbracati din nou in trupuri, dupa cum indica foarte clar versetul 13, dar ei sunt tot morti in sens spiritual – morti fata de Dumnezeu. Cel care va sta pe acel tron, din fata Caruia cerul si pamantul vor fugi, deoarece au fost intinate de pacat, trebuie sa fie Domnul nostru Isus Hristos, pentru ca ■Total nici nu judeca pe nimeni, ci toata judecata a dat-o Fiului■ (Ioan 5.22). Fata Lui a fost altadata ■desfigurata■ (Isaia 52.14) mai mult decat a fiilor oamenilor. Pe ea straluceste acum gloria lui Dumnezeu. Atunci ea va fi caracterizata de intelegerea patrunzatoare a atotstiintei, si de severitatea judecatii care vine din dreptate si sfintenie, despre care albul pe care-l are tronul este un simbol.

Apocalipsa 20:12-15

Mortii judecati dupa faptele lor, dupa cele scrise in carti (20.12)

Totusi judecata nu va fi fara documente divine, fara a se tine seama de faptele lor. Ea va fi bazata nu pe ceea ce stia Dumnezeu despre ei ca vor fi, ci pe ceea ce ei insisi s-au aratat a fi in faptele lor exterioare. Despre aceste fapte s-a pastrat o ■insemnare■ inaintea lui Dumnezeu. Este de remarcat ca la sfarsitul Vechiului Testament se vorbeste despre o ■carte de aducere aminte■ scrisa inaintea Domnului pentru cei ce se temeau de El (Maleahi 3.16); Noul Testament la incheierea lui vorbeste despre ■cele scrise in carti■, pe baza carora sunt condamnati cei necredinciosi. In timpul nostru s-a descoperit cum sa se inregistreze vorbirea si faptele oamenilor in asa fel incat sa fie pastrate pentru generatiile viitoare. Ceea ce oamenii invata sa faca in mod imperfect, Dumnezeu a facut de veacuri in mod perfect. Un gand ingrozitor pentru fiii oamenilor pacatosi!

Marea si locuinta mortilor dau inapoi pe morti (20.13)

Cam trei sferturi din suprafata pamantului este mare, ocean. Daca unii dintre morti ar putea fi trecuti cu vederea in ceasul acela, ar fi unii care si-au gasit ingroparea in intinderea larga si in adancurile imense ale apei. Dar marea le va da inapoi. Moartea este vazuta ca tinand trupurile oamenilor si locuinta mortilor (hadesul) tinand sufletele lor. Amandoua vor lasa libere prada lor, pentru ca trupurile si sufletele lor sa fie unite din nou. Ei au pacatuit in trupurile lor, si in trupurile lor vor fi condamnati. Si din nou este subliniat: ■judecati fiecare potrivit faptelor lor■.

Moartea a doua: iazul de foc (20.14-15)

In acelasi timp moartea si hadesul vor avea numai pe cei nemantuiti, de aceea versetul 14 arata faptul solemn ca tot ce este in ele isi vor gasi locul in iazul de foc, si in felul acesta moartea si hadesul nu vor mai fi. Acestea doua n-au fost permanente; amandoua au avut un scop provizoriu si acum el se termina. Versetul 15 arata acelasi fapt teribil intr-un alt fel. Daca scrierea ■cartilor■ a condamnat pe oameni intr-un fel pozitiv, ■cartea vietii■ a lucrat intr-un mod negativ. Daca numele lor nu era scris, aceasta le pecetluia soarta.

Apocalipsa 21.1-3

Starea eterna, dupa imparatia de o mie de ani (21.1-8)

De la aceste scene infricosatoare Ioan isi ridica ochii sa priveasca scenele fericirii vesnice intr-un cer nou si un pamant nou. Pe pamantul de acum marea este marele element care desparte si in sarea apei ei curg necuratiile realizate de om in starea lui pacatoasa, si ele sunt facute inofensive. Ea nu va mai fi necesara in ziua aceea binecuvantata, cand nu mai sunt necuratii si despartiri. Primele opt versete ale capitolului 21 ne dau, deci, starea eterna care va urma mileniului si va ramane.

Dumnezeu Insusi va locui cu omul (21.2-3)

Trasatura principala a acestei stari va fi locuirea lui Dumnezeu cu oamenii in cortul Sau, care este identificat cu cetatea sfanta, Noul Ierusalim, cetate ■impodobita ca o mireasa pentru sotul ei■. Aceasta pare sa fie un amestec neobisnuit de simboluri pe care nu ne amintim sa le fi vazut in capitolele 17 si 18, la pretentiile false de a fi biserica, reprezentata de Babilonul cel mare si de

femeia atragatoare – o desfranata. In acest nou Ierusalim avem in simbol adunarea lui Dumnezeu care este mireasa lui Hristos. Ea coboara ■de la Dumnezeu■, deoarece ea este in intregime lucrarea Sa si vine ■din cer■, pentru ca din cer i-a fost chemarea si spre cer a plecat la venirea Domnului Isus pentru toti sfintii Sai. In acea ordine eterna a lucrurilor, gandurile proeminente sunt Dumnezeu si Omul. Persoanele Dumnezeirii nu sunt accentuate, desi Ele sunt prezente, asa cum erau cuprinse in Elohim, tradus Dumnezeu in Geneza 1.1. Distinctiile dintre oameni, cum sunt natiunile, se facusera ca rezultat al pacatului, de aceea aici ele dispar. A fost intotdeauna scopul lui Dumnezeu sa locuiasca impreuna cu omul; o indicatie se afla in Proverbe 8.31. Cand omul a fost creat in nevinovatie, apropierea lui Dumnezeu nu era mai mult decat ce citim in Geneza 3.8, ca El il vizita ■in racoarea zilei■. Cand Israel a fost rascumparat din Egipt, Dumnezeu Si-a facut locuinta in cort, in mijlocul lor. Acum prin Duhul, Biserica este locuinta Sa. In starea eterna dorinta Sa de a locui va fi in final implinita; si va fi intr-o masura deplina – locuinta lui ■Dumnezeu Insusi■.

Cortul lui Dumnezeu (21.3)

Cetatea sfanta este numita ■cortul lui Dumnezeu■, indreptandu-ne astfel gandurile la cel dintai tip al locuirii lui Dumnezeu printre cei din poporul Sau. Sunt doua cuvinte in Noul Testament traduse ■templu■. Unul inseamna intregul cladirilor sfinte si altul numai sanctuarul launtric. Cel dintai cuvint nu este folosit niciodata in Apocalipsa; intotdeauna al doilea. Astfel in capitolul 15.5 avem ■templul cortului marturiei■; adica locul preasfant sau sanctuarul dinauntru al cortului. Din nou, in capitolul 21.22 citim ca nu este loc preasfant in cetatea cereasca ■pentru ca Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic si Mielul sunt templul ei■. Aceasta ne poate ajuta sa intelegem de ce cortul si nu templul este cuvintul potrivit in versetul 3, desi in epistolele lui Pavel biserica este numita templul (sfanta sfintelor) lui Dumnezeu. Toate activitatile rascumpararii lui Dumnezeu au avut in vedere locuirea Sa cu oamenii si de aceea, ridicandu-Si cortul, El Isi exercita puterea in binecuvantare. Totusi foarte putin se spune despre partea pozitiva a acestui fapt. Se pare a fi rezumate la doua fapte. Intai, oamenii vor locui in prezenta lui Dumnezeu. In al doilea rand, ei vor fi in relatie cu El ca fii si astfel, ca invingatori, vor mosteni toate. Dar cat de mult se cuprinde in aceste fapte! A-L cunoaste pe Dumnezeu si a locui inaintea Lui intr-o relatie apropiata trebuie sa depaseasca in binecuvantare chiar si mostenirea tuturor lucrurilor.

Apocalipsa 21.4

Orice lacrima stearsa de Dumnezeu din ochii lor

Versetul 4 ne da binecuvantarea din partea ei negativa si pe aceasta o intelegem mai usor. Lucrurile care niciodata nu vor intra in acele scene fericite sunt dureroase si ne sunt familiare in prezent. Le cunoastem prea bine! Putem remarca faptul ca ■strigatul■ nu este totuna cu ■lacrimile■. Inseamna ■tipat■, de care lumea este plina astazi. Strigate de nemulțumire, de resentiment si amenintare sunt peste tot. Toate cele cinci lumi mentionate sunt rodul pacatului. Pe masura ce oamenii s-au inmultit pe fata pamantului, volumul lor a crescut. Venirea lui Hristos si stabilirea imparatiei Sale le va potoli, dar niciodata nu vor fi inlaturate in intregime si pentru totdeauna pana ce se va ajunge la starea eterna. Si atunci Dumnezeu Insusi va face acest lucru. Mana Lui va fi – placut gand! – cea care sterge lacrimile din orice ochi.

Apocalipsa 21.5

■Eu fac toate noi■

In starea eterna toate vor fi noi in sensul cel mai deplin al cuvintului. Cerul material si pamantul vor fi noi si ■toate lucrurile■ ce se vor afla in ele vor fi noi, potrivit versetului 5. Toate lucrurile pe care le cunoastem in prezent, despre care se spune ca sunt ■lucrurile dintai■ vor trece. Cel care lucreaza ca sa produca aceste lucruri noi create este ■Cel care seada pe tron■- adica Domnul nostru Isus Hristos. El a lucrat ca sa aduca in existenta vechea creatie, potrivit cu Geneza 1. El lucreaza din nou ca sa aduca in existenta pe cea noua. Ca inainte, tot asa si aici, cuvantul puterii Sale este suficient. In trecut, ■El a zis si s-a facut■ (Psalmul 33.9). Acum din nou El vorbeste si cuvintele Lui sunt: ■Eu fac toate noi.■ Amandoua sunt implinite cu aceeasi usurinta. Dar nu trebuie niciodata sa uitam ce sta intre aceste doua puncte. Rascumpararea trebuie implinita, si pentru aceasta era necesar ceva mai mult decat cuvantul Sau. Fara rascumparare si roadele ei minunate, scenele creatiei ar fi lipsite de o temelie solida.

Apocalipsa 21:6-7

Har de la Cel ce este mai presus de nevoile timpului (21.6)

Cel care sta pe tron Isi afirma Dumnezeuirea, pentru ca nimeni altul decat Dumnezeu poate fi Alfa si Omega, inceputul si sfarsitul tuturor lucrurilor. In lumina aceasta i Se prezinta lui Ioan, vorbind ca fiind Cel care locuieste in prezentul etern, mai presus si dincolo de orice problema a timpului. Dar la sfarsitul acestui verset El vorbeste din nou avand in vedere conditiile timpului, pentru ca setea nu este ceva care sa caracterizeze starea eterna. Setea este un simbol al dorintei nesatisfacuta, si aceasta caracterizeaza in mod deosebit timpul de acum. Pentru cel insetat inca mai este apa vietii, care se arata ca un izvor si este daruita fara plata. Asa este harul lui Dumnezeu, care se continua pana la sfarsit.

Invingatorii: cei ce au primit har (21.7)

De la harul din versetul 6 trecem la cel invingator din versetul 7. La prima vedere pare ca o schimbare completa dar, la urma urmei, nu inving decat cei care au primit har. Aceasta este ultima mentionare a biruintei sau a victoriei in cartea aceasta care este, asa cum am remarcat mai inainte cartea victoriei. Sfantii invingatori vor intra in stapanirea deplina a mostenirii, dar niciun sfant n-ar birui daca Mielul n-ar fi biruit, asa cum vedem in capitolul 5.

Apocalipsa 21.8

Despartirea vesnica de Dumnezeu a celor care au trasaturile diavolului

Insemnatatea teribila a versetului 8 este evidenta. Ea este in contrast cu invingatorii din versetul 7 si in amandoua versetele suntem purtati dincolo de limitele timpului si in intinderea fara sfarsit a eternitatii. Regiunea aceea limitata, arzand cu judecata sfanta a lui Dumnezeu, va fi a doua moarte

pentru cei aruncati acolo. Cea dintai moarte nu este anihilare. Daca ar fi fost, n-ar putea fi a doua. Moartea este despartirea sufletului de trup. A doua moarte va fi despartirea completa si absoluta a tuturor legaturilor care sunt cu Dumnezeu: totala despartire de tot ce se cuprinde in cuvintele viata, si lumina, si dragoste. Va fi o existenta, dar nu viata in sensul deplin si propriu al cuvintului. Lista celor peste care cade pedeapsa aceasta este instructiva si intunecata. Incepe cu cei fricosi si necredinciosi. Fiind fara credinta, ei s-au temut de om si nu L-au marturisit pe Isus ca Domn al lor. Cei care poarta caracterul diavolului, care este un ucigas, si s-au asemanat prin poftele si apucatuile lor cu puterile intunericului, vin imediat. Lista se termina cu ■toti mincinosii■, pentru ca a minti este o alta caracteristica a diavolului, si inselaciunea ia o varietate de forme subtile. Invingatorii din versetul 7 sunt fii ai lui Dumnezeu. Cei condamnati din versetul 8 se recunosc ei insisi ca fii ai celui rau. Ei ii impartasesc soarta. Dincolo de punctul unde am ajuns, Scriptura nu ne mai duce. Starea eterna este ceva ce se afla dincolo de capacitatea mintilor noastre. Dumnezeu va fi atunci totul in toti, dar nu este data in detaliu nicio descriere. Daca ar fi fost data, ne-ar fi de neinteles in starea in care suntem acum, putem deduce acest lucru din ceea ce ne spune apostolul Pavel in 2 Corinteni 12.4. Gasim totusi invatatura adanca in ceea ce ni se spune.

Apocalipsa 21.9-10

Contrast intre Babilon si Noul Ierusalim, sotia Mielului

Ioan primeste acum o viziune noua, o descriere care incepe cu versetul 9. Doua precizari de un fel general pot fi facute cu privire la ea. Intai, ea este intr-un contrast clar cu viziunea data de Babilon, desfranata cea mare din capitolul 17 si 18. In amandoua cazurile viziunea este introdusa de catre unul dintre ingerii care aveau cele sapte potire, dar, pentru a vedea Babilonul, Ioan a fost dus in duh in pustiu, in timp ce, pentru a vedea Ierusalimul sfant, el este dus pe un munte mare si inalt. Un pustiu este o regiune unde se vede in special blestemul care este asupra creatiei din cauza pacatului omului, potrivit cu Geneza 3.18. Suind un munte inalt, un om merge atat de departe cat il pot duce picioarele spre cer si departe de ceata si intinaciunea pamantului. In al doilea rand, Ioan vede in viziune cetatea sfanta, mireasa, sotia Mielului, nu asa cum va fi in starea eterna, ca in versetele 2 si 3 din acest capitol, ci asa cum va fi in legatura cu scena mileniului. Faptul ca citim despre cele 12 semintii ale lui Israel, despre natiunile care vor fi vindecate si salvate si despre mai-marii pamantului, fac clar lucrul acesta. Deci cand Ioan vede cetatea coborand din cer de la Dumnezeu, in versetul 10, o vede coborand ca sa fie in legatura cu pamantul mileniului, la inceputul acelei epoci. Cand a vazut-o coborand, in versetul 2, era la inceputul starii eterne, dupa terminarea mileniului. Recunoasterea acestui fapt mareste valoarea cuvintelor din versetul 2, ■pregatita ca o mireasa impodobita pentru sotul ei■. O mie de ani s-au scurs, totusi frumusetea ei de mireasa pentru inima lui Hristos este aceeași si proaspata ca intotdeauna.

Apocalipsa 21.10-11

Cetate de la Dumnezeu, avand slava Lui

Ca si cu Babilonul, asa avem si aici impreuna cele doua simboluri ale unei femei si ale unei cetati. Ele apar la suprafata cu totul nepotrivite, dar nu tot asa este cand venim la semnificatia lor. Unul face cunoscut ce va fi biserica lui Hristos; celalalt, ce va fi ea pentru El; ca mireasa, obiectul dragostei Lui, iar ca cetate, centrul din care se va arata puterea Sa administrativa. Cetatea desfranata, Babilonul, era caracterizata de faptul ca era ■mare■; cetatea-mireasa, Noul Ierusalim, este caracterizata de faptul ca este de la Dumnezeu si de aceea este sfanta si cereasca si are gloria lui Dumnezeu – nu gloria omului. Asa fiind lucrurile, ea coboara deasupra pamantului ca un luminator si ■stralucirea■ ei este asemanata cu ■o piatra de iaspis cristalin■. Iaspisul este mentionat in adevar de trei ori in descrierea cetatii si o alta ocazie cand se intalneste acest cuvint este in descrierea Celui care sta pe tron in capitolul 13. Ceea ce El descrie pe Dumnezeu descrie si cetatea aceasta.

Apocalipsa 21.12-21

Zidul si cele 12 porti ale cetatii (21.12-13)

Versetele 12-21 se ocupa cu zidul, portile, temeliile si cetatea insasi. Le vom cerceta in ordinea aceasta. Zidul este descris ca mare si inalt. Nicio putere potrivnica nu poate forta vreo intrare. Raul este cu totul exclus. Masura lui era de 144 coti (versetul 17), patratul lui 12, care este numarul administrarii. Aici este administrarea intr-o astfel de perfectiune incat sa tina afara orice ar putea fi gresit. Totusi zidul nu era intr-un mod absolut continuu: erau 12 porti, cate trei pe fiecare din cele patru parti ale lui. Portile sunt facute pentru a putea iesi afara si a intra, incat cetatea, desi bine protejata de zidurile ei, nu este o unitate care sa fie limitata la ea insasi si izolata. Va fi o comunicare ferocita intre ea si pamantul milenial. Cel care se apropie de ea afla un inger la fiecare poarta, incat totul este sub supraveghere. Mai mult, fiecare poarta este o perla; o amintire, am putea spune, pentru toti cati se apropie de ea, ca cetatea insasi, ca ■sotie■ reprezinta acea ■perla de mare pret■ pentru care Domnul ■a vandut tot ce avea■. Cei care ies din ea afla la porti inscrite numele semintilor lui Israel, indicand traseul pe care il au cei care calatoresc spre pamantul ferocit de sub cetate. Toata administrarea acelei zile va porni de la tronul din metropola cereasca si va ajunge la pamant prin intermediul lui Israel.

Temeliile zidului cetatii (21.14, 19, 20)

Aici de asemenea este o cetate care are temelii, si Dumnezeu este mesterul si ziditorul ei (Evrei 11.10). Apare din nou 12, ca numar al temeliiilor si, pe fiecare, numele unuia dintre apostolii Mielului. Biserica este zidita pe temelia apostolilor si profetilor, potrivit cu cele scrise in Efeseni 2.20, incat aceasta ne confirma gandirea ca intr-un fel simbolic cetatea ne vorbeste despre biserica. Iar temeliile sunt impodobite cu pietre pretioase: o piatra la fiecare temelie. Cea dintai are iaspis, care, dupa cum am vazut, este o descriere a lui Dumnezeu Insusi. Ceea ce vorbeste despre Dumnezeu este aici la fiecare temelie, dar fiecare piatra intr-un fel sau altul actioneaza ca o prisma, reflectand nuantele variate care formeaza lumina. Temeliile insesi ale cetatii stralucesc cu lumina lui Dumnezeu, dar care este reflectata in asa fel incat oamenii sa-i aprecieze detaliile pline de culori.

Cetatea masurata de un inger cu o trestie de aur (21.15-21)

Cetatea insasi, si portile ei, si zidurile ei sunt masurate de un inger care foloseste o trestie de aur. In felul acesta standardul masuratorii este divin si cetatea se prezinta ca un cub perfect cu dimensiuni imense. Un stadiu ar putea fi de 185 sau 190 metri, iar 12.000 de stadioane ar fi cam 2.200 km. Faptul ca inaltimea ei era cat lungimea si cat latimea, ne ajuta sa confirmam gandul ca avem a face nu cu un limbaj literal, ci simbolic. In numaratoarea aceasta intalnim din nou 12, numarul administrarii, si insasi strada cetatii este de aur ca sticla transparenta. In cetatile pamantului strada este locul unde se acumuleaza murdaria. Aici totul este curatie divina si transparenta, si asa cum este cetatea este si guvernarea care porneste de la ea.

Apocalipsa 21.22-23

Cetatea luminata de gloria lui Dumnezeu si a Mielului

Versetele 22 si 23 ne dezvaluie in ce consta gloria cetatii. Ierusalimul pamantesc din timpul mileniului va avea templul Domnului ca incununare a gloriei lui. Ezechiel vede aceasta in viziune si ii noteaza masurile in capitolul 40-48. Gloria Ierusalimului ceresc este ca el nu are templu, pentru ca Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic si Mielul sunt templul ei; adica acolo Ei straluesc in gloria Lor fara a fi nevoie de ceva in plus. In expresia ■Domnul Dumnezeu Atotputernic■ avem referinta la cele trei nume sub care Dumnezeu S-a descoperit in timpurile Vechiului Testament, si cu El este unit in termeni egali Cel care a fost odata Mielul smerit, neapreciat si nesocotit de oameni. Aici nu este nicio mentionare a lui Dumnezeu ca Tata, dar aceasta este, gandim, pentru ca sublinierea nu este pe relatia in care este asezata biserica, ci pe administrarea care ii este incredintata. Printre oameni administrarea este atat de des nereusita din cauza nedreptatii sau ignorantei. Aici insa totul este marcat de lumina perfecta a lui Dumnezeu. Gloria lui Dumnezeu lumineaza cetatea si ■lumina■ ei, mai corect ■lampa■ ei este Mielul. In El va fi concentrata si facuta disponibila pentru cetate. Orice lumina naturala este inlocuita si acolo nu mai este nevoie de ea.

Apocalipsa 21:24-27

Cetatea cereasca – gloria regilor pamantului (21.24)

Versetul 24 arata ca desi lumina isi are locasul in cetate, ea este trimisa spre pamant pentru ca natiunile mantuite sa se bucure de ea. Toate activitatile lor vor fi guvernate de ea si in felul acesta vedem cum in sfarsit cerul si pamantul vor fi intr-o intelegere binecuvantata, asa cum face aluzie Osea 2.21, 22. Dar dupa cum lumina lui Dumnezeu coborara din sfanta cetate, tot asa in ea se va aduce gloria si onoarea regilor pamantului si ai natiunilor. In capitolul 17.2 am vazut pe mai-marii pamantului avand de a face cu Babilonul fals, inainte de venirea lui Hristos. Acum ei plecasera acolo unde le este condamnarea, cu toate natiunile care au uitat pe Dumnezeu. Regii si natiunile din capitolul nostru sunt cei care au trecut in binecuvantarea mileniului, intr-o supunere fericita fata de Domnul. Lumina cereasca straluceste asupra lor si gloria si onoarea se revarsa inapoi in cetate, de la ei de pe pamant. Aici este portretizata o scena care ar putea entuziasma orice inima; ea poate fi intrecuta numai de bucuriile cetatii insesi.

Noapte nu va fi acolo (21.25-26)

Aceste relatii incantatoare sunt neintrerupte in ce priveste cetatea. Portile ei nu sunt niciodata inchise, pentru ca in ea este continuu zi. Daca am compara faptul acesta cu Isaia 60.11 am vedea un contrast instructiv. In ziua aceea fericita portile Ierusalimului pamantesc vor fi mereu deschise. Va fi noapte acolo, pentru ca este scris: ele ■nu vor fi inchise nici zi, nici noapte■. In acea cetate vor intra ■bogatia■ natiunilor si mai-marii lor. In felul acesta pe pamant lucrurile vor fi la un nivel mai jos, desi este si asemanare cu cetatea cereasca, si aceasta va fi mai clar vazuta in ultima parte a acestui capitol.

Numai cei scrisi in cartea vietii Mielului intra in cetate (21.27)

Din cetatea sfanta va fi cu totul exclusa orice forma de rau, de intinare si de neadevar, si vor intra in ea numai cei scrisi in cartea vietii Mielului. Cu greu s-ar putea spune aceasta despre Ierusalimul pamantesc, chiar si in perioada mileniului.

Apocalipsa 22.1

Apa vietii iesind din tronul lui Dumnezeu si al Mielului

Am vazut mai inainte ca nu este templu in cetatea sfanta, intrucat Dumnezeu si Mielul sunt Templul ei. Versetul cu care incepe capitolul 22 arata ca tronul lui Dumnezeu si al Mielului este acolo, si aceasta este spus din nou in versetul 3. Din tron iese apa vietii ca un rau curgator. Niciun tron pamantesc – nici chiar cel mai bun dintre ele – nu s-a dovedit a fi in sine un izvor de viata. Stapanirea lor a fost prea opresiva sau prea slaba, sau hotararile lor, inainte de a ajunge la popor, au fost prea intinate in trecerea prin mijloace mai putin omenesti. Aici in cele din urma este un tron al dreptatii absolute care da binecuvantare, si viata ii este rezultatul. Pe langa acestea, cetatea din care curge viata catre oameni este pazita de orice fel de intinare si de aceea nimic murdar nu poate fi in apele ei. Ea este curata, ■stralucitoare ca cristalul■. Citim despre Sionul de pe pamant ca locul unde ■a poruncit Domnul binecuvantarea, viata pentru totdeauna■ (Psalmul 133.3). Acum contemplam izvorul ceresc de unde vin toate.

Apocalipsa 22.2

Pomul vietii in timpul mileniului

Raul vietii hraneste si intretine pomul vietii si pomul acesta este in mijlocul strazii de aur. Gandurile ne sunt duse indata la Geneza 2 si 3. In conditia sa de inocenta Adam avea doi pomi la care putea ajunge. Pomul vietii nu ii era interzis, ci pomul cunostintei binelui si raului. El a trecut pe langa cel de la care putea lua ceva si s-a oprit la cel care ii era interzis. Ca om cazut, pomul vietii a ajuns sa fie dincolo de posibilitatea lui de a ajunge la el, printr-un act al unei fiinte ingeresti, incat niciodata sa nu se poata ajunge la el prin orice ar face omul. N-a fost vreo rezolvare a acestei probleme teribile care s-a ridicat, pana ce S-a aratat Fiul lui Dumnezeu ca sa inlature pacatul prin insasi jertfirea Sa. Atunci, si numai atunci, responsabilitatea asumata prin cunoasterea binelui si raului a fost rezolvata si

Hristos inviat a ajuns. Pomul Vietii pentru oameni. Este un fapt tot atat de adevarat astazi cum va fi atunci cand acest ■pom al vietii■ va fi ■in paradisul lui Dumnezeu■ (Apocalipsa 2.7). Pe acest pom slavit este intalnit din nou numarul doisprezece. Rodul lui are o diversitate a numarului doisprezece si produce de douasprezece ori pe an. Rodele se pare a fi pentru cetatea cereasca, dar frunzele vor aduce vindecare natiunilor. Mentionarea lumilor, natiunilor si vindecarii arata ca intreaga scena se refera la mileniu, si nu la starea eterna.

Apocalipsa 22.3

Nimic vrednic de blestem; si robii Lui li vor sluji

Cand am observat cate ceva din starea eterna, la inceputul capitolului 21, am vazut ca multe din detaliile date sunt intr-un fel negativ – mentionarea a ceea ce nu va fi atunci. Aceeasi trasatura o gasim si aici. Cetatea nu are templu, nici nevoie de soare si de luna, si nici posibilitate de intinare. Acum aflam ca nu va mai fi niciun blestem si se repeta ca nu va mai fi noapte (in versetul 5). De indata ce a intrat pacatul, a intrat si blestemul, asa cum poarta marturie Geneza 3. Introducerea legii a facut doar ca blestemul sa fie mai accentuat, iar Maleahi, ultimul cuvânt profetic catre poporul de sub lege, foloseste clar acest cuvânt; este in adevar ultimul cuvânt al Vechiului Testament. Neascultarea celui dintai om a adus blestemul. Ascultarea Celui de a Doilea, chiar pana la moarte, a pus bazele pentru inlaturarea lui. Cand tronul lui Dumnezeu si al Mielului este asezat in ceate, atunci blestemul se va sfarsi pentru totdeauna. Orice neascultare va disparea. Autoritatea divina va fi pe deplin recunoscuta, si dreptatea, neavand ceva care sa i se impotriveasca, se va exercita pur si simplu in binecuvantare. De aceea citim aceste cuvinte: ■robii Lui li vor sluji■. Dar, daca ei au fost robii Lui nu l-au slujit intotdeauna? am putea intreba. Raspunsul ar trebui sa fie: numai in parte. Cat de des motive egoiste au fost amestecate in slujirea pentru El; si, cu cat mai mult ar avea o gandire spirituala, cei credinciosi ar fi mai constienti de faptul acesta. Acum in sfarsit firea pacatoasa din ei va fi inlaturata si ei li vor sluji in adevar. Tot ce li s-a incredintat pentru a infaptui voia lui Dumnezeu si a Mielului se va implini in mod complet.

Apocalipsa 22:4-6

Vom vedea fata Lui si vom reflecta lumina Lui (22.4)

Vin apoi aceste cuvinte pline de slava: ■ei vor vedea fata Lui■. Fata Lui este in legatura cu gloria adusa de revelatia Sa Insași. Cand legea a fost data si calcata, Moise a gasit har inaintea lui Dumnezeu si in felul acesta incurajat, a spus: ■Arata-mi, Te rog, gloria Ta■ (Exod 33.18). Raspunsul a fost: ■Tu nu-Mi poti vedea fata, pentru ca omul nu poate sa Ma vada si sa traiasca.■ Sub har contrastul este mare. Noi putem spune: ■Dumnezeu a stralucit in inimile noastre, ca sa facem sa straluceasca lumina cunostintei slavei lui Dumnezeu pe fata lui Isus Hristos■ (2 Corinteni 4.6). Dar ceea ce avem aici depaseste cu mult acestea. Adusi in favoarea Lui, vom fi in lumina deplina a cunoasterii lui Dumnezeu, revelata in mod perfect in Hristos. Se va implini cererea Domnului nostru: ■Sa fie impreuna cu Mine si aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca sa vada gloria Mea■ (Ioan 17.24). Vom vedea fata lui Dumnezeu pentru totdeauna, privindu-L pe El. In legatura cu

aceasta vin urmatoarele cuvinte: ■Nunmele Lui va fi pe fruntile lor.■ In capitolul 13 am vazut ca toti cei ce urmau fiarei trebuiau sa aiba semnul sau numele pe fruntile lor, declarand astfel supunerea fata de ea si faptul ca o reprezentau. Acestia vor ajunge, dupa cum am vazut, sub mania lui Dumnezeu. Noi vom purta numele lui Dumnezeu si al Mielului, in locul cel mai proeminent, declarand supunerea fata de El si reflectand asemanarea Sa ca reprezentanti ai Sai.Ar fi dificil sa concepi vreun lucru mai binecuvantat decat acesta – sa locuiesti in lumina Lui si sa reflectezi asemanarea Lui pentru totdeauna. Este de notat faptul izbitor al repetarii de trei ori a cuvintului ■Lui■, nu al ■Lor■. Dumnezeu si Mielul sunt amandoi prezentati cu un pronume singular. Ei sunt deosebiti in mod clar; dar Ei sunt una. Este o alta indicatie a Dumnezeirii lui Hristos.

Niciodata noapte (22.5)

Fiind adusi astfel in stralucirea luminii vii, toata intunecimea mortii s-a dus pentru totdeauna si nu mai este nevoie de vreo lampa neinsemnata a omului. Capitolul nostru incepe cu viata si continua cu lumina. Dragostea nu este mentionata, este numai dedusa, deoarece cetatea este mireasa, sotia Mielului. si aceasta, fara indoiala, pentru ca este vorba de cetate, care face cunoscut nu dragostea, ci este centrul administrarii divine.

A domni in vecii vecilor (22.5)

Cuvintele de la sfarsitul descrierii sunt: ■ei vor domni in vecii vecilor.■ Dupa cum am invatat la inceputul cartii, sfintii sunt facuti o imparatie de preoti pentru Dumnezeu; adica ei sunt preoti si regi. Mai departe, dupa cum apostolul Pavel a spus corintenilor, ■sfintii vor judeca lumea■. Si iarasi, ■noi vom judeca pe ingeri■. Acesta este gandul lui Dumnezeu, hotarat de mult timp. Acum il aflam ca este adus la indeplinire.Aici deci sunt lucruri care se ridica mai presus de puterile noastre slabe de intelegere in prezent. Totusi ele sunt, binecuvantat fie Dumnezeu, in mod profund reale, stabilite la timpul lor, pentru a fi stabilite pentru totdeauna.In versetul 5 am citit ultimul cuvint al revelatiei profetice si in el am fost condusi spre o conditie de binecuvantare mult mai presus de cele mai inalte ganduri ale noastre. In Geneza 3 l-am vazut pe om departandu-se de lumina lui Dumnezeu – atat cat i-a fost daruita – s-a afundat in noapte spirituala si a devenit un sclav al pacatului. Aici ii vedem pe oamenii rascumparati care au primit ■plinatatea harului si darul liber al dreptatii■ aratat in lumina vesnica si ei ■vor domni in viata, prin Acel unul singur, Isus Hristos, asa cum a scris apostolul Pavel in Romani 5.17.

Afirmarea adevarului revelat (22.6)

De aceea nu suntem surprinsi ca versetul 6 ne da o afirmare solemna a adevarului despre viitorul minunat dezvaluit. Apostolii au facut cunoscut puterea si venirea Domnului, iar Petru ne asigura ca ei n-au urmarit niste basme mestesugit alcatuite (vezi 2 Petru 1.16). Aici contemplam slavi care se intind in eternitate si care ar fi dincolo de credinta, daca nu ne-ar fi fost garantate ca ■vrednice de crezare si adevarate■.

Apocalipsa 22:7-9

Iata, Eu vin curand (22.7)

Totodata ele sunt lucruri ■care trebuie sa aiba loc in curand■. Afirmatia aceasta intentioneaza desigur sa ne comunice ca noi trebuie sa socotim timpul potrivit estimarii divine si nu a noastra. Cuvantul tradus ■curand■ este aproape acelasi intalnit si in versetul 7, unde avem cea dintai dintre cele trei anunturi: ■Eu vin curand■, care se intalnesc in versetele de incheiere a acestei carti. ce inseamna pentru noi multe secole nu sunt decat cateva minute pe ceasul mare al lui Dumnezeu. Inclinam sa gandim totusi ca acest cuvant inseamna ca, atunci cand are loc o lucrare divina, ea este marcata de iuteala, reprezentare, asa cum se spune in Romani 9.28: ■Domnul va indeplini pe deplin si repede pe pamant cuvantul Sau.■ Cand va veni Domnul Isus, nu vor fi manifestari incete si de lunga durata, ci va fi ca fulgerul, o clipa. In timp ce asteptam venirea Lui, binecuvantarea noastra sta in tinerea spuselor profetiei pe care o cercetam. Vom ■pazi■ cuvintele ei daca le pastram in gandurile noastre in asa fel incat ele ne vor governa viata. Am auzit despre studiul profetiei ca fiind doar un lucru intelectual. Desigur, s-ar putea sa fie numai atat, dar intentia lui nu este numai atat. Daca pazim spusele profetiei, vom fi imbogatiti cu intelegerea scopului pe care il are Dumnezeu, cu planurile pe care le are inaintea Sa si caile pe care se va ajunge la implinirea lor. Vom fi de asemenea binecuvantati de siguranta biruintei depline care va incununa toate judecatile si caile Sale.

A te inchina numai lui Dumnezeu (22.8-9)

Efectul tuturor acestora asupra lui Ioan a fost foarte mare, asa cum in adevar trebuie sa fie asupra noastra care le citim. Impulsul de a te inchina era drept, fara indoiala, desi a cadea la picioarele ingerului era un lucru gresit. Faptul acesta a fost respins indata de inger, pentru ca el avea mai degraba locul unui rob, si in privinta aceasta era egal cu Ioan si cu profetii, sau chiar cu toti cei care isi iau locul de ascultare fata de cuvantul lui Dumnezeu. Numai lui Dumnezeu trebuie sa ne inchinam. Niciun inger nu va accepta ca cineva sa i se inchine lui, desi dorinta cea mai aprinsa a lui Satan, marele inger cazut, aceasta era, asa cum ni se arata in Matei 4.9.

Apocalipsa 22.10

Profetia nepetcuita

Versetul 8 si 9 sunt un fel de paranteza. Trebuie sa legam versetele 10 si 11 de versetul 7. Cuvintele profetiei care sunt atat de profitabile celui care le pazeste, nu trebuie pecetluite, ci tinute deschise pentru oricine doreste sa le cunoasca. Contrastul cu sfarsitul cartii Daniel ne izbeste indata. El avea sa ■tina ascunse si pecetluite cuvintele acestea pana la timpul sfarsitului■ (Daniel 12.9). Epoca in care traim noi – pe care am putea-o numi dispensatia crestina – este ■timpul sfarsitului■ sau, asa cum spune Ioan in epistola lui, ■ceasul din urma■ (2.18). Duhul Sfânt a venit si ceea ce inainte era inchis, acum este deschis, si ceea ce este revelat nu trebuie pecetluit. Fara indoiala este, de asemenea, adevarat ca suntem acum in ultimele zile ale acestui timp din urma, incat toata aceasta profetie nepetcuita trebuie sa aiba un interes special pentru noi.

Apocalipsa 22.11-13

Starea fiecaruia ramane asa cum va fi in clipa venirii Domnului (22.11-12)

Versetul 11 este de asemenea in legatura cu ■lata, Eu vin curand■ din versetul 7, de asemenea cu aceleasi cuvinte ale Domnului de la inceputul versetului 12. Venirea Domnului va da tuturor o stare care va ramane aceeaasi, buna sau rea. Astazi sunt oameni nedrepti si cu tot felul de pacate; sunt si oameni drepti si sfinti. Dar astazi cel nedrept poate fi indreptatit si cel cazut in pacate poate fi nascut din nou si poate intra in randurile celor sfinti. Cand va veni Domnul, starea fiecaruia va ramane de neschimbat. Gandul acesta deosebit de solemn sa-si aiba greutatea lui in noi toti!Pe langa aceasta, asa cum arata versetul 12, venirea Domnului va insemna scaunul de judecata, unde fiecare isi va avea evaluata si rasplatita lucrarea potrivit cu meritul ei. Acesta este un gand foarte solemn pentru fiecare credincios. Dupa rapirea sfintilor vine scaunul de judecata al lui Hristos.

Alfa si Omega, puternica afirmare a Dumnezeirii Domnului Isus (22.13)

S-ar parea ca, dupa ce a rostit cele scrise in versetul 11, ingerul dispare si se aude numai glasul lui Hristos, Cel care vine. El este Alfa si Omega, Cel dintai si Cel din urma, Inceputul si Sfarsitul. Cu greu ar putea fi o afirmatie mai puternica a Dumnezeirii Sale ca aceasta. Nicio fiinta creata, oricat de inaltata, n-ar putea vorbi in felul acesta. Aceasta garanteaza corectitudinea tuturor judecatilor Sale si faptul ca orice rasplata daruita de El va fi in totul potrivita cu ceea ce i se cuvine.

Apocalipsa 22.14-15

Despartirea pentru eternitate intre cei cu hainele spalate si cei caracterizati de pacat

Din nou vedem doua clase in versetul 14 si 15 – cei sfinti si cei ramasi in pacatele lor. Versetul 14 spune: ■Ferice de cei care isi spala hainele■; adica altadata erau murdari, dar au fost curatiti. Numai in felul acesta poate avea cineva dreptul la pomul vietii sau sa aiba intrare in cetatea sfanta. Cei spalati sunt inaintea. Cei caracterizati de relele versetului 15 sunt afara. Apostolul Pavel daduse instiintarea: ■Paziti-va de cainii aceia! Paziti-va de lucratorii aceia rai!■ (Filipeni 3.21) si aici ii aflam pe unii ca acestia inlaturati pentru totdeauna. Pe langa aceasta, el aratase clar ca astazi in adunarea lui Dumnezeu este o recunoastere divina a celor ■dinauntru■ si a celor din lume, ■din afara■ (1 Corinteni 5.12-13), incat aici aflam aceeaasi separare mentinuta si dusa in eternitate

Apocalipsa 22.16

Isus, steaua stralucitoare de dimineata

Dar in timp ce Apocalipsa se apropie de sfarsit, El ni Se prezinta nu numai in felul in care sa ne intoarcem inapoi la prezicerile Vechiului Testament a rasariturii Soarelui dreptatii, ci in al doilea rand, in legatura mai distinct cu nadejdile Noului Testament. El fusese prezis venind ca o ■stea a lui Iacov■ (Numeri 24.17) fara vreo referinta la dimineata. Ca Steaua stralucitoare a diminetii, Isus ni Se prezinta ca Acela care vine mai inainte de rasaritul zilei si ca o garantie a ei. Acum Israel nu-L cunoaste in felul acesta, pentru ca a fost respins si tratat ca inselator. Biserica, si numai Biserica Il cunoaste in caracterul acesta si are dreptul sa-si mentina aceste sperante ceresti, centrate in El,

care se vor realiza mai inainte de a se arata ziua glorioasa pentru Israel si pentru pamant. In felul acesta, in versetul 16 Domnul Isus ni Se adreseaza personal ca Acela in care sunt centrate toate sperantele si pentru cer si pentru pamant, si El Se dezbraca de Sine Insusi, pentru a vorbi astfel, de toate titlurile si onorurile Sale, pentru ca mai simplu si efectiv sa Se prezinte pe Sine Insusi. In felul acesta Se adreseaza mai direct inimilor celor ai Sai. Ca urmare este un raspuns imediat.

Isus, Radacina si Vlastarul lui David

Versetul 16 are in el un element de contrast daca il comparam cu cel dintai verset al cartii. Descoperirile profetice date de Dumnezeu lui Isus Hristos si transmise noua de ingerul Sau prin Ioan, acum sunt complete. Ingerul prin care au fost comunicate a disparut. Isus Insusi ramane si in versetul acesta si in cele urmatoare se aude numai glasul Lui. In primul rand El aproba tot ceea ce a fost transmis prin slujirea ingerului si ceea ce a fost trimis de El. Nu trebuie sa gandim ca marturia profetica a fost ceva mai jos decat divina, desi a ajuns la noi in felul acesta. Marturia a fost data in cele sapte adunari din Asia, cum se precizeaza in capitolul 1.4, dar prin ele este intentionata iluminarea intregii adunari pana ce va veni El. Dupa ce a aprobat intreaga carte, Domnul Isus, folosind numai numele Sau personal, ni Se prezinta in doua feluri. Intai, ca Radacina si Vlastarul lui David, care ne da demnitatea Sa in omenire pentru imparatie si pentru stapanirea intregului pamant. Sa citim Psalmul 78.65-72 si apoi 2 Samuel 23.1-5. Aceste pasaje arata ca printr-o interventie speciala a puterii divine David a fost ridicat in pozitia imparateasca, si cum el a fost o imagine imperfecta a Unuia infinit mai mare care avea sa coboare din el in ce priveste trupul. De aceea in Isaia 11.1 se vorbeste de Hristos ca de o Ramura care iese din tulpina lui Isai si un Vlastar din radacinile caruia vor fi roade. Aici El ni Se prezinta clar ca vlastar al lui David. Dar in acelasi capitol din Isaia, in versetul 10, El este prezentat ca ■Vlastarul lui Isai■ care va fi ■in ziua aceea■ si corespunde cu ce avem in capitolul nostru. El este ■tulpina■ si ■radacina■ in Isaia; este ■Vlastar■ si ■radacina■ in Apocalipsa. In cele dintai cuvinte este proeminent gandul omenirii Lui; in cuvintele din urma, Dumnezeirea Lui. Si apoi – revenind la 2 Samuel 23 – cand in cele din urma El stapaneste peste oameni in dreptate si in temere de Dumnezeu, El va fi ■ca lumina diminetii, ca rasaritul soarelui in dimineata fara nori■. In imaginea aceasta izbitoare si poetica se arata inceputul zilei stralucitoare a mileniului pamantului, cand El va veni.

Apocalipsa 22.17

Invitatie de a veni si cei ce n-au venit

A doua propozitie se refera la cei care au auzit acest strigat dar pana acum inca nu i s-au alaturat lui. Este vreunul dintre cititori in situatia aceasta? Atunci esti invitat sa fii impreuna cu Duhul si mireasa si sa-ti adaugi acest ■Vino■ la al lor. Cu cat intelegem mai mult partea noastra in Adunare si locul pe care Adunarea il are ca mireasa a lui Hristos, cu atat mai mult vom dori venirea Mirelui. Propozitiile a treia si a patra cuprinse in versetul 17 ne dau siguranta fericita ca pana ce va veni El, apa vie pe care o daruieste evanghelia este la dispozitia fiecarui suflet insetat. Daca Domnul nostru vorbeste, asa cum face aici, noi care suntem niste simpli robi ai Sai ne putem adresa cu indrazneala oamenilor cu aceleasi cuvinte, plini de incredere. Este o bucurie sa stim ca intocmai cum ne putem indrepta spre El care este Steaua stralucitoare de dimineata si-l spunem: ■Vino!■ tot asa ne putem indrepta

spre oameni in general si catre cei insetati in special si sa-i indemnam sa vina sa ia apa vietii, fara plata. Pana ce aceasta perioada a harului va fi inlocuita cu o perioada a judecatii, invitatia evangheliei trebuie sa fie facuta cunoscut. Ea este pentru ■oricine vrea■ si putem fi siguri ca in final se vor gasi unii care prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu vor voi sa ia.

Duhul si Mireasa spun: Vino!

Putem afla incurajare in faptul ca la sfarsitul acestei carti, si de fapt al Noului Testament ca intreg, Duhul Se arata ca inca a ramas, si mireasa ca inca existand ca o entitate pe pamant. Decaderea care s-a aratat atat de trist in biserica de nume, dupa cum este indicat profetic in capitolele 2 si 3, n-a oprit lucrarea Unuia si n-a distrus pe celalalt. Duhul locuieste in biserica, in mireasa, si de aceea intr-un glas se aude raspunsul: ■Vino!■ acesta este faptul; dar avem sa ne cercetam pe noi insine daca suntem in totul in armonie cu acest strigat. Ne temem ca prea multi crestini urmaresc inca imbunatatirea lucrurilor de pe pamant sau cat de cat evenimente pentru o conditie ideala a lucrurilor care sa fie produse prin predicarea evangheliei, punand mare accent pe implicatiile lor sociale, si de aceea cu greu s-ar alatura acestui strigat.

Apocalipsa 22.18-19

Cine adauga sau scoate ceva din Cuvantul lui Dumnezeu

Este un fapt deosebit de solemn in versetele 18 si 19. A falsifica o parte din Cuvantul lui Dumnezeu este un lucru de care se presupune ca nu se va face vinovat un credincios adevarat. Sa notam ca pacatul acesta poate fi facut adaugand unele cuvinte sau scotand din ele. In zilele de altadata primul pacat a fost cel al fariseilor, al doilea cel al saducheilor. Unii adaugau traditia lor, care avea ca efect desfiintarea adevaratului Cuvant al lui Dumnezeu. Ceilalti adoptau vederi rationaliste si refuzau sa creada in inviere, sau in inger, sau in duh si in felul acesta inlaturau mult din Cuvantul divin. Desi numele acestora sunt inechitate, spiritul lor este viu si astazi, iar avertizarea aceasta este foarte necesara. Amenintarea din ultima parte a versetului 19 este foarte grava: scoaterea partii lui de la pomul vietii. Trebuie sa notam ca schimbarea ■cuvintelor■ este interzisa. Avem un anunt final chiar aici la sfarsit, ca toate cuvintele Scrierilor divine sunt inspirate. Inspiratia cuvant cu cuvant este sustinuta chiar la sfrsit. Daca nu am avea o inspiratie cuvant cu cuvant, n-am avea deloc inspiratie. Este usor de inteles acest lucru, daca ne indreptam gandurile la aranjamentele din lume. Legile tarii nu sunt desigur inspirate, dar ele sunt autoritate si au fost decretate de parlament in forma scrisa, fraza cu fraza, cuvant cu cuvant. In curtea de apel se face frecvent caz de insasi cuvintele legii, stiind ca ele sunt valabile si nu pot fi desconsiderate sau alterate. Daca un avocat da la o parte cuvintele legii intr-o actiune legala si pretinde sa interpreteze ceea ce se numeste ■spiritul legii■ separat de cuvintele ei, va fi repede dovedit ca este gresit si numai cuvintele ar avea autoritate si ar governa acel caz. Sa tinem seama de cuvintele acestei profetii si de fiecare alta parte a Scrierilor divine.

Apocalipsa 22.20

Ultimele cuvinte ale Domnului Isus: ■Eu vin curand■

In versetul 20 avem ceea ce putem privi ca ultimele cuvinte ale binecuvantatului nostru Domn in Sfintele Scripturi – ultimul Sau cuvânt inspirat către Adunarea Sa. El tocmai marturisise despre integritatea si autoritatea cuvântului Sau sfânt, in sa spunând ■daca adauga cineva la acestea■ (versetul 18), gândim ca El Se referea la tot continutul acestei carti minunate, in adevar la tot ce avem in Scripturi. Iar ultimul cuvânt al marturiei Sale este: ■Da, Eu vin curând.■ In felul acesta pentru a treia oara in acest capitol de incheiere El anunta venirea Sa. Dat fiind acest lucru, cât de extraordinar este faptul ca însusi gândul venirii Sale s-a dus din gândirea bisericii timp de veacuri, si chiar a fost tagaduit sau explicat gresit. Fara indoiala explicatia sta in faptul ca biserica a alunecat in lume si si-a îndreptat gândurile spre pamant, asa cum i s-a spus in scrisorile către Pergam si Tiatira in capitolul 2. Inselata de ispitele pamantesti, venirea lui Hristos ceresc si-a pierdut atractia. Sa privim la El, pentru ca nu cumva acelasi proces sa aiba loc in inimile si in vietile noastre. Daca stim care este in adevar partea si perspectiva noastra, vom afla ca venirea Sa este atractiva mi mult decât pot spune cuvintele, iar raspunsul nostru va fi desigur, asa cum este indicat aici: ■Amin! Vino, Doamne Isuse!■ Nu putem dori amanare si adaugam cu entuziasm: ■Asa sa fie!■ Vino repede, asa cum ai spus, Doamne Isuse! Dumnezeu sa ne dea ca acesta sa fie adevaratul raspuns al tuturor inimilor noastre.

Apocalipsa 22.21

Harul – ultima binecuvantare de la Domnul Isus, prin apostolul Ioan

Am vazut in versetul 20 afirmatia si promisiunea de incheiere a Domnului nostru si raspunsul de incheiere din inimile si de pe buzele sfintilor Sai. Acum in final, in versetul 21, avem binecuvantarea de incheiere din partea Domnului prin apostolul Ioan, care a fost unealta acestor comunicari. ■Harul Domnului Isus Hristos fie cu toti sfintii.■ Este folosit aici întregul Sau titlu si nota de incheiere, izbitoare, este cea a bine cunoscutului har. Acest har va ramane peste toti sfintii si nu numai peste putini, care ar fi in mod special credinciosi. Si el va ramane peste ei tot timpul in care Il asteptam. Ultimul cuvânt al Vechiului Testament este ■blestem■. Aceasta, pentru ca tema lui importanta este guvernarea lui Dumnezeu si legea Sa, data prin Moise. Si citim: ■Toti cei care sunt din faptele legii sunt sub blestem■ (Galateni 3.10). Noul Testament introduce acel ■har si adevar■ care ■a venit prin Isus Hristos■ (Ioan 1.17). De aici, marele contrast dat de cuvintele de incheiere ale Noului Testament. Putem binecuvanta pe Dumnezeu ca harul Domnului Isus Hristos straluceste ca soarele peste fiecare sfânt, in timp ce toti asteptam venirea Domnului nostru.

clickbible.org